

Kultivimi I ZEMRËS UDHËHEQËSE

Si i formoi Jezusi në **tri vjet dymbëdhjetë burra**
që ndryshuan botën

Dr. Bill Lawrence

Kultivimi i zemrës Udhëheqëse

Si i formoi Jezusi në tri vjet dymbëdhjetë burra që
ndryshuan botën

Përktheu: Skerdi Hoxha

Redaktore: Ana Llakaj

Ky botim u realizua nën kujdesin e

Xhon Henderson (John Henderson)

Drejtor për 'Themele teologjike të udhëheqjes'

Cru Europën në bashkëpunim me 'IJR Botime'

Përmbajtja

Hyrje

1. Zemra e Udhëheqësisë
2. Tri vjet për të ndryshuar botën
3. Është e pamundur
4. E ka Ai në dorë
5. Është edhe më e vështirë nga sa e mendon
6. Standardet e gabuara
7. Fuqia e lënë pas dore
8. E ke ti në dorë
9. Nuk ka të bëjë me ty
10. Çfarë po formon Perëndia brenda teje?

Hyrje

Më shumë se 2000 vjet më parë dymbëdhjetë burra të pashoq hodhën themelet për një lëvizje, e cila ka transformuar kultura, ka ndikuar breza, ka rrëzuar qeveri, i ka përmbysur të gjitha përpjekjet që iu kundërvunë për ta shkatërruar atë dhe vazhdon edhe sot e kësaj dite të qëndrojë e fortë.

Askush tjetër në historinë e njerëzimit nuk e ka ndryshuar botën siç bënë këta dymbëdhjetë persona.

Për shkak të përkushtimit të tyre, me miliarda njerëz ia kanë besuar jetët mesazhit që ata ndanë, kanë hequr dorë nga fama dhe pasuria për shkak të kauzës së tyre dhe kanë vdekur për të vërtetën që ata jetuan. Ata nuk kishin as pushtet, as pozita, as ndonjë gjenealogji të veçantë, e megjithatë lëvizja e tyre ka lulëzuar përgjatë epokave.

Në ç'mënyrë e zotëruan një fuqi të tillë këta njerëz të pafuqishëm?

Ata ndoqën Jezusin, i cili i thirri drejtuesit e ardhshëm të misionit të Tij, që ta ndiqnin Atë edhe në hapat më sfidues që Ai mund të hidhte. Kjo gjë kërkonte një fokus të ri – procesin e formimit të udhëheqësit.

Tek Ungjijtë, ne shikojmë se Jezusi nuk u mësoi asnjëherë njerëzve të tij ndonjë aftësi drejtimi, bie fjala për shembull, si të zhvillonin një deklaratë vizioni apo si të ndërtonin një hartë organizative. Në ndryshim nga kjo, Ai kaloi muaj me ta, duke i thirrur në një mënyrë të re dhe më të mirë, e cila mund të mësohej vetëm duke e ndjekur Atë.

Jezusi i transformoi ata përmes dashurisë, duke u vënë përpara modele udhëheqësie dhe duke u mësuar ***një sërë realitetesh***, në mënyrë që ata të mund t'i përgjigjeshin thirrjes së Tij për të marrë mbi supe kryqin, dhe ta bënë këtë jo vetëm një herë, por në mënyrë të vazhdueshme.

Ky libër nuk ka të bëjë me hapa të veçantë për të zbatuar, lista, ndryshime apo me mënyrën si i kam bërë unë gjërat. Përkundrazi, është një libër, i cili flet për mënyrën se si i formoi Jezusi drejtuesit, një proces i paprovuar dhe i patestuar nga shumë persona. Dhe nuk është e habitshme që Jezusi arriti rezultate të jashtëzakonshme dhe të qëndrueshme. *Formimi i Drejtuesve* i bën jehonë thirrjes së hershme të Krishtit, që udhëheqësit të ravijëzohen përmes fuqisë së kryqit.

Jezusi themeloi një lëvizje e cila ka rezistuar në shumë kultura dhe breznitë të ndryshme. Metodatat e Tij na çojnë në thellësi të reja të zemrave tona, teksa ne e çojmë përpara lëvizjen e Tij në shekullin e 21-të dhe më tej. Në faqet që kemi para nesh, do të shikojmë se si veproi Jezusi në zemrat dhe jetët e ndjekësve të Tij të parë, ndërkohë që i formoi ata si themeluesit e lëvizjes së Tij – një lëvizje e cila ka kaluar nga baza e saj fillestare në përfshirjen e të gjithë globit.

KAPITULLI I PARË

ZEMRA E UDHËHEQËSISË

*“... njeriu shikon pamjen, kurse Zoti shikon zemrën”
(1 i Samuelit 16:7)*

A e ke pyetur ndonjëherë veten se përse je drejtues?

Pjesa më e madhe e njerëzve mendojnë se janë në një rol drejtues për shkak të dhuntive që kanë, të aftësive dhe zotësisë së tyre. E vërteta është që ti je drejtues, sepse Perëndia të ka thirrur të jesh i tillë. Me fjalë të tjera, ti luan një pjesë jetësore në planin e Perëndisë, për ata mbi të cilët ke ndikim, sepse përgjatë gjithë historisë Perëndia i ka përmbushur qëllimet e Tij me anë të drejtuesve që Ai ngre lart.

A arrin ta kuptosh se thirrja e Perëndisë për të udhëhequr është një thirrje e shenjtë? Është një thirrje e veçantë nga Perëndia për ty dhe Ai dëshiron të të përdorë ty për të sjellë ndryshim në zemrat e atyre që ndikon. Pa ndikimin tënd, ata nuk do të arrijnë dot të bëhen burrat dhe gratë që Ai dëshiron të jenë. Çfarë privilegji më të madh mund të kesh ti? Nuk ka rëndësi nëse ke një përgjegjësi të kufizuar apo të madhe në drejtim. Ajo që ka rëndësi është që ta përmbushësh sipas mënyrës në të cilën po të formon Perëndia. Rezultati përfundimtar është që ti sjell ndryshim tek të tjerët, tek ata mbi të cilët Ai po të thërret të kesh ndikim.

Thirrja e lartë e një drejtuesi

Ndërkohë që përgatitemi të hedhim vështrimin mbi mënyrën se si Jezusi, brenda tre vitesh, formoi drejtues monumentalë nga një turmë e paorganizuar, ne fillojmë të kuptojmë që udhëheqësia është shumë më pak e rëndësishme për Perëndinë dhe mbretërinë e Tij, krahasuar me rëndësinë që ka vetë personi, të cilit Perëndia i ka dhënë përgjegjësinë për të qenë lloji i Tij i drejtuesit.

E vërteta është që udhëheqësia nuk ka qenë kurrë e lehtë dhe marrja e “më tepër trajnimeve” nuk është plumbi magjik që zgjidh çdo gjë.

Në kohën kur mendojmë se e gjithë ajo që mund të shkruhej për udhëheqësinë është arritur të hidhet tashmë në rreshta, veprat sërish vazhdojnë të dalin në dritë.

E megjithatë, dekadë pas dekade, nëmënyrë të habitshme, udhëheqësia nuk ka ndryshuar. Dhe për çfarë arsyeje ndodh kjo? Kryesisht sepse ka një dallim masiv midis aspiratave dhe pritshmërive mbi udhëheqësinë dhe realitetit që shikojmë. Ne hamendësojmë se çështja pas kësaj mospërputhjeje është një çështje trajnimi dhe përvoja, ndërkohë që zemra e drejtuesit shpesh shpërfilllet.

Vetëm në Shtetet e Bashkuara të Amerikës, vlerësohet se kompanitë harxhojnë 31 miliardë dollarë në vit për zhvillimin e udhëheqësisë.

Programet ekzekutive për udhëheqësinë në universitetet kryesore ndihmojnë për të përgatitur drejtues të ardhshëm me strategjitë më

të fundit. E megjithatë, me gjithë të mësuarin tonë, dështimi i udhëheqësisë është shumë më mbizotërues sesa sukcesi i saj.

E vërteta është që udhëheqësia nuk ka qenë kurrë e lehtë dhe marrja e “më tepër trajnimeve” nuk është plumbi magjik që zgjidh çdo gjë. Në fakt, kjo mund të pengojë synimet e Perëndisë.

Përgjatë këtij libri, ne do të diskutojmë tema për të cilat nuk do të mund të lexonit në asnjë libër tipik udhëheqësie, por ju premtoj se konceptet që do të marrim në shqyrtim do ta ripërtërijnë pasionin për të udhëhequr sipas mënyrës së Jezusit dhe do na ndihmojnë të kuptojmë se vetëm aftësitë e udhëheqësisë nuk janë të mjaftueshme për ta përmbushur thirrjen tënde.

Në rast se dëshiron të kesh ndikim në jetët që janë rreth e rrotull teje, ndryshimi fillestar duhet të nisë tek ti.

Udhëheqësia po dështon sot, ashtu siç ka dështuar për mijëra vjet me radhë, për shkak se vazhdon të mos e marrë parasysh zemrën. Edhe kur ne kemi përmbushur gjithçka që mundemi për të ushtruar udhëheqësinë, sërish vazhdojmë të kemi pak drejtues të vërtetë dhe shpesh të dobët në drejtim.

Pse ndodh që talenti, përvoja dhe sukcesi nuk mund të prodhojnë drejtues efektivë? Lexoni me kujdes këto fjalë nga Barbara Kellerman (Barbara Kellerman), e cila u bë drejtoresha ekzekutive themeluese e Qendrës “Harvard Kenedi” për Udhëheqësinë Publike (Harvard Kennedy School’s Center for Public Leadership). Tek libri *Fundi i Udhëheqësisë* (The End of Leadership), Kellerman nxjerr disa konkluzione të thella kur deklaroi se drejtuesit janë “të diskredituar”:

“... Mësimi i palodhur mbi udhëheqësinë nuk na ka sjellë më afër nirvanës së udhëheqësisë sesa më parë ... ne nuk kemi ndonjë ide më të mirë për mënyrën si të rritim drejtues të mirë, dhe sesi të ndalojmë apo ngadalësojmë drejtuesit e këqij, krahasuar me çfarë dinim njëqind apo edhe njëmijë vjet më parë. Pavarësisht kohës së kushtuar dhe shumave të stërmëdha të parave të investuara në përpjekje për t’i mësuar njerëzit të drejtojnë, për afërsisht dyzet vjet në histori, industria e udhëheqësisë nuk e ka përmirësuar gjendjen njerëzore në ndonjë mënyrë madhore, kuptimplotë apo të matshme.” ¹Dr. Kellerman i përmbledh këto mendime me këtë thënie:

“Ndërkohë që industria e udhëheqësisë ka qenë në lulëzim, duke u rritur dhe begatuar përtej imagjinatës fillestare të kujtdo, drejtuesit në tërësi po japin rezultate të dobëta (në shumë mënyra më keq sesa më parë) duke i zhgënjyer mjerueshëm në çdo rast ata persona nga ne, që dikur besonin se ekspertët mbajnë çelësat e mbretërisë.”

Kudo që shikojmë, vëmë re burra dhe gra të talentuar, të cilët zënë vende me ndikim, por nuk mund t’i bashkojnë ndjekësit e tyre apo t’i nxitin ata që të ecin përpara. Disa prej tyre e njohin mekanikën e udhëheqësisë dhe bëjnë gjithë gjërat e duhura, e megjithatë shpesh kjo rezulton në mënyrën e gabuar. Ata bëjnë premtime që nuk mund t’i mbajnë dhe refuzojnë të përballen me dështimet e tyre apo t’u hapin rrugën drejtuesve më të mirë. Ata mund të jenë plot ide madhështore, të thonë fjalë të mrekullueshme, si edhe të hedhin hapat e duhur, por nuk janë drejtues të suksesshëm. Në jetët e tyre

ekziston një dimension i mangët, diçka që është shumë më thelbësore sesa aftësia për të drejtuar.

E gjitha kjo është në prag të ndryshimit

Përgjatë Dhiatës së Vjetër, ne shikojmë një sërë dështimesh të drejtuesve dhe shumë pak drejtues të suksesshëm. Po si vallë do ta adresonte Perëndia këtë çështje në Dhiatën e Re kur mënyra e vetme që Ai të mund ta fillonte dhe ta bënte të qëndrueshme kishën e Tij ishte me anë të drejtuesve që Ai thërriste? Mënyra se si e njihnim udhëheqësinë ishte në prag të ndryshimit të saj tërësor. Perëndia do të duhej t'i formonte drejtuesit e vet në një mënyrë krejt të re.

Në të vërtetë, në rast se ti e lejon, Ai është gati për të të ndryshuar edhe ty vetë. Teksa ti lexon këto faqe, shpresoj që nuk do ta shikosh udhëheqësinë në të njëjtën mënyrën si dikur. Me ndihmën e Perëndisë, ti do të hysh në procesin e formimit të drejtuesit, i cili do të të ndryshojë ty dhe njerëzit përreth teje në një mënyrë të paprecedent. Ti tani do të zbulosh që:

Zemra e Udhëheqësit është Zemra e Udhëheqësisë

Hapja zemrën Atij tani! Lejo që biri i Tij të nisë një punë të re brenda teje. Uroj që Perëndia të të përgatisë dhe të të shndërrojë në një drejtues transformues, për hir të atyre që udhëheq, për brezë të tërë.

KAPITULLI I DYTË

TRI VJET PËR TË NDRYSHUAR BOTËN

“... Krishti në ju, shpresa e lavdisë.” (Kolosianëve 1:27)

Tri vjet për të ndryshuar botën

Le të supozojmë se në tri vitet e ardhshme ty do të të duhet të çelësh rrugën për të arritur në një lëvizje magnetike, e cila duhet të jetë e vetëqëndrueshme, energjizuese dhe angazhuese, dhe që do kërkojë një përkushtim të plotë. Ti duhet të zgjedhësh një grusht njerëzish, por akoma nuk njih asnjërin prej tyre. Kjo lëvizje duhet të shkojë në çdo cep të globit, në gjuhët dhe kulturat lokale të atyre vendeve, dhe duhet të sjellë ndryshime radikale në marrëdhënie, përkushtim dhe vlera. Ky vrull duhet të vazhdojë të rritet gjithnjë e më tepër në mënyrë të papërcaktuar përgjatë radhëve shoqërore e breznore, për sa kohë që ekziston bota.

Cila do të ishte mënyra më efektive për ta krijuar një lëvizje të tillë përgjatë tri viteve të shkurtra, të cilat në realitet do të ndryshonin botën?

Një ide do të ishte “të gërmoje me themel” tokën për të gjetur drejtuesit më të mirë botërorë, të cilët të mund t’i tërheqësh duke i sfiduar me vizionin tënd dhe duke i organizuar që të fokusohen plotësisht tek synimet e tua.

Ty do të të duhej të gjeje burimet e nevojshme, të krijoje një strukturë të kontrollit të cilësisë, të zhvilloje takime për t’i mbajtur të përgjegjshëm, për të vlerësuar procesin, për të bërë ndryshime dhe për të vazhduar ecjen përpara. Do të të duhej të zhvilloje një deklaratë madhështore vizioni, të përcaktoje vlerat, të krijoje një frazë që ta kapte shpejt veshi, të ndërtoje një strategji e cila të tërhiqte vëmendjen dhe të hartojë plane të zgjeruara e të hollësishme, në mënyrë që gjithsecili të dinte çfarë të bënte.

Këto plane do të të ndihmonin të siguroheshe që çdo gjë po përmbushet, ndërkohë që ti do të qëndroje në kontroll të situatës. Më pas, ti do të mund t’ua mësoje sa më shumë njerëzve aftësitë udhëheqëse, të cilat janë jetësore për efektivitetin e lëvizjes. Ti do të zhvilloje konferenca, do të drejtoje seminare dhe punë praktike, do të filloje shkolla udhëheqësie dhe do të siguroheshe që të gjithë personat të kishin aftësitë e nevojshme për të drejtuar. Ti nuk do mund të humbisje me këtë lloj strategjie, apo jo?

Realiteti është që ti *mund* t’i bëje të gjitha këto, por *do të dështojë* sepse ti, me këto mjete, nuk mund të krijoje një lëvizje që do të arrinte gjithë botën, apo që do të zgjaste për një mijëvjeçar.

Si i formoi udhëheqësit Jezusi

Më shumë se 1000 vjet pasi Izraelit iu plotësua dëshira për të patur një mbret, Jezusi - Mbreti i Mbretërve - e ktheu botën përmbys me një lloj të ri udhëheqësie. Kur Jezusi erdhi në skenë, Ai zbuloi rëndësinë e zemrës. Ai nisi të fokusohet në sëmundjen e zemrës së këtyre drejtuesve të pashpresë dhe krijoi një lëvizje e cila do ta ndryshonte botën, jo duke i regjistruar ata në një program për zhvillimin e udhëheqësisë, por duke kryer një operacion me zemër të hapur.

Jezusi thirri ndjekësit e pakualifikuar.

Ishte një stil krejtësisht i ndryshëm i udhëheqësisë. Ndryshe nga ajo që mund të prisnim, ai nuk kishte të bënte me zhvillimin e udhëheqësisë, por me formimin e udhëheqësit. Lajmi i mirë është pikërisht që Ai na fton të bëhemi pjesë e kësaj lëvizjeje sot dhe Ai lëviz brenda nesh dhe përmes nesh për të na formuar dhe bërë atë lloj drejtuesi, i cili mund të përmbushë qëllimet e Tij në kohën tonë. Jezusi thirri ndjekësit e pakualifikuar. Mendo për këtë gjë: Pjetri, Andrea, Jakobi, Gjoni, Mateu... dhe *Juda*. Vërtet? Si mundet që një person të mund të nisë një lëvizje të përjetshme me njerëz të tillë? Pse nuk u përpoq të paktën të merrte njerëz, të cilët të ishin të kualifikuar për të drejtuar? Ata ishin të pamësueshëm, konkurrues, kokëfortë dhe lakmues pushteti. Kishin zemra të ngurtësuara dhe kokë të trasha.

Përse mendoi Jezusi se këta burra mund të çonin një lëvizje deri te qoshja, le pastaj të shkonin deri në fund të botës? Ai e dinte që ata nuk ishin në lartësinë e detyrës dhe e bëri të qartë këtë përmes fjalëve që tha natën kur do të arrestohej, në çastin kur u pohoi se të gjithë do të largoheshin prej Tij kur ushtarët romakë do të vinin për ta marrë. Ai e dinte që ata nuk kishin fuqinë për të qëndruar e rezistuar kundër Romës dhe të rrezikonin jetën e tyre, megjithatë i thirri dhe i formoi gjithsesi.

Ai bëri që e gjithë kjo lëvizje e Tij të varej prej tyre. Në rast se ata do të dështonin, lëvizja e Tij do të dështonte. Fakti që Ai i thirri këta burra nuk ka fare kuptim, është një mënyrë e gabuar të menduari. Askush prej nesh nuk do t'i merrte në konsideratë të tillë njerëz për çështjen tonë, apo jo?

Po përse i thirri Ai këta ndjekës tërësisht *të pakualifikuar*? Për shkak se ata ishin i vetmi lloj që Ai duhej të thërriste.

Askush nuk është i kualifikuar për të drejtuar lëvizjen e Jezusit dhe kjo është po aq e vërtetë sot, sa edhe atëherë. Përgjatë historisë askush nuk ka nisur si një drejtues i kualifikuar për Jezusin, për arsye se ne jemi të gjithë, në më të mirën tonë, shërbëtorë të padenjë (shihni Luka 17:10). E megjithatë Jezusi vazhdon të thërrasë të pakualifikuarit dhe të padenjët, për të kryer të mbinatyrshmen. E mahnitshme!

A do të thotë kjo që, për shkak se Jezusi nuk u fokusua tek praktikatat e udhëheqësisë, as neve nuk duhet ta bëjmë një gjë të tillë?

Jo. Nuk po them se duhet t'i shpërfillim kompetencat në formimin e drejtuesve, por po them se duhet të ndalojmë së shpërfilluri karakterin dhe zemrën në masën që e bëjmë tani.

Mbaje mend, kur Jezusi i thirri dishepujt ata ishin njerëz të biznesit, të cilët tashmë i zotëronin aftësitë e nevojshme për të drejtuar një ndërmarrje të suksesshme peshkimi në brigjet e liqenit të Galileesë. Më e rëndësishmja, ata kishin një nevojë edhe më të thellë dhe pikërisht aty ishte pika ku e përqendroi Jezusi energjinë e Tij.

Zemra që mungonte

Në rast se duam të prodhojmë rezultate që i rezistojnë vërtetë kohës, duhet të provojmë një qasje krejtësisht të ndryshme. Edhe pse kjo gjë nuk ka fare kuptim, ne duhet të bëjmë atë që bëri Jezusi. Ajo që bëri Ai është kundër të gjitha instinkteve tona, është antikulturore në çdo këndvështrim, e destinuar të dështojë, e megjithatë ajo është e suksesshme kurdoherë dhe kudo ku zbatohet.

Shqetësimi më i madh që kish Jezusi për dishepujt e Tij, e vetmja gjë që e dinte se do t'i bënte të dështonin, ishte zemrat e tyre prej drejtuesi. Zemrat e tyre ishin ngurtësuar dhe Atij iu desh shpesh që t'i ballafaqonte me këtë fakt. Ata kishin zemra të mbushura me lakmi për pushtet, sukses dhe kontroll, zemra që kishin nevojë të transformoheshin me anë të fuqisë së Krishtit, nga ngurtësia në përlulësi. I ngarkuar me detyrën e zhvillimit të ekipit që do të ndryshonte botën, Jezusi e përqendroi vëmendjen e Tij kryesisht tek zemrat e njerëzve që drejtonte. Cili është dimensionin që mungon në udhëheqësi sot, ai element kyç që i ndalon drejtuesit të përmbushin gjithçka që Perëndia ka për ta?

Është ***një zemër e vendosur në altar***, një zemër plotësisht e përkushtuar ndaj Perëndisë dhe e dorëzuar në altarin e Tij si një

sakrificë e gjallë. Sfida më e madhe e të qenit një sakrificë e gjallë është lehtësia me të cilën ti mund të zbresësh nga altari. Vendosja e zemrave tona në altarin e Perëndisë nuk është diçka të cilën ne e bëjmë herë pas here, por vazhdimisht, ndërsa marrim përditë kryqin tonë dhe rritemi gjithnjë e më tepër në ngjashmëri me Krishtin.

Kur vjen çështja tek udhëheqësia e krishterë:

Zemra e udhëheqësit është zemra e udhëheqësisë.

Idea e “zembrës” në Bibël është e rrënjosur thellë në Dhiatën e Vjetër. Ky është një koncept hebraik dhe për hebrejtë zemra ishte shumë më tepër sesa vendi dhe burimi i emocioneve. Për kronistët, poetët dhe profetët e lashtë të Dhiatës së Vjetër, zemra ishte gjithçka që ne jemi përveç trupave tanë, thelbi i vetë qenies sonë, gjithçka që na bën ata që jemi. Me fjalë të tjera, identiteti ynë tërësor. Zemra nuk është vetëm qendra jonë emocionale, por qendra jonë personale, vetë thelbi i asaj që jemi.

Ne kemi drejtues me talent, përvojë dhe sukses, udhëheqës të trajnuar për të menduar dhe për të udhëhequr, por nëse zemrat e tyre nuk janë të transformuara, ata do të rrëzohen me potere dhe ndoshta nuk do ta marrin veten asnjëherë. Si të krishterë, faktori më i zakonshëm që na ndalon të përmbushim thirrjen e Perëndisë për jetën tonë, është vendimi për t’u mbështetur tek aftësitë tona në drejtim. Vetëm një varësi e dëshpëruar tek Jezusi, i aftëson drejtuesit të përmbushin rolin e tyre të vërtetë në udhëheqësi, teksa Ai përdor dhuntitë dhe përvojën e tyre për të përmbushur qëllimin e Tij.

Zemra nuk është vetëm qendra jonë emocionale, por edhe qendra jonë personale, vetë thelbi i asaj që jemi.

Ata drejtues, të cilët janë formuar sipas parimeve të Krishtit, e pranojnë se gjëja më e rëndësishme nuk është suksesi i tyre. Ajo që ka rëndësi është lavdia e Perëndisë dhe e mira e mbretërisë së Krishtit.

Forca shtytëse e udhëheqësisë bëhet ngjashmëria me Krishtin dhe jo vetvetja. Drejtues të tillë do të jenë në gjendje ta ushtrojnë udhëheqësinë sipas Krishtit për shkak të asaj që Krishti ka bërë brenda zemrës së tyre. Vetëm një drejtues i transformuar mund të arrijë udhëheqësinë që sjell ndikim të përjetshëm.

Nga funksionalja tek themeloria

Vetëm një drejtues i transformuar mund të arrijë udhëheqësinë që sjell ndikim të përjetshëm.

Ka dy nivele udhëheqësie: niveli funksional dhe niveli themelor.

Talenti, përvoja, suksesi dhe aftësitë e nevojshme për t'i përmbushur ato, formojnë nivelin funksional të udhëheqësisë, nivelin që e bën diçka të realizohet, nivelin e kryerjes së një pune.

Ne kemi të drejtë të varemi te këta elementë për të arritur funksionalen, por nuk mund të varemi në to për tërësinë e udhëheqjes sonë.

Si drejtues, ne jemi duke ndërtuar një ndikim të përjetshëm me anë të shërbesës sonë dhe ai nuk duhet të mbështetet vetëm tek funksionimi efektiv i kokës dhe duarve tona, por gjithashtu edhe tek themeli i aftësimit të përjetshëm përmes zemrave tona.

Zemra është elementi themelor i udhëheqësisë brenda nesh, ai element mbi të cilin varen koka dhe duart tona, për të sjellë një ndryshim të përjetshëm për Krishtin. Zemra është pista në të cilën vrapojnë aftësitë tona prej udhëheqësi. Kur ky themel vihet në rrezik, udhëheqësia jonë dështon, ndërkohë që ne mbështetemi gjithnjë e më tepër tek metodat për të kryer atë që mund ta përmbushë vetëm një zemër e transformuar. Funksionet e udhëheqësisë, të cilat kryhen me anë të kokës dhe duarve të drejtuesit, do të dështojnë në rast se udhëheqësia do të ketë mangësi në themelet e një zemre të transformuar.

Ne duhet të fokusohemi tek zemra e drejtuesit; një zemër e cila vendoset në mënyrë progresive tek altari i Perëndisë duke u ripërtërirë dhe thelluar vazhdimisht, derisa transformohet plotësisht për lavdinë e Perëndisë me anë të kryqit.

Një drejtues, i cili ka një zemër mrekullisht të dashur, që i ndjek të gjitha disiplinat frymërore dhe që ka një karakter të shkëlqyer, por të cilit i mungon kompetenca, është joefektiv. Ndërkohë që aftësitë janë thelbësore, por të pamjaftueshme, po ashtu edhe vetëm zemra e duhur nuk mjafton. Drejtuesit kanë nevojë edhe për kompetencën, edhe për karakterin, kështu që ne duhet të rritemi dhe t'u mësojmë

të tjerëve si të mendojnë dhe komunikojnë (me kokën e tyre) dhe si të drejtojnë (me duar), por në thelb duhet të fokusohemi tek zemra për të formuar themelin e një drejtuesi.

Zemra është pista në të cilën vrapojnë aftësitë tona udhëheqëse.

Ky fokus tek zemra ecën në drejtim të kundërt me zhvillimin modern të udhëheqësisë, i cili pjesën më të madhe të kohës në trajnimet e udhëheqësisë e kalon tek zhvillimi i aftësive. Fakti që kjo gjë është mangësi e njeriut edhe ka kuptim, edhe dështon për dy arsye bazë:

1. Presioni për t'i realizuar gjërat kërkon aftësi, kështu që ne kalojmë tek përmbushja e detyrës dhe nuk marrim parasysh karakterin dhe çështjet më të thella të zemrës së njeriut.
2. Kompetenca është diçka më e kollajshme për t'u formuar sesa karakteri dhe e kemi më të lehtë që të përballemi me njohurinë sesa me identitetin tonë, prandaj ne kemi prirjen që të fokusohemi tek aftësitë në dëm të zemrës sonë. Kur ne ndërtojmë mbi një themel shumë të cekët udhëheqësia jonë lëkundet, duke qenë vetëm një shkallë larg rrëzimit të pashmangshëm.

Hendeku i rezultateve

Si drejtues që jemi, në shumë raste ne përjetojmë atë që quhet hendeku i rezultateve, + distanca mes pritshmërive dhe arritjeve tona. Ndërkohë që ne e mendojmë një gjë të tillë si dështim, Perëndia e sheh si një ndalesë përgjatë rrugës. Shpesh hendeku i rezultateve është një standard të cilin ia kemi imponuar vetes, një nivel i përcaktuar nga vetë ne. Këtë standard ne e kemi vendosur si një mënyrë për të matur suksesin tonë, gjë që nuk vjen nga Perëndia.

Një standard i tillë zakonisht përfshin superioritetin tonë, vërtetimin se ne jemi realisht shumë të mirë në atë që bëjmë, se jemi numri një, jemi më të mirët. Perëndisë nuk i intereson nëse jemi më të mirët. Ka vetëm një Mbret dhe Ai mbretëron në mënyrë supreme. Të tilla matje janë të parëndësishme për Perëndinë. Ato vetëm sa na dëshpërojnë dhe na bëjnë të ndihemi të dështuar.

Megjithatë hendeku i rezultateve është diçka përmes së cilës Ai duhet të na kalojë ne, kështu që na lejon të rrëshqasim në një hendek personal dhe na lë atje, derisa të jemi gati t'i përgjigjemi Atij dhe të ecim përpara.

Mendoni për momentin kur Jezusi e quajti Pjetrin “Satan” (shikoni tek Mateu 16:23) ose kur Pjetri e mohoi Krishtin (shihni tek Luka 22:54 - 62). Këto ishin dështime në jetën e Pjetrit dhe për ne dështimi është një gjë përfundimtare. Megjithatë, dështimi për Perëndinë është një ngjarje e pritshme dhe madje e nevojshme në pelegrinazhin tonë drejt ndikimit dhe frytdhënies.

Pa dështimin e të menduarit si Satani, Pjetri nuk do ta kishte njohur kurrë thirrjen e kryqit. Pa dështimin e mohimit të Krishtit, Pjetri nuk

do ta kishte përjetuar asnjëherë restaurimin shërues të porosisë që Jezusi i dha më pas atij. Përmes hendekut të rezultateve Pjetri u thye dhe më pas u bë i plotë.

Kështu ndodh edhe me ne. Ne duhet të dështojmë në mënyrë që të bëhemi efektivë. E gjitha kjo është pjesë e të mësuarit se koka dhe duart nuk janë të mjaftueshme, *vetëm një zemër e dorëzuar tek altari mund të na bëjë të përshtatshëm për thirrjen e Perëndisë në jetët tona.*

Ndonjëherë hendeku i rezultateve bëhet një vend i zi, i mbyllur dhe konfuz, në dukje pa asnjë rrugë shpëtimi. Me fjalë të tjera si vdekja, dhe kjo ndodh për shkak se është vdekje.

Ka raste kur Perëndia vendos që ne kemi kaluar mjaft kohë në ndjekje të fokusit numër një dhe se kemi nevojë të kalojmë në vendin ku Ai mund të na përdorë. Ne duhet të vdesim ndaj të qenit të parët dhe të ringjallemi në të qenit të fundit, të gatshëm që t'i japim jetët tona për t'i shërbyer Atij, në vend që t'i përdorim fjalët e Perëndisë për të maskuar shtysën tonë për t'u shërbyer interesave tona në emër të Jezusit. Ai na mbyll brenda, derisa të jemi gati t'i thërrasim Atij, ashtu siç bëri Jona nga barku i peshkut (shikoni tek libri i Jonës, kapitulli 2).

Më pas, Ai bën me ne të njëjtën gjë që bëri me Jonën, me Pjetrin e me një numër të pallogaritshëm të tjerësh. Ai na sjell tek vendi ku zemra dorëzohet tek altari, vendi i fuqisë dhe frytshmërisë maksimale. Dhe siç e mbani mend nga kapitulli i fundit, përjashtimi i hershëm bëhet rregull i përvetshëm. Sa herë që aftësitë e një personi bëhen fokusi i tij kryesor, mund të presësh të shikosh dështimin.

Zemra e dorëzuar tek altari

Jezusi kishte vetëm tri vjet kohë për t'i kthyer peshkatarët galileas, burra të shtresës punëtore pa asnjë arsimim formal teologjik, pa asnjë rafinim apo privilegj, në drejtues të një niveli botëror. E megjithatë Ai u fokusua kryesisht tek një element në jetën e tyre, tek zemra.

Ai e dinte se pjesa tjetër do të kujdesej vetë për veten, por jo zemra. Ajo duhej kultivuar, duhej thyer dhe duhej vendosur në altar, në mënyrë që koka dhe duart të mund të arrinin potencialin e tyre të vërtetë.

Kalimi përmes hendekut të rezultateve dhe shfaqja me zemra të dorëzuara tek altari është pikërisht mënyra se si Pjetri, Jakobi, Gjoni dhe pjesa tjetër e dishepujve u bënë drejtuesit e mëdhenj të krijuar nga Jezusi. Ai u bëri thirrje që t'i vendosnin zemrat në altarin e Tij, duke marrë kryqin dhe duke mohuar veten, në mënyrë që Ai të mund t'i sillte ata në madhësitë e planit të tij për ta. Ai i transformoi ata me qëllim që ata të bënin atë që donte.

Procesi të cilit iu nënshtruan, është i njëjti proces nëpërmjet të cilit duhet të kalojmë edhe ne. Si mund të jesh drejtuesi më i mirë i mundshëm?

E vetmja mënyrë që ti dhe unë të mund të arrijmë në lartësitë e përgatitura nga Jezusi për ne, është që të fillojmë të njëjtin proces transformimi përmes të cilit Jezusi kaloi edhe dishepujt. Jo të gjithë ata që e nisin, do të jenë të gatshëm ta përfundojnë, por ata që do ta bëjnë do të përjetojnë fuqinë e Krishtit për të arritur qëllimet e tij të mbinatyrshme “. . . Krishti në ju, shpresa e lavdisë” (Kololianëve 1:27).

Në kapitujt që vijojnë, ne do të përqendrohemi tek shtatë realitetet që përdori Jezusi për të formuar dishepujt e Tij. Këto janë konceptet bazë që formojnë thelbin e këtij libri. Lutja ime për ju është që këto realitete të mund ta rrokin zemrën tuaj dhe t'ju japin një vizion të freskët për udhëheqësinë. Shpresa ime është që ju të mund ta lejoni Krishtin të formojë brenda jush të njëjtat gjëra që formoi tek dishepujt dhe t'ju përgatitë për një udhëheqësi të pashembullt.

Perëndia ju bekoftë teksa vazhdoni leximin dhe zbuloni shtegëtimin drejt formimit të drejtuesit!

KAPITULLI I TRETË

ËSHTË E PAMUNDUR

“... pa mua nuk mund të bëni asgjë.” (Gjoni 15:5)

Skena është bërë gati. Jezusi kishte zgjedhur dymbëdhjetë burra, të cilët vështirë se mund të ndryshonin botën. Në tri vjet, këta ndjekës “të pakualifikuar” do të ndryshojnë historinë dhe do të bëhen drejtues, që do të përpiqen të rivalizohen nga burra e gra përgjatë viteve. Jezusi është pranë fillimit së kursit “Bazat e Udhëheqësisë” me mrekullinë më mahnitëse që kanë parë dishepujt e Tij, dhe Ai zgjedh që t’i përfshijë edhe ata për shkak se e di që kjo gjë do t’u japë një trajtë të përjetshme dhe do ta transformojë varësinë e tyre tek Ai.

U jepni ju të hanë

Për dishepujt kjo gjë ndodhi në një shpat kodre, kur ata ishin të rrethuar nga 5,000 burra, plus gratë dhe fëmijët. **Të dymbëdhjetët sapo ishin kthyer nga një detyrë shërbese.** Jezusi i kishte çuar nëpër qytete e fshatra kudo në Izrael për t’u treguar se çfarë mund të bënte Ai me anë të tyre. Ata u kthyen me histori të jashtëzakonshme suksesi. Siguria e tyre në vetvete ishte e lartë.

Në të njëjtën kohë, Gjon Pagëzorit sapo kishin prerë kokën. Jezusi e dinte se edhe ora e Tij po afrohej. Ishte koha që Ai të fokusohej në përgatitjen e këtyre burrave për detyrat e mbinatyrshme që kishin përpara. Ai kërkoi një vend të vetmuar ku të tërhiqej me ta, në mënyrë që të mund t'u mësonte gjërat që duhej të dinin, por turma vazhdonte të vinte. Për shkak të asaj që kishin bërë dishepujt, më shumë se kurrë më parë njerëzit donin të shikonin dhe të dëgjonin Jezusin. Me mijëra njerëz i ndoqën dishepujt për të dëgjuar mësimin e Tij, teksa Ai i ushqente me fjalën e Perëndisë.

Po bëhej vonë, dita ishte e gjatë dhe njerëzit ishin të uritur. Koha e darkës po afrohej shpejt dhe dishepujt po bëheshin nervozë. Pjesa më e madhe e njerëzve kishin rrugë të gjatë për të bërë që të ktheheshin në shtëpi dhe të gjenin ushqim. Në qoftë se nuk do të largoheshin tani, të moshuarit e të rinjtë, të dobët e nevojtarët, nuk do t'ia dillin dot mbanë. Ata ishin në një vend të shkretë dhe këta njerëz duhet të niseshin për rrugë për të mirën e tyre. Pavarësisht sa mund t'i ushqenin frymërat e tyre me fjalën e Zotit, urtësia e Tij nuk mund t'ua mbushte kurrë barkun. Vetëm buka mund ta bënte një gjë të tillë.

Dishepujt duhet të kenë diskutuar me njëri-tjetrin dhe të kenë vendosur që ta ndërprisnin Jezusin për të vënë në dukje problemin. Ai nuk ishte nga ata persona që nuk i binte në sy nevoja e të tjerëve, askush nuk kishte më tepër dhembshuri për turmat sesa Ai (Marku 6:34). Kështu që dishepujt i kujtuan Atij se ishte koha t'i mbyllte gjërat dhe ta niste turmën për në shtëpi.

Përgjigjja e Jezusit për ndërhyrjen që bënë ata, i befasoi dhe i ngatërroi. “-Njerëzit nuk kanë përse të largohen,”-u tha Ai. “-U jepni

ju të hanë” (Marku 6:37). Vini re, Jezusi nuk u tha: “Ne do t’u japim diçka për të ngrënë.” Ai tha: “Bëjeni JU!” Çfarë? E si mund ta bënin ata diçka të tillë? Ata nuk kishin ushqim as për vete.

Dishepujt ishin gati që shërbesa e kishës të mbaronte. Ata mezi po prisnin të largoheshin nga turma dhe të tërhiqeshin në dhomën e pushimit, që të qetësoheshin me Jezusin. Përgjigjja e Jezusit i tronditi. Më pas, Ai kaloi nga urdhri i Tij absurd, tek një pyetje që dukej krejt pa kuptim: “Sa bukë keni?”. Pa u dhënë asnjë mundësi që ata të përgjigjeshin, ai i detyroi të “*shkonin e të shikonin*”.

Përse i dërgoi ata që të zbulonin pamundësinë e dukshme të situatës? Asgjë që po bënte Ai nuk dukej e arsyeshme. Ata e dinin se nuk kishin mjaft bukë për të ushqyer ata njerëz të uritur, afërsisht 20,000 persona gjithsej, dhe po kështu e dinte edhe Ai vetë. A mos e dha këtë urdhër që t’i bënte të ndiheshin të marrë dhe të padobishëm, duke tërhequr vëmendjen tek problemi dhe duke i dërguar ata nëpër turmë për të pyetur nëse kishin ushqim?

Jo. Ai donte që dishepujt e Tij të zbulonin sa pak kishin ata. Ai donte që ta bënte tejet të pamohueshme mungesën e burimeve të tyre. Donte që ata ta kishin plotësisht të qartë moskompetencën e tyre për situatën. Ai donte që ata të ndesheshin me një mur.

A je përplasur ndonjëherë me një mur të tillë, ku çdo gjë që kishe për të dhënë nuk ishte aspak e mjaftueshme për sfidat me të cilat po përballleshe?

Nuk kishte asnjë mënyrë për ta përmbushur kërkesën e Tij, por dishepujt nuk kishin zgjedhje tjetër përveçse të bindeshin me përrulësi. Ata u kthyen tek Ai me pesë bukë dhe dy peshq, dhe e

sfiduan: “E çfarë është kjo për kaq shumë njerëz?”. Jezusi më pas iu tha atyre që t’i ulnin njerëzit në tokë dhe të bëheshin gati për të ngrënë (Gjoni 6:9 - 10). Një situatë vërtet e sikletshme.

Dishepujt ishin në mëdyshje nga pamjaftueshmëria e tyre, ndërkohë që Jezusi falënderoi zotin për të.

Vini re, Jezusi kishte tri vjet kohë që të krijonte një lëvizje për të ndryshuar botën dhe Ai nisi t’i ndërtonte drejtuesit e Tij të ardhshëm përmes një situatë të pamundur.

Sa besim do të duhej të kishe tek drejtuesi yt me qëllim që t’i bindeshe këtij urdhri?

Ndërkohë që dishepujt e bënë punën e tyre, Jezusi haptazi falënderoi për një sasi shumë të vogël ushqimi dhe më pas vazhdoi, me ndihmën e dishepujve, që t’i ushqente të gjithë njerëzit me bukë e peshq, me aq bollëk sa edhe teproi. *Të gjithë njerëzit.*

Atij iu desh t’u mësonte atyre se ishin të papërshtatshëm për çfarë po i thërriste Zoti. Ky ishte mësimi i udhëheqësisë së Jezusit për ta atë ditë, në atë shpat kodre buzë Detit të Galileë.

Pa mua nuk mund të bëni asgjë

E njëjta gjë është e vërtetë edhe sot. Udhëheqësia nis aty ku ne e presim më pak, tek papërshtatshmëria jonë. Pikërisht me këtë u përballën dishepujt kur Jezusi u bëri kërkesën e Tij të mbinatyrshme. E pra, Jezusi ishte shumë i qartë kur tha: “. . . pa mua nuk mund të bëni asgjë” (Gjoni 15:5). Por a e marrim ne seriozisht Atë? Ne shpesh kemi vështirësi që ta besojmë të vërtetën e Tij dhe provojmë gjithçka që mundemi për të vërtetuar që Ai e ka gabim. Herë pas here ne detyrohemi ta pranojmë këtë të vërtetë dhe kërkojmë ndihmën e Tij, dhe Ai vjen e na nxjerr nga situata. Më pas ne kthehemi mbrapsht dhe i shërbejmë Atij me fuqitë tona, edhe një herë mbërrim tek një vend tërësisht pa rrugëdalje.

Thirrja jonë e dëshpërimit është pikërisht ajo që Perëndia dëshiron të dëgjojë prej nesh.

A ke qenë ndonjëherë në një qorrsokak të tillë? Krejtësisht i shastisur nga situatat ku nuk arrin dot t’ia dalësh mbanë? Ndoshta ti ndihesh si një dështim i plotë. Unë kam qenë në atë pikë dhe kam një lajm të mirë për ty. Kur ne me përulje përballemi me paaftësitë e pamjaftueshmëritë tona, dhe e pranojmë se pa Të “ne nuk mund të bëjmë asgjë”, jemi saktësisht aty ku Perëndia do që të jemi, duke u ndërgjegjësuar për paaftësinë e pamjaftueshmërinë tonë dhe duke u mbështetur plotësisht tek Ai.

Asnjë masë trajnimi apo arsimimi nuk na kualifikon për të bërë vullnetin e Perëndisë. Thirrja jonë e dëshpërimit është pikërisht ajo

që Perëndia dëshiron të dëgjojë prej nesh. Ajo është pika fillestare për t'u bërë seriozë në transformimin drejt udhëheqësit që Ai na ka thirrur të jemi.

Kjo na çon tek realiteti i parë i udhëheqësisë, i asaj udhëheqësie që dorëzohet tek altari i Perëndisë:

**Parimi numër 1:
Realiteti i Pamjaftueshmërisë dhe
Paaftësisë së Udhëheqësit**

*Ti duhet të bësh atë që nuk ke mundësi ta bësh, me atë që nuk e
zotëron, për pjesën tjetër të jetës sate.*

Muri i Pamjaftueshmërisë dhe Paaftësisë

Jezusi me paramendim na udhëheq drejt situatash të cilat ne nuk mund t'i kapërcejmë, me qëllim që të na mësojë këtë parim themelor të udhëheqësisë: ***Ti duhet të bësh atë që nuk ke mundësi ta bësh, me atë që nuk e zotëron, për pjesën tjetër të jetës sate.***

Ndonjëherë në jetët tona ne kalojmë përmes stinësh, të cilat i ngjajnë dërgimit të parë të dishepujve nga Jezusi, rezultate të jashtëzakonshme dhe bekime njëri pas tjetrit. Besimi ynë tek Ai rritet dhe ne kuptojmë se, në fund të fundit, ne jemi në gjendje t'i shërbejmë Zotit, pavarësisht borxheve tona. Më pas, për habinë

tonë, çdo gjë që ka qenë duke funksionuar, ndalet. Ne përplasemi me një mur të padukshëm dhe pavarësisht se çfarë bëjmë, ai na e bllokoi rrugën.

Pyesim veten: *Nga mbiu ky mur këtu?* Më pas mundohemi të kuptojmë si t'ia bëjmë për ta kapërcyer, por nuk ka asnjë rrugëdalje. Kështu që përpiqemi të ngjitemi mbi të, por nuk arrijmë dot në majë. Muri është i pakalueshëm. Jezusi na ka sjellë në një situatë pa rrugëdalje.

Ky është muri i pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë, pengesa që nuk e kapërcejmë dot, ajo e cila e vendos para nesh, në mënyrë të pamohueshme, pamundësinë tonë. Zoti na lejon të përpiqemi ta kapërcejmë këtë mur. Ai na lejon të kërkojmë çfarë funksionon, për të bërë ç'është e mundur që të ushqejmë pesë mijë burra. Ne dalim në kërkim të ndonjë burimi ushqimi që mund të gjejmë, por kthehemi me fare pak gjë. Konsultohemi me udhëheqës të tjerë, lexojmë libra dhe shkojmë nëpër konferenca duke kërkuar zgjidhje të ndryshme, por na pret vetëm dështimi. Me secilën ide të re, përfundojmë sërish tek i njëjti mur i vjetër. Nuk ka zgjidhje. Kur të jemi ndeshur me murin e pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë, ne nuk do të mund t'i shmangemi asnjëherë atij.

Me cilin mur po ndeshesh sot?

- Një situatë që është e padrejtë?
- Një rrethanë që nuk mund ta ndryshosh?
- Një marrëdhënie që nuk mund ta shërosh?
- Një problem që nuk mund ta zgjidhësh?

A je i dënuar ta kalosh jetën i ulur poshtë peshës së murit, duke u përpjekur që dështimin ta bësh të duket si sukses, duke mbajtur në fytyrë buzëqeshje të shtirura, plot me një lavdi të venitur?

Realiteti është që ne shikojmë kufizimet e asaj që kemi, por Perëndia sheh mundësinë për shkak të asaj që Ai ka. Për t'u bërë drejtues sipas llojit të Tij, ne duhet ta lejojmë Atë t'u japë formë zemrave tona. Ai dëshiron të na përgatitë të vazhdojmë lëvizjen e Tij, të pakualifikuar, të papërshtatshëm, të pamjaftueshëm, të trullësuar nga urdhri i Tij, të paafte për të bërë atë që Ai do dhe në pamundësi për ta mohuar këtë gjë.

**Të udhëheqësh për Jezusin nuk do të thotë vetëm të
ndihesh i pamjaftueshëm, por do të thotë të jesh i
pamjaftueshëm.**

Më lejoni ta them duke e vënë fort theksin tek kjo pikë, në qoftë se je duke kërkuar një mënyrë për t'u ndjerë I përshtatshëm në shërbimin apo në drejtimin për Krishtin, nuk e ke kuptuar aspak se ç'do të thotë udhëheqësia për Të. Nuk je duke bërë atë që dëshiron Ai të bësh, por atë që do ti vetë në emër të Tij, për shkak se e ke ulur kërkesën e Tij në nivelin e burimeve të tua. Ke bërë atë gjë të cilën Jezusi nuk ua lejoi dishepujve ta bënin, ti ke larguar turmat. Nga 5,000 burra, e ke ulur numrin e njerëzve në pesë veta, një grup i vogël dhe intim personash që hanë nga pak bukë, ca thërime që ti mund t'i shpërndash, dhe këtë gjë po e quan lloji i udhëheqësisë sipas Jezusit.

Të udhëheqësh për Jezusin nuk do të thotë vetëm të ndihesh i pamjaftueshëm, por do të thotë të jesh i pamjaftueshëm. Do të thotë

të jesh falënderues për atë që ke kur ajo nuk mjafton. Pse? Sepse Ai nuk do të na japë kurrë diçka që ne mund ta bëjmë. Kurrë. Jezusi mund të na japë për të bërë vetëm gjëra që Ai i vetëm mund të bëjë dhe kjo gjë nuk do të ndryshojë asnjëherë, pavarësisht se sa arsimim, përvojë apo ekspertizë mund të fitojmë ne.

Kjo është arsyeja pse ne nuk duhet ta harrojmë kurrë këtë realitet thelbësor të zemrës së dorëzuar në altar: *Ti duhet të bësh atë që nuk mund ta bësh, me atë që nuk e ke, për pjesën tjetër të jetës sate.* Ky është realiteti i pamjaftueshmërisë së udhëheqësit.

Duke ardhur tek muri

Më kujtohet hera e parë kur u gjenda përballë një ‘muri’, gjatë rolit tim si drejtues. Unë isha pastor i ri në qytetin San Hoze të Kalifornisë dhe ishim përfshirë në një vrull pune, teksa po bëheshim gatë të ndërtonim një godinë që na duhej me patjetër. Kishim bërë preventivin dhe i kishim menaxhuar planet në mënyrë shumë rigorozë. I kishim bërë thirrje bashkësisë dhe ata ishin përgjigjur. Ishim brenda 10,000 dollarëve të fondit që na duhej dhe kishim shumë vetësiguri në mbledhjen e veçantë të pleqësisë së kishës, ndërsa po shikonim disa detaje për sa i përket planit të ndërtimit. Pleqësia e kishës sonë përbëhej nga një grup drejtuesish të një kalibri të lartë. Disa prej tyre na kishin ndihmuar të themelonim kishën 9 vjet më parë. U kënaqëm me një kohë shumë të mirë adhurimi dhe

lutjeje para se të kalonim tek pjesa e punës. Kur u mbledhën të gjithë, drejtimin e mbledhjes e mori kryetari i bordit, një menaxher rajonal për një kompani të madhe shërbimesh komunale, i cili kishte nën varësi rreth 1,100 persona. Ai ishte një njeri me shumë vetëkontroll dhe një nga drejtuesit më të respektuar të kishës. Ai filloi të fliste:

“-Vëllezër. . . .”- tha dhe pastaj filloi të qante. Ne e dinim që kjo nuk ishte shenjë e mirë.

Pavarësisht gjithë gjërave që mund të bëheshin, kostot e ndërtimit ishin rritur me 100,000 dollarë. Tani, kini parasysh që ishim në vitin 1977. Duke folur në termat e tanishëm financiarë, kjo ishte një rritje prej një milion dollarësh në kosto. Ne nuk i kishim fondet e megjithatë na duhej të fillonim të ndërtonim sa më parë që të ishte e mundur, sepse qiranë e sallës aktuale nuk mund ta rinovonim dhe nuk kishim vend ku të takoheshim si kishë. Ishim në një gjendje pa rrugëdalje. Ishim ndeshur me një mur.

Më kujtohet që e gjeta veten të gjunjëzuar dhe duke qarë. Jo vetëm që ishim në qorrsokak, por u ndjeva përgjegjës që i kisha drejtuar njerëzit për aty. Në të vërtetë, Perëndia po bënte një operacion zemre tek unë. Ai po më formonte si udhëheqës. Ai e dinte që ne do të kishim 100,000 dollarë mangut, e megjithatë më kishte drejtuar për tek ky vend. Ai po më sillte tek pika e varësisë së plotë ndaj Tij. Nuk kishte asnjë mënyrë se si të mund ta plotësonim këtë nevojë. Ne nuk mund të ktheheshim mbrapsht dhe as nuk mund të shkonim përpara. Si drejtues qëndrova aty, para ‘murit’ të pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë.

Duke përqafuar pamjaftueshmërinë

“U jepni *ju* diçka për të ngrënë!” Urdhërimi i Jezusit kumbon nga shpati i kodrës së Galilesë në Luginën e Santa Klarës në Kaliforni, për ty dhe për mua, sot. Ai nuk e ka ndryshuar asnjëherë urdhrin e Tij dhe nuk do ta ndryshojë kurrë. “Sa bukë keni? *Shkoni e shkoni!*”

Jezusi është po aq i qartë ndaj drejtuesve të Tij sot, sa edhe atë pasdite vonë, dhe drejtuesit e Tij ndiheshin po aq të paaftë atëherë sa edhe tani.

Cila është arsyeja e Tij? Që ne të kuptojmë çfarë kemi dhe të dimë me siguri çfarë nuk kemi. Ne duhet të jemi mirënjohës për mungesat tona për shkak se, kur të kemi arritur pikën e pamjaftueshmërisë, ajo do të na bëjë të ulemi në gjunjë. Ne ndërgjegjësohemi për kufizimet tona ekstreme dhe për aftësinë e mbinatyrshme të Perëndisë për të plotësuar çdo nevojë.

A ke eksperiencë? A ke një rrjet? A ke mundësira? A ke arsimim? A ke para? Ndoshta jo, por tani ti e di çfarë ke, pesë bukë dhe dy peshq.

Tani, ti di gjithashtu edhe atë që nuk e ke, nuk ke asgjë që mjafton për të ushqyer 5,000 burra. Dhe për më tepër, tani ti e di që nuk mund ta bësh atë që Jezusi të urdhëron të bësh, me atë që ke. Megjithatë, urdhri i Tij qëndron:

Ti duhet të bësh atë që nuk ke mundësi ta bësh, me atë që nuk e zotëron, për pjesën tjetër të jetës sate!

Kjo është pika ku qëndrova unë bashkë me pleqtë e kishës sonë kur u përballëm me një nevojë të pamundur dhe na u desh të hiqnim dorë nga mjaftueshmëria jonë.

Çfarë do të bënim? Zot, çfarë do të bësh Ti? Kjo ishte pyetja me të cilën u përballëm në atë moment tronditjeje.

Se si përfundoi e gjithë kjo do të tregoj më tepër në kapitullin tjetër, por është e rëndësishme të kuptojmë, duke hedhur vështrimin prapa, se si po vepronte fuqishëm Perëndia në mes të asaj situatë të pamundur. Ai po më thyente konceptin e mbështetjes në forcat e mia dhe po më formonte si drejtues me të cilin Ai do të mund të punonte. Njëkohësisht, Ai po ngrinte skenën për lavdinë e Tij.

Në rast se e ke gjetur veten duke u mbështetur në fuqitë e tua si komunikues, administrator, ndërtues marrëdhëniesh, ngritës fondesh apo çfarëdolloj gjëje tjetër, ta dish se një ditë prej ditësh do të ndeshesh me një mur. Për ata prej jush, të cilët tashmë janë përplasur me murin e pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë, ju jeni në një vend të mirë. Tregohuni mirënjohës për pesë bukët dhe dy peshqit që keni, ato nuk janë mjaft. Ta dini që Perëndia shkëlqen në dritën e pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë suaj.

Ju jeni vërtet *të papajisur* për atë vepër që Ai ka zgjedhur për ju. Vendorsini fuqitë dhe dobësitë tuaja tek këmbët e Tij, duke u mbështetur plotësisht tek Ai, dhe nuk do të jeni më kurrë ata persona që keni qenë. Ky është kursi “Bazat e Udhëheqësisë”. Pikërisht këtë nisi të formonte Jezusi tek skuadra e Tij, një gjë të cilën asnjë urtësi njerëzore nuk mund ta arrinte.

Mendime për reflektim

- *Me çfarë situatash je ndeshur kobët e fundit, ku ke ndjerë mungesë burimesh, qofshin këto të prekshme apo abstrakte?*
- *A je përplasur me murin e pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë?*
- *A ekziston ndonjë 'mur' i caktuar, me të cilin përplasesh herë pas here?*
- *Kur disa gjëra shkojnë mirë në një sferë të udhëheqësisë sate, a fillon të zbulosh mungesat e tua në një tjetër?*

Ka ardhur koha që ta përqafosh pamjaftueshmërinë dhe paaftësinë tënde.

Jepja pamjaftueshmërinë dhe paaftësinë tënde Jezusit tani, ashtu siç bënë dishepujt kur i çuan Atij pesë bukët dhe dy peshqit.

Ashtu siç e falënderoi Jezusi Perëndinë për ushqimin e pamjaftueshëm para se ta bekonte, falënderoje edhe ti Perëndinë për pamjaftueshmërinë që të ka dhënë ty.

Pranoje para Tij që nuk je në gjendje të bësh atë për të cilën të ka thirrur Ai dhe se vetëm Ai mund ta realizojë atë teksa vepron përmes teje.

Kërkoji Perëndisë të të formojë dhe të të bëjë një udhëheqës të mbështetur plotësisht tek Ai.

Vini re: Ky mur me të cilin po përballeni nuk është një sfidë që vjen vetëm një herë në jetë, por një realitet i çdo dite që marrim frymë. Kërkoji Atij të të ndihmojë të bëhesh ai lloj drejtuesi, që do të bëjë

atë që ti nuk e bën dot, me atë që nuk e zotëron, për pjesën tjetër të jetës së tij. Kërkoji Atij të mos lejojë të harrosh se pamjaftueshmëria dhe paaftësia jote nuk janë pika ku ndalet udhëheqja jote, por pika fillestare për ndikimin e Tij.

KAPITULLI I KATËRT

E KA AI NË DORË

“Jo se jemi të aftë nga vetja . . . por aftësia jonë është prej Perëndisë” (2 Korintasve 3:5)

Çfarë dite! Nuk ka gjë më të mirë sesa një dëshmi e madhështisë së Perëndisë, për t’i tërhequr vëmendjen dikujt. Dishepujt dëshmuan ushqyerjen e 5,000 vetëve nga një çantë me copëza buke. Askush nuk kishte parë ndonjëherë diçka të tillë. Ata nuk do ta harronin kurrë se si Jezusi ushqeu në mënyrë të mrekullueshme një turmë të tërë dhe madje ushqimi teproi. Ai i shumëfishoi burimet e tyre të pakta me fuqinë e Tij. Pasi e panë këtë, ata ishin gati për çfarëdolloj gjëje që mund të vinte në jetët e tyre.

Megjithatë, dita nuk kishte mbaruar ende dhe Jezusi nuk kishte mbaruar me mësimet e Tij. Ai ishte pranë kryerjes së një mrekullie tjetër, që do ta bënte të qartë realitetin tjetër që do të ndërtonte Ai në zemrën e kishës së Tij.

Leksion këtë pasdite, provim në mbrëmje

Donte edhe pak kohë që të vinte mbrëmja. Turma ishte ushqyer dhe mezi po po priste të dëgjonte edhe më shumë nga Jezusi. Papritur Jezusi

iu afrua dishepujve të Tij. Ai i detyroi ata të hipnin në varkë dhe u tha të shkonin në bregun tjetër të Detit të Galileë, drejt Bethsaidas.

Më pas, Ai vazhdoi të përcillte turmën dhe iu ngjiti malit për t'u lutur (shihni tek Marku 6:45 - 47). Dita mbaroi menjëherë me dishepujt që vozitnin në det dhe me Jezusin që lutej në mal. Kjo ishte qetësia përpara stuhisë, në kuptimin e plotë të fjalës.

Kjo stuhi nuk ishte thjesht një stuhi e zakonshme, ishte një stuhi që e nxori jashtë kursit barkën, larg në mes të Detit të Galileë. Peshkatarët që ishin mes tyre kishin përvojë. Ata kishin qenë në mes shumë furtunash në Detin e Galileë, i cili ishte i famshëm për tufanët e egër që i lëkundnin anijet si të ishin kuti shkrepsesh dhe kërcënonin t'i zhytnin në fund të ujit. Shtrëngatat në Galileë ishin kaq të forta sa që kur erërat godisnin dhe dallgët ishin shumë të larta, banorët e vendit mendonin se liqeni banohej nga demonë.

Jezusi i pa ata duke u sforcuar teksa ngisnin rremat kundër erës, të shmangur nga kursi i duhur, të paafte mes një tufani të vrullshëm e të pakapërcyeshëm. Si mund t'u jepnin rremave kur uji po egërsohej e formonte dallgë aq të mëdha sa ata nuk mund ta kontrollonin barkën? Gjithçka që mund të bënin, ishte të mbaheshin fort dhe të shpresonin, kundër çdo shprese se mund t'ia dilnin mbanë gjallë.

Tashmë kishte shkuar ora tre e mëngjesit. Jezusi priti derisa ata të ishin absolutisht të pashpresë dhe erdhi duke ecur drejt tyre mbi dallgët e detit (shihni tek Marku 6:48). Pse priti kaq gjatë Ai? A i pëlqente t'i shihte teksa mundoheshin duke vozitur? Nuk ishte aspak kështu. Ky nuk ishte një shpëtim i zakonshëm i një barke nga mbytja.

Jezusi është mësues në thelbin e T'ij. Atë natë, Ai donte të praktikonte me ta mësimin që u kishte dhënë pasdite. Ai nuk është një mësues semestral, i cili kërkon të të marrë në provim në fund të vitit, por është një mësues i leksionit të tanishëm dhe i provimit të menjëhershëm. Ai po jepte një pyetësor të çastit dhe po bëhej gati të jepte mësimin e radhës.

Prisni të papriturën

Dishepujt nuk e kishin idenë që Jezusi do t'i çlironte nga dilema e tyre. E si mund ta dinin një gjë të tillë? Askush nuk mund ta voziste barkën në atë furtunë dhe askush nuk priste që Ai të vinte drejt tyre duke ecur mbi ujë. Ata ishin vetëm dhe barka e tyre ishte e destinuar të mbytej. Pa asnjë dyshim, ata prisnin të vdisnin.

Më pas, Jezusi bëri të papriturën. Ai erdhi dhe bëri diçka që ata nuk do të mund ta bënë dot kurrë, Ai qetësoi stuhinë. Jezusi u paraqiti atyre një mënyrë të re jetese, një jetë plot kërkesa të mbinatyrshme në të cilat ata do të mësonin të prisnin të papriturën, teksa i besonin Atij që të bënte atë që ata nuk kishin fuqi ta bënë.

Marku na thotë se kur Ai eci drejt tyre mbi det, Ai donte të kalonte më tutje. Pse të mos vinte të qetësonte stuhinë dhe të hipte në barkë me ta? Pse duhej madje që Zoti të ecte mbi ujë kur mund ta kishte pushuar furtunën që nga mali dhe të vazhdonte të lutej?

Përgjigjja qëndron në të kuptuarin e termit “t’i kalonte” në Dhiatën e Vjetër (shihni tek Eksodi 34:6 dhe 1 i Mbretërve 19:11). Në lexojmë se Perëndia “kaloi” pranë Moisiut dhe Elias për një arsye, për t’u treguar atyre lavdinë e Tij, për t’ua bërë veten të njohur atyre, në mënyrë që të ndërtonte besimin në ta dhe që të vepronte me anë të tyre, ndërkohë që ata bëheshin udhëheqës të kalibrit e llojit që donte Ai.

Ky ishte qëllimi i Jezusit edhe për dishepujt e Tij. Ai kishte si qëllim të kalonte pranë tyre që t’u tregonte lavdinë e Tij në stuhi. Pse? Në mënyrë që ata të mund të kishin siguri se Ai do t’i plotësonte nevojat e tyre në situatat më të vështira të mundshme. Ai donte që ata të kuptonin se në të ardhmen që shtrihej përpara, do të kishte stuhi shumë më të furishme sesa ajo me të cilën sapo ishin ndeshur.

Atë pasdite ata kishin mësuar një realitet kuptimplotë: Të duhet të bësh atë që nuk mund të bësh, me atë që nuk zotëron, për pjesën tjetër të jetës sate. Dhe brenda fare pak orësh, ata mësuan parimin e dytë themelor.

**Parimi numër 2:
Realiteti i mjaftueshmërisë dhe
aftësisë së Krishtit**

*Jezusi mund të bëjë atë që ti nuk mund ta bësh
për pjesën tjetër të jetës sate.*

Për shkak se Jezusi mund ta bëjë

Jezusi me shumë paramendim e qetësoi detin, në mënyrë që dishepujt e Tij të mund të ndërgjegjësoheshin për pamjaftueshmërinë dhe paaftësinë e tyre, duke e vënë këtë gjë në kontrast me mjaftueshmërinë dhe aftësinë e Tij hyjnore. Ai vepron sot ashtu siç bëri në Galile dhe kjo mrekulli vazhdon të shërbejë si model i asaj që është udhëheqësia. Askush nga ne nuk do të ketë mjaftueshëm për të bërë atë që na thërret Zoti të bëjmë, por kur ne bindemi, Ai është aty me bollëkun e Tij.

Ky është realiteti i dytë i zemrës së dorëzuar tek altari i Perëndisë: ***Jezusi mund të bëjë atë që ti nuk e bën dot, për pjesën tjetër të jetës sate.***

Dishepujt nuk patën kurrë burime për të bërë atë që urdhëroi Zoti, megjithatë, kur ata vendosën tek duart e Tij atë që kishin, ata gjithmonë i përmbushën qëllimet e tij, madje me shumë gjëra që tepruan. Grupi më i pagjasë i njerëzve që mund të imagjinohet, depërtoi në Perandorinë Romake me shpalljen e një marangozi të kryqëzuar, i cili e shfronësoi Cezarin si Zot.

Zoti ynë dëshiron të na e zbulojë lavdinë e Tij gjithashtu duke na nxitur të dalim nga barka në mes të stuhive më të vullshme të jetës. A jemi të gatshëm t'i besojmë Atij për këtë?

Ne kemi nevojë të dimë çfarë burimesh zotërojmë, kjo ishte arsyeja përse Ai u tha njerëzve të tij të shkonin e të shikonin sa ushqim kishin para se të ushqenin 5,000 vetë. Pasi të marrim vesh sa kemi, do të mësojmë se për çfarë kemi nevojë dhe do të kuptojmë sa të dëshpëruar jemi për t'u mbështetur tek Ai.

Ne duhet ta sjellim atë pak që kemi tek Ai dhe ta vendosim në duart e Tij, më pas të presim që duart e Tij të fuqishme të veprojnë përmes duarve tona të drobitura, për të bërë atë që Ai urdhëron. Ashtu si dishepujt patën më shumë se mjaft teprica nga ushqimi, edhe ne do të kemi më shumë se mjaft për të bërë atë që Ai dëshiron. Ne nuk do të kemi kurrë mjaftueshëm për të bërë atë që na urdhëron Zoti, por kur ne bindemi, Ai derdh bollëkun e Tij.

Ndërkohë që është e vërtetë se pa Krishtin nuk mund të bëjmë asgjë, është po aq e vërtetë që ne mund të bëjmë çdo gjë që Ai do me anë të Tij.

E vetmja mënyrë për të patur siguri tek Jezusi është të humbasim të gjithë sigurinë tek vetja dhe të gjejmë një nivel të ri besimi tek Ai. Përmes kësaj sigurie të një lloji krejt tjetër, edhe ne mund të jemi të sigurt se Krishti do ta veprojë mjaftueshmërinë e Tij përmes nesh pavarësisht nga ajo me të cilën përballemi, qoftë kjo një detyrë e mbinatyrshme apo një stuhi tronditëse. Ndërkohë që është e vërtetë se pa Krishtin nuk mund të bëjmë asgjë, është po aq e vërtetë që ne mund të bëjmë gjithçka që Ai do me anë të Tij.

Ai na aftëson që të japim nga degët e jetëve tona një fryt të përjetshëm, të cilin Ai e prodhon përmes nesh. Një gjë mund ta dimë me siguri, pa Të ne nuk mund të bëjmë asgjë që të ketë kuptim të përjetshëm.

Këtë gjë e mësova teksa, si një pastor i ri, kisha ngecur në një situatë të pamundur.

Varësia totale tek Krishti

Në vitin 1977, kur skuadra jonë në Kishën e Komunitetit në South Hills (South Hills Community Church) zbuloi se na duheshin edhe 100,000 dollarë për të ngritur godinën tonë, ne mësuam në një mënyrë më të thellë se kurrë më parë varësinë tonë totale ndaj Zotit. Ne nuk mund t'i ushqenim në asnjë mënyrë 5,000 persona, ishim të tronditur dhe të mbytur në telashe, por Perëndia tashmë kishte nisur të vepronte brenda meje qysh më herët gjatë asaj jave, madje edhe para se unë të isha në dijeni të nevojës sonë si kishë.

Disa ditë përpara mbledhjes së pleqësisë sonë, Zoti më kishte bindur fuqishëm për të qëndruar në South Hills (South Hills). Kështu që, kur drejtuesi i bordit na tregoi për nevojën që kishim dhe frikën e tij se kisha tashmë kishte dhuruar gjithçka që kishte mundësi, m'u kujtua ai përkushtim dhe mendim për të gjitha gjërat që Zoti kishte bërë përmes nesh që nga koha kur ne kishim filluar e deri atëherë.

Mendova për martesat që Ai kishte shpëtuar përmes nesh, njerëzit që Ai kishte çliruar nga sëmundje të tmerrshme me anë të lutjeve tona, momentet e dhimbshme të disiplinimit që kishim qenë të detyruar të jepnim, jobesimtarët që kishin ardhur tek Krishti, praktikantët e shumtë që punonin tek ne dhe njerëzit që kishim dërguar kudo në botë për Ungjillin, sesionet e panumërta të këshillimit që kishin drejtuar anëtarët e pleqësisë dhe të stafit, ai numër i madh vizitash në spital që kishim kryer, kujdesi ynë për të varfrit dhe të brengosurit që kishim ngushëlluar. Ai kishte bërë atë që ne nuk mund ta bënim.

Ndërkohë që kaloja nëpër mendje këtë gjë dhe shumë të tjera, m'u bë e qartë që Zoti më kishte sfiduar më parë gjatë javës që unë t'i

ripërkushtohesha shërbesës sonë, që të më përgatiste për ta përqaftuar varësinë time ndaj Tij në një mënyrë edhe më të thellë.

Dhe ne bëmë pikërisht këtë gjë, ramë në gjunjë dhe i thirrëm me zë të lartë Perëndisë, duke i kërkuar Atij të bënte atë që ne nuk mund ta bënim, më pas u ngritëm në këmbë dhe planifikuam të dielën e festës pas tri javësh, duke besuar se Perëndia do të siguronte 100,000 dollarët e tjerë (që ne mendonim se e kishim të pamundur t'i mbledhnim vetë) dhe se ato do të ishin atje.

Dhe ashtu ndodhi. Pas më pak se tri javësh, ekskavatorët gjigantë po hapnin truallin ku do të ndërtohej godina jonë e re dhe pas nëntë muajsh, ne hymë atje.

Sot, në hyrjen e kishës në South Hills (South Hills), qëndron një shtyllë gurësh si përkujtim i asaj që Perëndia bëri kur ne ishim të fund të burimeve tona dhe i thirrëm Atij për mjaftueshmërinë e Tij. Kisha në South Hills ka ngritur edhe dy ndërtesa të tjera në qytetin e San Hozesë (San Jose) teksa vazhdon ta përqaftojë varësinë e saj tek Krishti dhe të sjellë ndryshim për lavdinë e Tij. Jezusi bëri atë që nuk mund ta bënim ne, duke e thelluar besimin tonë dhe duke i dhënë lavdi Vetes.

Më tepër se ç'mund të imagjinojmë

Pse na vendos Jezusi në situata të mbinatyrshme dhe stuhi tronditëse në mënyrë që të na duhet të vijmë ballë për ballë me veten dhe

kufizimet tona? Pse është kaq e rëndësishme për Jezusin që ne të përballemi me pamjaftueshmërinë tonë? Për shkak se Ai do që të tregojë madhësitë e Tij përmes nesh. Ai na ka caktuar një detyrë të cilën ne as nuk mund ta ëndërronim. Po të ishte në dorën tonë, shumë prej nesh do të ishin të kënaqur të jetonin brenda kufijve të mjaftueshmërisë sonë, të bënin një jetë dinjitoze, të ngisnin një makinë të mirë dhe të kishin një shtëpi të rehatshme.

Të tjerë akoma duan të duken e të bien në sy më tepër, të grumbullojnë shumë para, të kenë një makinë luksi dhe të zotërojnë një shtëpi të madhe. Në secilin rast, askush prej nesh nuk do që të përballët me pamjaftueshmërinë që kemi. Në të natyrshmen tonë, do ta kishim më mirë të ndërtonim mbretërinë tonë sesa t'i shërbenim mbretërisë së Tij, por duke qenë se jemi drejtues, Ai nuk do të na lejojë të bëjmë këtë zgjedhje.

Jezusi ka shumë më tepër për ne sesa një karrierë, një makinë dhe një çati mbi kokë.

Jezusi ka shumë më tepër për ne sesa një karrierë, një makinë dhe një çati mbi kokë. Ai do që ne të marrim pjesë bashkë me Të në përmbushjen e qëllimeve të Tij, teksa na thërret që të sjellim një ndryshim të përjetshëm me anë të Tij. Ai do që ne të marrim pjesë në këtë lëvizje botëndryshuese, lëvizje që ka marshuar përgjatë kohës dhe përmes brezash deri në ditët e sotme kur ajo e ka mbështjellë të gjithë globin tokësor. Jezusi do që të na ngrëjë jashtë vogëlsisë sonë dhe në madhësitë e Tij.

Ai do që të na bëjë si vetvetja. Askush prej nesh nuk është i aftë për këtë gjë.

Kështu që Jezusi bën me ne atë që Ai bëri me dishepujt e Tij atë ditë në Galile, Ai na sjell në fund të vetes sonë në mënyrë që të na sjellë në fillimin e fuqisë së Tij. Ai fokusohet tek ne ashtu siç bëri me njerëzit e Tij, duke i zgjedhur nga turma, duke i transformuar nga spektatorë në pjesëmarrës, duke marrë në duart e Tij atë pak që ata kanë dhe më pas duke e shumëfishuar atë përmes duarve të tyre, duke marrë bukë të zakonshme dhe duke e kthyer në Bukën e Jetës.

Kjo është arsyeja pse Ai na detyron të fokusohemi tek pamjaftueshmëria jonë duke na dhënë detyra të mbinatyrshme dhe duke na vendosur brenda stuhish tronditëse. **Ai do që ne të bëhemi partnerë me Të në qëllimin e Tij të përjetshëm, në mënyrë që të marrim pjesë bashkë me Të në lavdinë e Tij finale.** Ai do që ne të sundojmë me Të mbi forcat e së ligës dhe të shkatërrimit, të cilat i shtrembërojnë burrat dhe gratë, njerëzit e krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë në perversione të tmerrshme të vetes së tyre. Ai do që ne t'i restaurojmë këto rrënoja njerëzore për t'i kthyer në tempuj të lavdishëm, sipas planit origjinal të krijimit të tyre. Pse duhet të duam që të fshihemi në mbretëritë tona të vogla e të parëndësishme kur mund ta lartësojmë Atë në mbretërinë e Tij të përjetshme?

Të ushqyerit e pesë mijë burrave dhe ecja mbi det, pavarësisht se ishin ngjarje të jashtëzakonshme e madhështore, nuk ishin asgjë në krahasim me të shkuarit në të gjithë botën dhe bërjen e dishepujve nga çdo komb, fis dhe gjuhë të ndryshme, e megjithatë pikërisht për këtë po i përgatiste Jezusi këta persona si edhe ne; dhe Atij iu desh që t'u mësonte pamjaftueshmërinë e tyre, në mënyrë që t'u mësonte mjaftueshmërinë e Tij.

E vetmja mënyrë se si mund ta bënte Ai këtë gjë ishte duke i zhytur në kërkesa të cilat do t'i mbysnin, në rast se do të mbështeteshin tek vetvetja. Ai gjithashtu duhej t'u tregonte dishepujve se çfarë mund të bënte me anë të tyre, kështu që Ai i përfshiu në plotësimin e atyre nevojave që nuk mund të shpresonin kurrë se do t'i plotësonin vetë. Atë që e bëri me dishepujt e Tij, Ai e bën edhe me ne.

Duke përqaftuar varësinë totale tek Ai - sërish

Ishte ora 5 e mëngjesit. Ditë e diel, 20 dhjetor 2015. Një frikë e ftohtë dhe e lagësht në fund të stomakut më detyroi të çohesha nga shtrati, drejt studios dhe më shtyu të lexoja librin e Isaia duke kërkuar ngushëllim dhe fuqi. Fundi i vitit po vinte, por paratë jo. Me sa dukej, ne nuk do të arrinim ta plotësonin buxhetin e fundvitit.

E pranoj se viti 2015, në disa mënyra të ndryshme, kishte qenë një vit betejash për mua. Më kishte kapluar shqetësimi për një marrëdhënie, një shqetësim të cilit nuk i jepja dot zgjidhje dhe kjo gjë më kishte sjellë në prag të depresionit. Kishte qenë edhe një vit kur isha përballur me kufizimet e mia fizike. Kam shëndet, energji dhe mundësi, por gjithashtu kam edhe një certifikatë lindjeje, e cila më kujton moshën që kam. Pyesja veten: *A do të jetoj aq gjatë sa t'i çoj deri në fund zotimet që kam marrë?* Dhe tani po shquhej turbullt fundi i vitit.

Isha përballë sfidave të mbinatyrshme dhe nuk mund ta zgjidhja tensionin në jetën time pavarësisht se sa shumë mund të përpiqesha. Nuk mund ta ndryshoja vdekshmërinë time pavarësisht se me sa përpikëri kujdesesha për veten. Nuk mund të shkruaja një çek për të

plotësuar nevojat financiare pavarësisht se sa shumë mund ta dëshiroja këtë gjë.

Më duhej të ushqeja 5,000 persona, por kisha vetëm pesë bukë dhe dy peshq, dhe nuk isha i sigurt nëse i kisha edhe aq. Kështu që bëra atë që u kishte thënë Jezusi dishepujve kur kuptuan se çfarë kishin: “M’i sillni këtu!” (Mateu 14:18) Ia dorëzova në lutje Jezusit pesë bukët dhe dy peshqit, dhe u ktheva tek Isaia 41:9 - 10: “Mos ki frikë, sepse unë jam me ty... ”.

E çlirova tek Zoti tensionin e marrëdhënies. Pastaj vendosa se vdekshmëria ime është çështje e Perëndisë, jo e imja dhe i thashë Atij se do të vazhdoja të bëja atë që kisha bërë, derisa Ai të më ndalte. Më në fund, ia dhashë Atij në dorë të ardhurat tona, ndërkohë që lajmërova asamblenë dhe hodha vështrimin nga Ai që ta shumëfishonte atë që kishim, në mënyrë që të ishim në gjendje të plotësonim zotimin e fundvitit dhe të ushqenim 5,000 personat. Kur bëra këto gjëra, pata një paqe të menjëhershme e të qëndrueshme.

Udhëheqësia në emrin e Tij është një çështje varësie totale tek Krishti dhe vetëm Ai ka fuqinë për ta bërë të frytshëm një drejtues.

Ne përjetuam mjaftueshmërinë e Krishtit, megjithëse jo para datës 31 dhjetor. Edhe kur ishim sërish poshtë buxhetit në ditën e fundit të dhjetorit, sërish *e dija* se Ai do të siguronte. Imagjinoni ngazëllimin tonë kur një çek i madh mbërriti më datë 15 janar, ai kishte ardhur me vonesë për shkak të zyrës postare, por vula mbante datën 31

dhjetor 2015. Dhe imagjinoni kënaqësinë edhe më të madhe tonën kur mësuam, pas tre muajsh - po, pas tre muajsh – se një tjetër çek ishte dërguar në fund të vitit, por kishte shkuar në adresën e gabuar. Ai çek e plotësonte *saktësisht* nevojën e buxhetit tonë të fundvitit.

Edhe pas kalimit të afatit, Perëndia ynë besnik siguroi dhe më tregoi se nuk kisha asnjë arsye për të patur frikë. Koha e Perëndisë nuk është gjithnjë njëlloj me tonën, por është gjithmonë e përsosur. Isha kthyer sërish tek altari dhe tek dy realitetet e para të Jezusit, ato që Ai kishte riafirmuar herë pas here në jetën time:

Ti dubet të bësh atë që nuk mund ta bësh, me atë që nuk zotëron.

Dhe:

Jezusi mund të bëjë atë që ti nuk mund ta bësh për pjesën tjetër të jetës sate.

Të gjithë drejtuesit dështojnë. Perëndia me paramendim i sjell drejtuesit në momente dështimi për të treguar dy gjëra, paaftësinë tonë dhe aftësinë e Tij. Edhe drejtuesit më të zotë nuk do të prodhojnë asnjë fryt të qëndrueshëm pa aftësimin e Krishtit. Dhe shtimi i mjeshtërisë nuk do të mjaftojë. Udhëheqësia në emrin e Tij është një çështje varësie totale tek Krishti dhe vetëm Ai ka fuqinë ta bëjë të frytshëm një drejtues.

Ne mund ta dimë këtë të vërtetë në mendjen tonë, por kjo nuk sjell ndonjë ndryshim në duart tona - në atë që bëjmë, derisa të ndikojë tek zemrat tona. Kur ne jetojmë të fuqizuar me anë të këtij realiteti, fillojmë të japim fryt, ndërkohë që Perëndia vepron përmes nesh.

Mendime për reflektim

- *Çfarë stuhish po ngrihen në jetën tënde si drejtues?*
- *Cilat janë ato sfida me të cilat po lufton, por nuk do që t'i ballafaqosh?*
- *Cilat janë ato gjëra në jetën tënde të cilat Perëndia do që t'i bësh, por për të cilat je gati të heqësh dorë dhe mos i bësh?*
- *A është e mundur që Perëndia të të ketë projektuar të jesh i paafte nga ana e fuqive për detyrën që Ai të ka caktuar?*
- *Çfarë të pengon t'i besosh Perëndisë për të bërë atë që Ai kërkon? Tregohu specifik në përgjigjet e tua, sidomos për ato zona ku ti nuk dëshiron të heqësh dorë nga kontrolli dhe t'i besosh Perëndisë.*

Ka ardhur koha që të përqafosh aftësinë e Tij.

Vendos tani që ti do të përqafosh një nivel të ri varësie totale tek Krishti duke bërë këtë lutje: “Zot, unë heq dorë! Jam përpjekur të jem në kontroll të jetës sime, por nuk mund t’ia dal dot mbanë. Jeta për të cilën Ti më ke thirrur të jetoj, është më e madhe sesa unë dhe unë nuk e di çfarë duhet të bëj. Të lutem Zot, merr kontrollin dhe bëj atë që do Ti!”

Besoji Atij teksa pret që mjaftueshmëria e Tij të veprojë përmes teje.

KAPITULLI I PESTË

ËSHTË MË E VËSHTIRË NGA SA E MENDON

“... sepse nuk e kishin kuptuar ndodhinë e bukëve, sepse zemra e tyre ishte ngurtësuar.” (Marku 6:52)

Ungjilli sipas Markut jep shumë shembuj që tregojnë mënyrën se si dishepujt mendonin që e kuptonin Jezusin. Në të vërtetë, ata nuk kishin as idenë më të vogël se çfarë ishte duke thënë dhe as që e dinin këtë gjë. Pas gjithë kohës që kishin kaluar me Jezusin, ndërkohë që dëgjonin mësimet e Tij, ata nuk kishin nxënë aspak ndonjë gjë prej Tij. Tek vargjet nga Marku 6:51 - 52 na tregohet se dishepujt u mahnitën kur Jezusi i shpëtoi ata duke e qetësuar stuhinë dhe se ata nuk e kishin kuptuar domethënien e shumimit të bukëve.

Ku ishte pengesa e të kuptuarit? Si ka mundësi që ata e kishin dëgjuar leksionin, por kishin ngelur në provim? Çfarë i kishte penguar ata që t'i shërbenin Perëndisë me pastërti dhe me gjithë zemër, dhe që i i pengon edhe drejtuesit në ditët e sotme? Jezusi po merrej drejtpërdrejt me çështjen e njeriut, çështjen që kërcënoi Davidin, Salomonin e të tjerë si ata. Cila ishte arsyeja pse ata nuk e kaluan dot provimin? Zemrat e tyre të ngurtësuar.

Përgatitja e skenës

Pasi Jezusi ushqeui 5,000 vetë dhe qetësoi stuhinë, Ai vazhdoi të jepte mësim dhe të tregonte aftësinë e Tij, si edhe autoritetin që zotëronte. Në fakt, tek kapitujt 7 dhe 8 të Markut përshkruhen shumë veprimtari.

Së pari, ka një ballafaqim mes Tij dhe farisenjve për sa i përket larjes së jashtme. Kur farisenjtë dhe skribët e pyetën Jezusin pse dishepujt e Tij hanin me duar të papastra, Ai u përgjigj:

“Mirë profetizoi Isaia për ju, hipokritë, siç është shkruar:

Ky popull me buzë më nderon, por

zemra e tyre rri larg meje.

por më kot më nderojnë, duke mësuar doktrina, të cilat

janë mësimë njerëzish.” (7:6 - 7)

**Kur zemra nuk është e pastër, i ndot të gjitha sferat e
jetës.**

Kjo u ndoq nga një bisedë e Jezusit me dishepujt e Tij, gjatë të cilës ata e pyetën se çfarë kuptimi kishte ajo që tha Ai për zemrën.

Përgjigjja e Jezusit shkoi drejt e në thelb. Nuk është ana e jashtme e një njeriu, por ajo që është në zemrën e tij, që e ndot dhe e bën atë të papastër. Kur zemra nuk është e pastër, i ndot të gjitha sferat e jetës (shihni tek Marku 7:1 - 23).

Dhe kjo gjë na çon tek realiteti tjetër i udhëheqësisë së dorëzuar tek altari:

Parimi numër 3:
Realiteti i Zemrës së Ngurtësuar

Zemra jote është pikërisht zemra e çështjes që po shqyrtojmë.

Vini re, rruga e Jezusit ka të bëjë vetëm me zemrën, gjithmonë kështu ka qenë dhe gjithmonë kështu do të jetë.

Katër mrekulli, një mesazh

Më pas, Marku shpalos një seri prej katër mrekullish kyçe. Ndërkohë që ti i lexon, do të shikosh se Perëndia po i ngrinte ato para nesh në mënyrë që t'i vinte radha një pyetjeje shpërthyesë, të cilën Jezusi do t'ua drejtonte dishepujve të Tij, dhe është e nevojshme që çdo drejtues ta bëjë këtë pyetje përditë.

Mrekullia e parë na tregon për një grua sirofenikase në qytetin e Tiros (shikoni tek Marku 7:24 - 30) e cila erdhi tek Jezusi me besim, megjithëse kishte pak njohuri për Mesian. Ajo nuk i përkiste popullit hebre, por kjo grua kishte dëgjuar për Jezusin dhe kishte marrë vesh se Ai dëbonte demonët. Ajo e vuri në veprim të kuptuarit e saj të kufizuar dhe iu lut Jezusit që ta çlironte vajzën e saj të re nga një demon.

Jezusi u mahnit nga besimi i saj. Kjo grua pothuajse nuk kishte fare njohuri, e megjithatë i besoi Zotit që të bënte atë që nuk mund ta bënte dot vetë. Dishepujt, nga ana tjetër, kishin fituar shumë njohuri për Mesian, por në shumë mënyra të ndryshme, pak kishin depërtuar tek domethënia e kohës që kishin kaluar me Të.

Imagjinoni se si i goditi ky fakt dishepujt. Ajo sapo kishte kaluar provimin ku ata kishin ngelur dhe Jezusi e duartrokiti atë publikisht. Në të njëjtën kohë, mesazhi i Jezusit për të dymbëdhjetë dishepujt ishte i qartë: *Koha që Unë kam kaluar me ju, nuk ka depërtuar tek zemrat tuaja të ngurtësuara; prandaj, mendjet tuaja janë errësuar.*

Më pas, Jezusi shkoi bashkë me njerëzit e Tij tek një fshat, ku disa persona i sollën një të shurdhër që mezi fliste (shikoni tek Marku 7:32 - 37). Jezusi ia hapi veshët atij njeriu, nyja e gjuhës iu zgjidh e ai

foli rrjedhshëm. Jezusi po u jepte mësimin e dytë në lidhje me zemrat e tyre. Ai po u mësonte një mësim themelor për sa i përket kryqit: *Ju nuk po më dëgjoni Mua, ju nuk po e kuptoni atë që dua t'ju them. Zemrat tuaja të ngurtësuar jua kanë shurdhuar veshët dhe ju nuk jeni në gjendje të flisni qartë.*

Të gjithë mësuesit e mirë përdorin përsëritjen për ta përforcuar një temë jetësore dhe për ta bërë edhe më të fuqishme atë. Pikërisht këtë gjë bëri Jezusi me mrekullinë tjetër të të ushqyerit të 4,000 personave me shtatë bukë, një ngjarje e ngjashme, por e ndryshme nga shumimi i bukëve për 5,000 burrat (shikoni tek Marku 8:1-10).

Cili ishte mësimi që donte t'u jepte Ai teksa e përsëriti këtë mrekulli? Jezusi po thoshte: “E kam seriozisht, o burra, duhet ta kuptoni këtë gjë. Ju duhet të bëni atë që nuk mund ta bëni dot, por Unë do të bëj atë që mundem ta bëj përmes jush”. Me fjalë të tjera, një zemër e ngurtësuar do t'ua paralizonte duart e tyre dhe nuk do t'i lejonte ata të bënin atë për të cilën po i thërriste Ai.

Rreth e rrotull dishepujve po ndodhnin shumë më tepër gjëra sesa ishin duke depërtuar e duke zënë vend brenda tyre. Ishte e qartë se dishepujt nuk po e kuptonin aspak këtë.

Kur u kthyen përsëri në barkë, dishepujt u përfshinë në një debat pa kuptim, për shkak se kishin marrë me vete vetëm një bukë. Jezusi u habit me këtë gjë. Si mund të ishin duke folur për bukën kur Ai po u fliste për zemrat? Ata i kishin vënë re mrekullitë, por nuk e kishin kuptuar mësimin që u kishte dhënë Ai.

Tani vjen pyetja shpërthyesë e Jezusit tek Marku 8:17:

“Ende e keni zemrën të ngurtë?”

Këto gjashtë fjalë duhet të kenë goditur e dhembur fort. Në fund të fundit, dishepujt ishin zgjedhur nga Jezusi. Ata kishin kaluar shumë kohë me Të. Ç'donte të thoshte drejtuesi i tyre me fjalët “zemër e ngurtë”? Dhe në qoftë se Jezusi e bëri këtë pyetje për këta burra, si mund të mos jetë pyetja themelore për të gjithë ne?

Është interesante që Marku iu referua zemrave të ngurtësuar të dishepujve, pasi Jezusi kishte qetësuar stuhinë: “Dhe hipi në barkë me ta dhe era pushoi; dhe ata mbetën jashtë mase të habitur në veten e tyre dhe u mrekulluan sepse nuk e kishin kuptuar ndodhinë e bukëve, sepse zemra e tyre ishte ngurtësuar.”(Marku 6:51 - 52)

Si mund ta thoshte Marku këtë gjë për disa njerëz, të cilët kishin sakrifikuar jetën e tyre familjare, sigurinë financiare dhe pranimin kulturor? Sigurisht është gjykim i ashpër për ata që Jezusi i kishte thirrur personalisht, i kishte trajnuar dhe i kishte dërguar për të shërbyer, për ata persona që në fund të fundit do të vdisnin për Të.

Marku e mbron këtë pohim pa dhënë as edhe një shpjegim. Dhe fakti është se dishepujt i kishin zemrat të ngurtësuar, këtë e tha vetë Jezusi.

Më në fund, vijmë tek mrekullia e katërt, shërimi në dy faza i të verbrit (Marku 8:22 - 26). Mesazhi për dishepujt është kyç: *Ju jeni në mes të rrugës për në destinacion, por po ngatërroni të vërtetën me gjysmë të vërtetat. Zemrat tuaja të ngurtësuar nuk po ju lejojnë ta kuptoni qartë të vërtetën dhe kjo po bën që të mos jeni në gjendje ta kuptoni mësimin Tim. Keni mjegull mbi sy dhe megjithëse ju po shëroheni, nuk jeni aq pranë vendit që mendoni. Unë*

duhet t'ua transformoj ato gjysmë të vërteta që dini për t'ua bërë të plota, përndryshe nuk do të jem në gjendje t'ju përdor.

Termi “një zemër e ngurtësuar” i drejtohet një zemre e cila është kokëfortë, e pabindur dhe e pamësueshme, e cila merr mësim pa e përvetësuar atë, kap fjalë pa i dëgjuar ato, i dalin gjëra para syve por nuk i sheh ato dhe vepron pa patur asnjë ndikim. Kjo zemër i shurdhon veshët, i verbon sytë, i errëson mendjet dhe i paralizon duart. Ajo thotë gjërat e duhura, por humbet thelbin e mësimi për shkak se mbështetet tek vetja për të bërë atë që mund të bëjë vetëm Jezusi.

Secila nga katër mrekullitë përmban një temë qendrore. Zemrat tuaja janë ngurtësuar dhe ato kanë ndikim tek ju në çdo mënyrë të mundshme. A e kuptoni edhe ju këtë gjë (siç e kishte kuptuar gruaja johebreje)? A keni sy për të parë dhe veshë për të dëgjuar (siç kishte edhe njeriu i shurdhër)? Sa kosha plot me ushqim mblodhët pas dy shumimeve të bukëve (unë i çlirova duart tuaja që të shërbenin)? A jeni të verbër ndaj së vërtetës (ju e përzieni të vërtetën me gjysmë të vërtetat)?

Ungjilli sipas Markut e bën të qartë këtë realitet ndërkohë që shikojmë se si i transformoi Jezusi njerëzit e Tij në drejtues të atij kalibri e niveli, të cilëve do t'u jepte porosi që të kryenin misionin e Tij në tokë. Ne e shohim Jezusin të luftojë me zemrat e njerëzve të Tij dhe kuptojmë se interesimi i Tij më i madh nuk ishte as për njohurinë e tyre e as për aftësitë që ata kishin, por ishte për zemrat e tyre.

Përgjatë viteve, kam mësuar se luftërat e zemrës mund t'ua errësojnë mendjen drejtuesve dhe mund t'ua paralizojnë duart atyre dhe

pothuajse askush nuk I shpëton dot kësaj. Si rezultat, ne përfundojmë të ngecur në baltën e pamjaftueshmërisë sonë, duke u përpyetur më kot që të ushqejmë 5,000 personat dhe që të vozisim pa dobi për t'i shpëtuar stuhisë.

Ne e shohim Jezusin të luftojë me zemrat e njerëzve të Tij dhe kuptojmë se interesimi i Tij më I madh nuk ishte as për njohurinë e tyre e as aftësitë që ata kishin, por për zemrat e tyre.

Emëruesi i Përbashkët

Vite më parë, unë bëja pjesë në një ekip të Seminarit Teologjik të Dallasit, i cili zhvilloi një proces kontrolli njohurish të quajtur ‘Vlerësimi dhe Zhvillimi i Udhëheqësisë’ (LEAD - Leadership Evaluation And Development). Ky proces kontrolli pesëditor ishte hartuar që t’u shërbente njëkohësisht katër drejtuesve (së bashku me bashkëshortët a bashkëshortet e tyre në rast se ata ishin të martuar) dhe metodikisht do t’i kalonte ata përmes një kompleti modulesh teksa do të ishin të udhëhequr nga trajnerë ekspertë dhe me përvojë.

Të gjithë pjesëmarrësit duhej të plotësonin një formë vlerësimi prej 50 deri 75 faqesh për çift, në përgjigje të disa pyetjeve depërtuese, të cilat trajnerët i kishin marrë dhe rishikuar që më parë. Vlerësimi fokusohet në tri sfera të jetës së një drejtuesi, periudha e rritjes, martesë dhe familja, ëndrra e jetës së drejtuesit ashtu siç dallohet përmes dorës drejtuese të Perëndisë, të zbuluar nga historia e jetës së tyre; si edhe përshtatja aktuale e drejtuesit në shërbesë.

Unë kam trajnuar rreth 400 pjesëmarrës të kursit LEAD dhe zbulova të njëjtin model virtualisht tek të gjithë ata. Ata të gjithë ishin ndikuar nga lufta me zemrat e tyre. Kishte nivele të ndryshme ndikimi, por dukej që nuk kishte asnjë përjashtim në këtë gjë.

Pikëpamja ime e udhëheqësisë u transformua nga ato orë intensive bisedash me këta drejtues nga i gjithë globi, të cilët dëshironin të kishin zemra të dorëzuara tek altari që do t'i bënin ata drejtues të dorëzuar tek altari, por që po luftonin me disa nga çështjet për të cilat Jezusit iu desh të ballafaqonte dishepujt e Tij.

Një nga ndryshimet më të rëndësishme në mendimin tim ishte ky: Përballja me paaftësinë e pamjaftueshmërinë tonë dhe gjetja e aftësisë së Krishtit është diçka shumë më kërkuese sesa kuptojmë ne, për shkak se asgjë në përvojën apo arsimimin tonë nuk na ka përgatitur të bëjmë atë që Jezusi do që të bëjmë.

Gjithmonë kisha menduar se udhëheqësia kishte të bënte me kryerjen e punëve.

Gjithmonë kisha menduar se udhëheqësia kishte të bënte me kryerjen e punëve. Kjo gjë konsistonte në drejtimin e njerëzve, caktimin e synimeve, përmbushjen e vizionit dhe përpjekjen për të udhëhequr në mënyrën më të mirë për Perëndinë dhe për drejtuesin. Nuk ia kisha idenë deri në ç'masë kontrollojnë mendjen dhe duart e drejtuesit çështjet e fshehura të zemrës, në mënyrë që drejtuesi të jetë në mëshirën e betejave të tij apo të saj, qoftë kjo krenaria, zemërimi, frika,

gara e pashëndetshme apo një mori kundërpërgjigjesh të tjera ndaj jetës.

Zemra duhet të ndryshojë, por kjo gjë ndodh vetëm kur ne përballemi me atë që është në zemrat tona dhe kuptojmë se ajo është qendra e kontrollit dhe e vetëmbrojtjes.

Kush, unë?

Në qoftë se zemrat e dishepujve ishin ngurtësuar, dhe ata po ecnin bashkë me Jezusin, sa të ngjarë ka që edhe zemrat tona të jenë të ngurtësuar?

Si drejtues, shumë prej nesh jetojmë në mohim të zemrave tona të ngurtësuar. Ne e bëjmë këtë gjë për shkak se nuk dimë se çfarë të bëjmë tjetër. Boshllëku brenda nesh, frikërat tona, betejat që ndiejmë por nuk mund t'i identifikojmë janë kaq të mëdha, saqë ne nuk dimë se ç'të bëjmë tjetër veçse të mohojmë ndjenjat tona.

Le të shikojmë disa prej karakteristikave të zemrës së ngurtësuar që kemi të përbashkëta me dishepujt:

- Kur ne përballemi me situata tronditëse (si të ushqyerit e 5,000 personave), i kërkojmë Zotit që ta largojë problemin për shkak se ne mendojmë që nuk i kemi burimet për t'i plotësuar nevojat pikërisht siç mendonin edhe ata.

- Ne e mbrojmë veten nga rreziku dhe synojmë që ta kontrollojmë jetën, edhe pse Perëndia do që ne ta çlirojmë kontrollin dhe të kthehemi në një varësi të dëshpëruar tek Ai.
- Në skuadrat tona të shërbesës, ne bëjmë saktësisht atë që bënin dishepujt, ne konkurrojmë që të jemi më të mirët, përpiqemi të kapim pozicionet më të larta, jemi të pacenueshëm dhe ambiciozë dhe kur na korrigjojnë, kalojmë në pozita vetëmbrojtëse.
- Ne luftojmë me mëkatin (shihni tek Letra drejtuar Romakëve 7:14 - 25) dhe ndeshemi me mishin, duke ia përmbushur rregullisht dëshirat atij, duke sjellë mosmarrëveshje dhe përçarje.
- Ne e trishtojmë Frymën e Shenjtë duke mos iu bindur urdhërimeve biblike, gjë që rezulton në zemërim, keqdashje, si edhe në dëshirë për t'u shfajësuar dhe hakmarrë.

Ne u ngjajmë kaq shumë dishepujve, saqë duhet të kemi zemra të ngurtësuara. Sepse çfarë tjetër mund t'i shpjegojë përgjigjet tona?

Edhe pse kemi Frymën e Shenjtë dhe një zemër të re, kundërpërgjigjet tona të vjetra vazhdojnë brenda nesh dhe shpesh ne veprojmë sikur të mos ishim aspak të rinj në zemër. Shumë herë ne supozojmë se udhëheqësia është fryti i duarve tona, në kuptimin e aftësive dhe fuqive tona, por për Jezusin udhëheqësia është fryti i zemrave tona.

Synimi i Markut ishte t'u tregonte lexuesve të tij se Jezusi është Biri i Perëndisë, i cili erdhi me një qëllim jo vetëm që të vdiste për ne, por edhe të jetonte përmes nesh duke sjellë transformim zemre. Ai po

kërkon një lëvizje botërore, të pandalshme, të zbatuar *me anë të* burrave dhe grave të papërshtatshëm, të cilët janë thirrur për ta bërë të njohur fuqinë e tij përmes dobësisë së tyre.

Kjo është mrekullia e thirrjes sonë dhe vetëm zemrat tona të ngurtësuara mund të na ndalojnë. Kur zemrat tona nuk janë të pastra, çdo dimension i udhëheqësisë sonë ndikohet prej saj.

Vrapimi i garës

Askush nuk e kuptoi procesin e transformimit të zemrës më mirë sesa Pali. Një dritë e shkëlqyeshme, një njeri i rrëzuar, një zë që e dënonte, sytë e verbuar, çfarë ngjarjeje konvertuese që ishte ajo. Megjithatë, Pali shpejt kuptoi se ngjarja ishte vetëm fillimi i një procesi që do të zgjaste gjatë gjithë jetës së tij. Ai e dinte se procesi ishte i kushtueshëm, se kishte rëndësi dhe se nuk përfundonte kurrë, derisa ai të arrinte të merrte çmimin, për të cilin ishte sforcuar aq shumë dhe në fund të hynte në praninë e Krishtit.

Procesi i kushtoi atij gjithçka të rëndësishme, historinë që kishte patur, vlerën e tij, madje edhe identitetin që zotëronte. Të gjitha u bënë mbeturina në mendjen e tij për shkak se nuk i jepte lirinë të arrinte të merrte çmimin (shikoni tek Filipianëve 3:1 - 6). Procesi kishte rëndësi gjithashtu për shkak se ai e dinte që mund të mos ia dilte dot mbanë dhe mund të skualifikohej nga gara (shikoni tek 1 Korintasve 9:27).

Mbi të gjitha, ai donte të arrinte të merrte çmimin që premtonte procesi, t'i përgjigjej thirrjes së lartë të Perëndisë në Krishtin Jezus për ta përfunduar mirë garën, për të mbërritur në shtëpi, teksa do të dëgjonte brohoritjet e të gjithë atyre që kishin vrapuar para tij drejt e në krahët e Jezusit, që është edhe çmimi final i thirrjes sonë të lartë (shikoni tek Filipianëve 3:7 - 14).

Sidoqoftë, Pali e dinte që nuk e kishte fituar akoma çmimin, megjithëse për katër vjet kishte qenë i burgosur në mënyrë të padrejtë nga romakët, ndërkohë që kishte vuajtur nga uria dhe besimtarët pranë tij i kishin sjellë dëme të ndryshme (shikoni tek Filipianëve 1:12 - 18). Ai që kishte shkruar “gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja” (2 Korintasve 5:17) e dinte se e vjetra nuk heq dorë pa luftuar dhe e reja vjen vetëm me kalimin e kohës.

Edhe ne jemi në po të njëjtën garë, duke u përpjekur të fitojmë po atë çmim. E megjithatë një pengesë e bllokoi atë çmim, duke na kërkuar të bëjmë një zgjedhje të përditshme për të marrë prej fuqisë së Krishtit për të ushqyer 5,000 persona. Zemrat tona të ngurtësuara janë pengesa që duhet prishur vazhdimisht, teksa përpiqemi të arrijmë çmimin e thirrjes së lartë të Perëndisë në Krishtin Jezus. Vetëm duke u thyer, udhëheqësia jonë mund të bëhet e plotë.

Një proces, jo një ngjarje

Vendimi ynë për t'i besuar Krishtit ishte një ngjarje. Vendosmëria jonë për ta ndjekur Krishtin ishte një ngjarje. Vendimi ynë për të jetuar në bashkësi me Krishtin ishte një ngjarje, por secila prej këtyre ngjarjeve na vuri përballë një procesi rritjeje, i cili do të na çojë thellë e më thellë

në Krishtin dhe në veten tonë, aq thellë sa nuk kishim shkuar kurrë më parë. Secili proces përfshin cikle konfuzioni, beteja, dështime, epifani, gëzim dhe çlirim në Krishtin, dhe kjo ndodh në mënyrë të pandërprerë për sa kohë që jetojmë mbi dhë.

Duhet të heqim dorë nga zgjidhjet e shpejta.

Vendosja e zemrave tona në altarin e Krishtit dhe marrja e kryqit nuk janë ngjarje. Nuk është diçka të cilën ne e bëmë vetëm kur jemi fëmijë apo kur jemi në gjimnaz. Është një proces i cili zgjat gjithë jetën dhe gjatë të cilit ne kthehemi vazhdimisht e pa pushim tek altari, dhe çdo herë ia hapim gjithnjë e më tepër zemrat Perëndisë dhe e lejojmë Atë të na transformojë në mënyra të reja. Kjo do të thotë që nuk ekziston një çelës që t'i shuajë frikërat tona dhe të zbusë zemrat tona të ngurtësuara. Nuk ekziston një çelës që t'i largojë këto beteja dhe të na bëjë përsosmërisht të shenjtëruar, ndjekës krejtësisht në vartësi të Krishtit. Kjo është arsyeja përse shkrimtarët biblikë nuk hoqën kurrë dorë nga hapat për të zgjidhur problemet tona. Përkundrazi, ata na bënë thirrje për të patur një marrëdhënie me Jezusin, e cila kërkon që ne të varemi tek aftësimi dhe mjaftueshmëria e Tij, që t'ia çlirojmë të gjithën Atij teksa na thërret që t'i vendosim zemrat tek altari i Tij dhe të hyjmë në procesin e rritjes duke i besuar Zotit tonë.

Duhet të heqim dorë nga zgjidhjet e shpejta. *Vetëm atëherë do të fillojmë punën e rëndë, që është rritja sipas udhës së Krishtit.*

Mendime për reflektim

- *A e ke zemrën të ngurtësuar? Le të të shqyrtojë i njëjti Jezus, i cili ua bëri këtë pyetje dishepujve.*
- *Në ç'mënyrë ka tendencën të dalë në sipërfaqe zemra jote e ngurtësuar? Tregohu specifik në përgjigjet që jep.*
- *Në cilat sfera të jetës sate je duke ecur në mosbindje ndaj Shkrimit të Shenjtë? A je i gatshëm të jesh i cënueshëm përpara Perëndisë, duke i rrëfyer këto sfera dhe përjetuar pastrimin e Tij?*
- *Në ç'mënyrë po i ndikon zemra jote e ngurtësuar ata persona që janë rreth teje?*

Po të mos kesh një zemër të pastër dhe të përpunueshme, ti nuk do ta shikosh asnjëherë vullnetin e Perëndisë të realizohet për jetën tënde. Ka ardhur koha që të mos mbash asgjë të fshehtë. Rrëfeji Atij që zemra jote është e ngurtësuar dhe ka nevojë për prekjen e Tij hyjnore. Vendos që të marrësh nga mjaftueshmëria dhe aftësimi i Krishtit, me qëllim që të rritesh në mënyrë të vazhdueshme, për ta kapërcyer e mposhtur zemrën tënde të ngurtësuar.

KAPITULLI I GJASHTË

STANDARTET E GABUARA

“Largohu nga unë, Satana, se ti nuk ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve” (fjalët e Jezusit drejtuar Pjetrit, tek Ungjilli Sipas Markut 8:33)

Deri më tani, plani mësimor për ndryshimin e botës, që ka qenë duke ua shpalosur Jezusi dishepujve, ka patur gjëra tepër të larmishme: mrekulli, sërish mrekulli të tjera, pyetje provokuese dhe analiza zemre. Në tërësi, ky nuk ishte ndonjë nga ata kurset tipikë që bëjnë fjalë për udhëheqësinë.

Në këtë pikë, mënyra sesi po punonte Jezusi për t’u dhënë trajtën e duhur dishepujve, po arrinte një moment shumë të rëndësishëm. Në fakt, kishte ardhur koha për të dhënë provimin e gjashtëmujorit. Në termat e provimeve testi ishte shumë i thjeshtë, kishte vetëm një pyetje.

Jezusi ishte i njohur për faktin që i niste bisedat me një pyetje. Pasi u kishte dhënë mësim dishepujve të Tij për pothuajse tri vjet, Ai u drejtoi një pyetje shumë të drejtpërdrejtë, e cila çoi në një fjalëkëmbim tepër dramatik mes Tij dhe njërit prej dishepujve të Tij më të sinqertë. Pyetja është kuptimplotë për ne sot dhe përgjigjia që ne japim, përcakton gjithçka rreth jetës dhe udhëheqësisë sonë.

Një kthesë e paparashikuar në skenar

Një ditë, Jezusi po ecte me dishepujt në rajonin e Cezaresë së Filipisë, në veri të Galilesë. Ai i pyeti nxënësit e Tij: “Kush thonë njerëzit se jam unë, i Biri i Njeriut?” (Mateu 16:13). Dishepujt me sa duket kishin dëgjuar krahasime të ndryshme dhe përmendën disa gjigantë frymërorë, duke përfshirë Gjon Pagëzorin, Elian, Jeremian dhe “një nga profetët”.

Këto përgjigje nuk ishin qesharake, këta ishin të gjithë njerëz të Perëndisë, por pikërisht kjo është çështja, ata ishin thjesht njerëz, jo Zoti. Fakti që njerëzit e shikonin Jezusin si thjesht një person tjetër të fesë, tregon që ata nuk e pranonin në të vërtetë Jezusin si Mesian, shpëtimtarin e botës.

Më pas Jezusi ua ktheu pyetjen dishepujve. Në njëfarë kuptimi, ky ishte testim. “-Po ju, kush thoni se jam unë?”-i pyeti Ai (16:15).

Është një pyetje kaq e thjeshtë, saqë është e lehtë të sqarohet. Kjo është një pyetje e fuqishme dhe vazhdon të jetë thellësisht kuptimplotë dhe aktuale për ne sot.

Në këtë situatë, Pjetri u hodh dhe e identifikoi Jezusin duke thënë se Ai ishte Krishti. Jezusi e bekoj atë për përgjigjen që dha (shikoni tek Mateu 16:16 - 17). Fakti është që Pjetri e kishte identifikuar me saktësi Jezusin duke pohuar se Ai ishte Krishti, por Jezusi kuptoi që Ai duhej të komunikonte shumë më tepër për veten. Ishte koha që ta zgjeronte të kuptuarin e tyre.

Për të sqaruar kontekstin e ngjarjes, duhet thënë se termi “Biri i Njeriut” ishte një frazë e njohur. Kur Jezusi parashit pyetjen e parë, ka shumë të ngjarë që nuk i kapi të papërgatitur dishepujt. Ata

duhej ta kishin mbajtur mend këtë frazë nga studimet që u kishin bërë Shkrimeve të Shenjta.

Tek libri i Danielit 7:14, Danieli e përshkruan vizionin e tij për Birin e Njeriut teksa i afrohej të Lashtit të Ditëve, ku Ai mori autoritet, lavdi dhe fuqi. Ai titull, “Biri i Njeriut”, donte të thoshte shumë për ndjekësit e hershëm të Jezusit, njerëzit që Ai po formonte për të udhëhequr kauzën e Tij.

Ata ishin të sigurt se Jezusi, Mesia, do ta përmbyste Romën dhe do të vendoste mbretërinë e Tij këtu mbi tokë. Duke qenë se ata ishin ndjekësit e Tij, ata besonin se Jezusi do ta ndante pushtetin e Tij me ta. Pa pushim, duke e ripërsëritur në mendje, ata kishin përfytyruar mbretërimin e tyre teksa afrohej. Pritshmëria dhe thirrja që kishin ata në zemër ishte: “Na përgatit për një kurorë!”.

Më pas, Jezusi tha një fjalë të vogël me një kuptim shumë të madh: ‘duhet’ - fjala më e fortë e domosdoshmërisë në Dhiatën e Re (shikoni tek Marku 8:31). Dishepujt e Tij ka mundësi të kenë qenë të mbushur plot me parashikime: “Kjo do të ndodhë për shkak se duhet të ndodhë.”. Zotërimi i Tij do të ishte i pambarimtë dhe mbretëria e Tij nuk do të shkatërrohej kurrë.

Jezusi po pohonte se Ai ishte Mesia, Biri i Njeriut, personi që duhet të përmbyste Romën dhe të ngrinte lart Izraelin, dhe ata, besimtarët e Tij besnikë që kishin qenë me Të që nga fillimi, po fillonin të përfytyronin jetët e tyre që së shpejti do të ishin magjepsëse, si sundimtarë bashkë me Të.

Të vuajë?

Pjesa tjetër e bashkëbisedimit duhet t'i ketë bërë ata tepër konfuzë. Jezusi përdori fjalën ngjethëse 'vuaj' (16:21). Në ç'vend përmendej vuajtja tek kapitulli 7 i librit të Danielit? Për çfarë po fliste Jezusi? Dukej sikur po fliste për një kryq, jo për një kurorë. Si kishte mundësi të ndodhte kjo gjë?

Mesia nuk vdes, jo! Mesia mendohet se do të përmbysë Romën. Në qoftë se Mesia vdes, nuk ka kurora për asnjë njeri.

Jezusi po fliste qartë deri në dhimbje për kryqin që do të vinte. Nuk kishte asnjë shëmbëlltyrë të mistershme, asnjë të fshehtë për mbretërinë, asnjë gjë për t'u marrë me mend. Pavarësisht sesa e pamundur ishte të rrokej nga mendjet e tyre, Jezusi do të vdiste. Një qartësi e tillë solli një reagim të fortë, pothuaj një përgjigje shpërthyesë.

Në atë moment, Pjetri u përball me një vendim që duhej të merrte. Ai ndodhej mes kryqit dhe kurorës. Pjetri u trondit nga mendimi se bileta e tij për tek pushteti mund t'i shpëtonte nga dora. Ai e bëri në çast zgjedhjen e vet. Sapo Jezusi i tha këto fjalë, Pjetri kërceu në këmbë dhe zgjodhi: Kurorën, pa dyshim! Thuhet se Pjetri e mori Jezusin mënjane (Marku 8:32). Në njëfarë mënyre, ai e lëvizi Jezusin fizikisht, qoftë duke i hedhur krahun mbi sup ose duke e marrë për krahun, dhe e qortoi Atë.

Mendoni për këtë gjë, Mesia i lëvizur me dorë nga një prej ndjekësve të Tij. Pjetri reagoi me vendosmëri të madhe dhe përdori fjalët më të forta që kishte mundësi: "O Zot, të shpëtoftë Perëndia, kjo nuk do të të ndodhë kurrë!". (Mateu 16:22).

Jezusi përgjigjet

Kur Jezusi u kthye për të parë dishepujt e Tij, Ai e dinte që ata po mendonin pikërisht të njëjtën gjë si edhe Pjetri. Ai nuk mund të lejonte që qortimi i Pjetrit të mos merrte përgjigjen që i takonte, një qortim i fortë për drejtuesin e Tij kryesor.

“- Largohu nga unë, Satana!” (Marku 8:33) Me fjalë të tjera, Jezusi po thoshte: “Rri aty ku e ke vendin, duke më ndjekur dhe jo duke më drejtuar mua; duke m’u nënshtruar dhe jo duke më kontrolluar Mua; duke mësuar nga unë, jo duke menduar si Satani.”

Po pse Jezusi e quajti Satan Pjetrin? Nuk ishte se Pjetri papritur ishte bërë i idemonizuar apo i kontrolluar nga Satani, por në këtë mënyrë Pjetri kishte zbuluar zemrën e tij të vërtetë dhe motivet brenda saj.

Një kurorë pa një kryq ishte thirrja e satanit për jesusin dhe ëndrra e shumë drejtuesve.

Në të vërtetë, ideja e kryqit ishte kaq e huaj për Pjetrin, saqë ai mendonte si Satani. Në fund të fundit marrja e kurorës pa kryqin përfaqëson vetë zemrën e Satanit dhe ishte saktësisht kjo gjë me të cilën ai

e kishte tunduar Jezusin në shkretëtirë (Mateu 4:1 - 11). Një kurorë pa një kryq ishte thirrja e Satanit për Jezusin dhe ëndrra e shumë drejtuesve.

Më pas Jezusi e përballi Pjetrin me disa nga fjalët më depërtuese që mund të dëgjojë ndonjëherë një drejtues, teksa përshkoi drejt e në qendër të zemrës së ngurtësuar të Pjetrit, duke zbuluar mendjen e tij të turbulluar e të pakthjelluar:

“... ti nuk ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve.”

(Marku 8:33).

Ç’fjalë depërtuese që ishin këto, fjalë që janë po aq të vërteta sot, sa edhe atëherë kur Jezusi i shqiptoi ato. Asnjë fjalë tjetër nuk më ka ndihmuar ta kuptoj më mirë veten dhe shtysat e mia të turbulluara sesa këto. Mbaje mend, Jezusi ia tha këto fjalë një njeriu, i cili kishte hequr dorë nga gjithçka për ta ndjekur Atë.

Shumë drejtues të krishterë sot janë në fakt kërkues kurorash në njëfarë mënyre ose në një tjetër. Kur zemrat tona janë ngurtësuar dhe duam të kemi kontroll për të ndjekur interesat tona në emër të Jezusit, jemi nisur drejt rrugës së shkatërrimit.

Kjo na sjell tek realiteti ynë i ardhshëm:

Parimi numër 4:
Realiteti i Mendjes së Turbulluar

*Nëse libet në dorën tuaj, ju do të ndiqni vullnetin tuaj
në emër të Jezusit.*

Pavarësisht se sa e vështirë mund të tingëllojë kjo gjë, edhe përpjekjet më të lavdishme “të krishtera” mund ta gjejnë të fshehur themelin e tyre tek kërkimi i ndërtimit të mbretërive tona personale përmbi mbretërinë e Tij.

Kërkimi ynë

Ambicia është në veçanti çështja më e madhe mes drejtuesve në trupin e Krishtit, shenja kryesore e udhëheqësisë së shkatërruar mes nesh. Kur mendojmë se drejt nesh po vijnë kurora, ne veprojmë në mënyrë që t'i marrim dhe t'i mbajmë ato.

Po, ne jemi të përkushtuar ndaj Krishtit dhe shërbesës ndaj Tij, por prapëseprapë duam të kemi një kurorë. Ne duam që ta kapim pushtetin tonë dhe ta jetojmë jetën sipas kushteve tona. Mendjet tona të turbulluara bëjnë që të kërkojmë interesat e njeriut dhe jo interesat e Perëndisë. Ne kemi nevojë për fuqinë e Perëndisë që të na çlirojë nga fuqia jonë dhe vetëm kryqi mund ta bëjë këtë gjë.

Ne kemi nevojë për fuqinë e Perëndisë që të na çlirojë nga fuqia jonë dhe vetëm kryqi mund ta bëjë këtë gjë.

Të kuptuarit e Pjetrit ishte absolutisht i saktë, Jezusi është Krishti - Biri i Perëndisë së Gjallë, dhe kjo është arsyeja përse përmendja që

Krishti I bëri kryqit ishte një tronditje e tillë për të. Mendja e Tij ishte e turbulluar sepse zemra e tij ishte e ngurtësuar dhe ai nuk e kishte kuptuar të vërtetën e kësaj profecie.

Për shkak se të menduarit e tij ishte i përqendruar tek një kurorë dhe jo tek kryqi, Pjetri nuk mund të kuptonte që Jezusi erdhi për të marrë kryqin dhe jo për të shpërndarë kurora. Ai po zgjatej për të rrokur një kurorë dhe Jezusi po i jepte atij në dorë një kryq. Ndërkohë që ai rrekej për të marrë fuqi, Jezusi po i bënte thirrje për dobësi.

Është krejtësisht e natyrshme

Ishte krejtësisht e natyrshme për Pjetrin të mendonte në atë mënyrë, ngaqë ai në krahun e tij kishte profeci prej shumë pasazhesh në Dhiatën e Vjetër. Të gjitha këto premtime thoshin të njëjtën gjë në mënyra të ndryshme, Perëndia do të dërgonte të Vajosurin që kishte caktuar për të themeluar mbretërinë e Tij mbi tokë.

Pjetri ishte i sigurt që kishte të drejtë dhe u ndje i kërcënuar nga fjalët e Zotit tonë. Kjo gjë e shtyu ta qortonte Birin e Perëndisë. Por ajo që Pjetri, dishepujt dhe i gjithë Izraeli i lashtë nuk kishin vënë re ishte kapitulli i 53-të i librit të Isaia, ku ne lexojmë që Zoti do të ishte një shërbëtor i përvuajtur.

Pjetri ishte absolutisht i bindur se Jezusi ishte Mesia dhe kjo gjë e mbushi atë me pritshmërinë e një mbretërie dhe të një kurore në

këtë botë. Ai e dinte se në qoftë se Jezusi do të shkonte në kryq, nuk do të kishte asnjë fron. Jezusi thjesht e pohoi vullnetin e Perëndisë dhe i bëri thirrje Pjetrit që t'i nënshtrohej atij, por për shkak se mendja e tij ishte e turbulluar, Pjetri nuk mund të pranonte atë që po thoshte Jezusi. Megjithëse ishte tërësisht i përkushtuar ndaj Krishtit, ai kishte një zemër të ngurtësuar.

Edhe unë kam qenë atje

Unë kam qenë në atë vend. Po ti a ke qenë? Që nga koha kur isha fëmijë, kam qenë i përkushtuar në mënyrë radikale ndaj Krishtit. Në të njëjtën kohë, e kam gjetur veten të shtyrë për ta arritur suksesin sipas kushteve njerëzore, duke u përpjekur të kisha famë, i nxitur për të kërkuar interesat e një njeriu. Zemra ime ishte e hapur për Perëndinë e megjithatë e ngurtësuar nga vetja. Kam jetuar me një mendje të turbulluar, e cila më bëri të kërkoja interesat e njeriut dhe jo ato të Perëndisë.

E megjithatë fjalët e Zotit (“...ti nuk ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve.”) tingëlluan të vërteta kur i zbulova për herë të parë. Ato më bënë të kuptoj se edhe unë kisha të njëjtat shtysa si edhe Pjetri. Interesat e njeriut kanë qenë gërrshetur me motivet e mia të thella për t'i shërbyer Krishtit, ndërkohë që kam patur pritshmëri të isha i rëndësishëm për shkak të përkushtimit ndaj Tij, sukcesi sipas kushteve të njeriut, e gjitha kjo e përzier me dëshirën time të vërtetë për t'i dhënë lavdi Atij.

Për mua ishte e dhimbshme ta kuptoja këtë gjë, ashtu siç do të ketë qenë e dhimbshme për Pjetrin të dëgjonte ato që i tha Jezusi, por

këto fjalë sollën një të kuptuar të saktë e të thellë brenda meje dhe më dhanë një prej lirive më të mëdha në jetë.

Këto fjalë më kanë ndihmuar gjithashtu të filloj të kuptoj çfarë do të thotë në thelb muri i pamjaftueshmërisë; më në fund e kuptova se nuk do të mundja në asnjë mënyrë t'i shmangesha atij muri. Unë nuk mund t'u shmangesha kufizimeve të lindura dhe të metave thellë brenda meje. Në atë moment e dija gjithashtu thellësinë e vërtetë të varësisë sime të plotë ndaj Krishtit, shpresa ime e vetme për lavdi, por për lavdinë e Tij dhe jo timen.

Standarde të botës shekullore në një udhëtim frymëror

Diku përgjatë rrugës, shumë prej nesh, drejtuesve, biem në kurthin e gënjeshtres se suksesi “i krishterë” apo madje edhe suksesi i shërbesës mund të përcaktohet sipas kushteve tona ose sipas standardit të suksesit të botës shekullore. Mendoni për këtë gjë, sa e zakonshme është që ta përcaktosh suksesin e udhëheqësisë sate me terma sasiorë? Ose t'i krahasosh rezultatet e tua me të të tjerëve?

A është e mundur që ne të jemi duke përdorur standarde kulturore për të matur efektivitetin tonë biblik në udhëheqësi? A mund të jemi duke përdorur standarde të botës shekullore në një udhëtim frymëror?

Kur e matim veten sipas interesave të njeriut, ne jemi duke përdorur standardet e gabuara - standardet shekullare të pozitës, fuqisë, famës, miratimit, influencës - por ne jemi në një udhëtim frymëror. Ti mund të shikosh standardet e gabuara kudo në drejtues, të cilët e manovrojnë veten nëpër pozicione të pushtetit në mënyrë që të jenë të suksesshëm dhe më pas marrin kontroll, për të mbrojtur interesat e tyre dhe për ta mbajtur kontrollin që kanë.

A mos është habi që ne shpesh e gjejmë veten jashtë kursit dhe papritur e pa dashje përplasemi pas murit të pamjaftueshmërisë?

Le ta pranojmë, në rast se lihem i nënshtruar tonë, njeriu së brendshmi është i shtyrë të shkojë drejt pushtetit, suksesit dhe kontrollit, dhe duke qenë se jemi drejtues ne nuk bëjmë përjashtim nga kjo gjë. Derisa t'ia nënshtrojmë interesat tona vullnetit të Krishtit, ne do t'i shërbejmë vetes dhe jo Atij, pavarësisht se çfarë mendojmë apo themi.

Për të udhëhequr sipas mënyrës së Perëndisë, ne duhet të heqim dorë nga bërja e vullnetit tonë në emër të Jezusit teksa kalojmë nga fuqia në përlulësi, nga suksesi në shërbim dhe nga kontrolli në sakrificë.

Na duhet të dallojmë e të pranojmë tundimin që kemi për t'i lejuar mendjet tona të turbullohen, duke menduar se po ndjekim interesat e Perëndisë, kur në fakt po ndjekim dëshirat tona personale. Të menduarit aktual të udhëheqësisë u jep krah dëshirave tona për interesin e njeriut në emër të Jezusit. E vetmja mënyrë për t'u kthyer sërish në kursin e duhur të udhëtimit tonë frymëror është përmes përvojës së marrjes së kryqit.

Pritshmëri joreale

Merrni në shqyrtim procesin e brendshëm në të cilin u përfshi Pjetri kur vendosi që ta qortonte Jezusin. Ai e kishte përcaktuar njohurinë, Jezusi është Krishti dhe Krishti duhej të vinte, të përmbyste Romën dhe të themelonte mbretërinë e premtuar. Kjo njohuri e përcaktuar kishte krijuar pritshmëri tek Pjetri dhe pritshmëritë e tij përkufizonin identitetin e tij si një ndjekës i Jezusit. Ai priste një kurorë.

Ne ndjekim të njëjtin proces dhe hyjmë në të njëjtat beteja si edhe Pjetri. Edhe pse nuk jemi gjithmonë të ndërgjegjshëm për këtë gjë, pritshmëritë tona jo vetëm që e përkufizojnë identitetin që kemi, por përkufizojnë gjithashtu atë që mendojmë se është vullneti i Perëndisë për ne. Si rezultat, ne ndiejmë se Ai është jobesnik kur nuk na i plotëson ato që ne parashikojmë.

Pritshmëria është një kërkesë që ne ia bëjmë Perëndisë dhe të tjerëve dhe e cila *dubet* të plotësohet. Shpesh, pritshmëritë tona janë të rrënjosura thellë në identitetin tonë, kështu që ne ndihemi të cenueshëm dhe të dhunuar kur nuk marrim atë që mendojmë se na takon, atë për të cilën mendojmë se kemi të drejtë ta marrim.

Pritshmëritë mund të rriten nga i kuptuari ynë për premtimet e Perëndisë, koncepti ynë për besnikërinë e Perëndisë dhe perspektiva jonë e realitetit e bazuar mbi atë që mendojmë se duhet të bëjë Perëndia. E megjithatë shpesh pritshmëritë tona rriten nga një keqkuptim i premtimeve të Perëndisë apo keqkuptim i kohës së duhur të Perëndisë, pikërisht ashtu siç bëri edhe Pjetri.

Mendoni për listën e mëposhtme të pritshmërive që mund të kenë shumë prej nesh (e kemi fjalën për të krishterët). Të gjitha këto

tregojnë se, në zemrën tonë, ne jemi të shtyrë nga interesi i njeriut, nga vlerat njerëzore dhe jo ato të Perëndisë. A mund të identifikohesh ti me ndonjë prej këtyre pritshmërive?

- Unë do të jem i suksesshëm, ashtu siç e mat unë suksesin, për shkak se jam duke iu bindur Jezusit.
- Ato që kam realizuar në jetë më bëjnë të jem dikush.
- Jezusi më detyrohet për shkak se unë kam hequr dorë nga kaq shumë gjëra për Të.
- Ndjekësit e mi duhet të punojnë që të më bëjnë mua të suksesshëm.
- Perëndia do që të më japë një bashkëshort ose bashkëshorte.
- Bashkëshorti a bashkëshortja ime duhet të më kuptojë mua.
- Për shkak se kam pritur që të martohem me një të krishterë, jeta ime martesore nuk do të ketë asnjë tensionim.
- Unë mund të kem pritshmëri që bashkëshorti a bashkëshortja ime t'i kuptojë kërkesat me të cilat përballem unë dhe të mos stresohet kurrë prej tyre.
- Unë mund të kem pritshmëri që bashkëshorti (apo bashkëshortja ime) të kompensojë edhe pjesën time duke u marrë me fëmijët.
- Fëmijët e mi nuk do të vuajnë kurrë.

- Fëmijët e mi do të më bëjnë që të dukem mirë në komunitetin e krishterë.
- Për shkak se unë po ndjek Jezusin, unë nuk do të kem asnjë shqetësim financiar.
- Jeta do të jetë e drejtë, askush nuk do të më keqtrajtojë ndonjëherë.
- Unë do të vlerësohem për çdo kontribut që do të jap.
- Unë nuk do prekem asnjëherë nga sëmundjet.

Të gjitha këto pritshmëri kanë të bëjnë me kontrollin, jo me besimin. Ne e duam atë që duam, në kohën kur e duam dhe nuk duam të kalojmë përmes betejash të vështira e t'i besojmë Zotit për atë që Ai po bën në jetën tonë.

**... kur ne i fokusojmë mendjet tek interesat e Perëndisë,
mund t'i besojmë atij se ai do të jetë siguria jonë,
pavarësisht se me çfarë do të përballemi ne.**

Ne duam që betejat të largohen, ashtu siç donin edhe dishepujt që ata 5000 njerëz të largoheshin në vend që t'i besonin Jezusit që të plotësonin nevojën. Ajo që ne duam në të vërtetë është që ta kemi jetën sipas kushteve tona. Megjithatë Perëndia nuk mund të na e japë jetën sipas kushteve tona, por kur ne i fokusojmë mendjet tek interesat e Perëndisë, ne mund t'i besojmë Atij se Ai do të jetë siguria jonë, pavarësisht se me çfarë do të përballemi ne.

Ashtu siç mund ta keni zbuluar tashmë, ne nuk kemi asnjë mundësi që ta kontrollojmë jetën. Kur përpiqemi që ta bëjmë një gjë të tillë, ne bëhemi qenie të mbushura plot frikë dhe zemërim, dhe jeta fillon që të na kontrollojë ne, deri në pikën që ne jemi krejtësisht jashtë kontrollit. Të gjithë ata që i mbajnë mendjet e tyre tek interesat e Perëndisë dhe jo tek ato të njeriut, do të kenë besim tek Perëndia për kontrollin e Tij, për qëllimin e Tij dhe për pritshmëritë e Tij për ne.

Si mund të çlirohemi nga ndjekja e interesave të njeriut në emër të Jezusit? Vetëm duke i patur të transformuara zemrat tona. Deri në kohën kur të jemi gati për këtë transformim, ne do t'i rezistojmë Perëndisë, madje pikërisht ashtu siç bëri Pjetri.

Pavarësisht se cilat ishin bazat biblike nga ku nisej Pjetri dhe pritshmëria që kishte ai në mendje, dhe pavarësisht se cilat mund të jenë pritshmëritë dhe bazat tona biblike, kryqi e ripërkufizon atë që parapresim ne për shkak se kryqi ripërkufizon realitetin tonë. Është kryqi ai që na thyen në mënyrë që ne të mund të ushtrojmë udhëheqësinë e dorëzuar tek altari i Perëndisë.

Duke përqafuar një mendje të re

Herën e parë që përqafova altarin e Perëndisë, isha 12 vjeç dhe e kisha me të vërtetë. Qysh atëherë, kam zbuluar se sa më shumë kohë kalon, aq më të mëdha bëhen kërkesat e Perëndisë.

Ditën kur u informova në mënyrë të papritur se po kaloja nga një pozicion të cilin e dashuroja në një tjetër, për të cilin le të themi se kisha njëfarë pëlqimi, ndjeva një thirrje të re për zemrën e dorëzuar tek altari. Ishte një thirrje për t'u bindur pa zemërim apo shfajësime. Ishte vdekje, një vdekje tjetër.

Kisha një zgjedhje përpara meje, a do të hyja në realitetin e zemrës së dorëzuar tek altari në një mënyrë shumë më të thellë se kurrë më parë, apo do të merrja zët një detyrë, të cilën nuk mund ta kontrolloja dhe nuk e doja?

Pas një beteje të fortë për një periudhë të zgjatur kohe, më në fund i thashë Perëndisë: “Jam futur i gjithi në varr. Sill në jetë atë çka Ti do!”

Arsyeja pse nuk më pëlqente vullneti i Perëndisë për mua ishte për shkak se nuk po dilte sipas mënyrës që prisja unë. Pritshmëritë e mia nuk po plotësoheshin e megjithatë më vonë zbulova se Perëndia po bënte shumë më tepër përmes meje sesa mund të kisha pritur ndonjëherë.

Çfarë je duke ndjekur pas?

A bashkohesh ndonjëherë me Pjetrin duke qortuar Jezusin për vullnetin e Perëndisë për jetën tënde, për kryqin të cilin duhet të mbash? A i ankohesh ndonjëherë Perëndisë për rezultatën sesi po del mundësia jote për udhëheqësinë? A mos vallë ndihesh sikur ke hequr dorë nga dëshirat e tua për të ndjekur të Tijat dhe tani Ai në njëfarë mënyre po të lë në baltë?

Në qoftë se mendja jote është e turbulluar për shkak të zemrës së ngurtësuar, ti je duke ndjekur kurorën tënde personale në vend që të ndjekësh kryqin e Krishtit. Marrja e kryqit në një mënyrë të re do të të çlirojë nga pakënaqësitë e pritshmërive të tua.

Perëndia nuk ka interes për interesat e njeriut. Në mënyrë që të udhëheqim sipas mënyrës së Perëndisë, ne duhet të largohemi nga bërja e vullnetit tonë në emër të Jezusit. Kemi nevojë për fuqinë e Perëndisë që të na çlirojë nga fuqia jonë dhe kryqi është burimi i fuqisë së Tij.

Mendime për reflektim

Rishikojeni listën e pritshmërive që dhamë më lart në këtë kapitull dhe identifikoni ato pika që nuk po plotësohen sipas mënyrës që mendoni ju.

- *Cilat janë ato zhgënjime që ti do të doje t'i shtoje tek ajo listë?*
- *Në ç'mënyrë nuk po plotësohen ato?*
- *Si të bën të ndihesh kjo gjë? Shkruaj në një fletë ndjenjat e tua për këtë zhgënjim. Çfarë zbulon kjo për ty, diçka të re, të cilën nuk e ke parë më përpara tek vetja?*
- *A është vullneti i Perëndisë mjaft i mirë për ty?*

- *Çfarë ka bërë Perëndia në jetën tënde, që është shumë më e mirë sesa mund të kesh pritur ndonjëherë?*
- *Ndonjëherë jemi kaq të fokusuar tek ajo që duam, saqë nuk arrijmë dot që të shikojmë gjërat madhështore që Perëndia është duke bërë në jetët tona. A mund të jetë duke ndodhur me ty kjo gjë?*
- *Si do të ndryshonte qëndrimi yt në qoftë se do ta falënderoje Perëndinë që nuk të ka dhënë atë që prisje? Tani, në këtë moment, falënderoje Atë për kufizimet e Tij në jetën tënde.*

KAPITULLI I SHTATË

FUQIA E LËNË MBAS DORE

“...Kushdo që don të vijë pas meje, të mobojë vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë . . .” (fjalët e Jezusit drejtuar drejtuesve, Marku 8:34)

Mendo pak për mënyrën si duhet të jetë ndier Pjetri. Së pari, ai ishte bekuar që kishte pohuar se Jezusi ishte Mesia, dhe më pas, vetëm pak momente më vonë, Jezusi e qortoi dhe e quajti Satan. Këto fjalë të ashpra mund ta kenë lënduar Pjetrin dhe Jezusi nuk mund ta linte atë në një dhimbje të tillë, kështu që Ai “...Pastaj e thirri pranë vetes turmën me dishepujt e vet” (Marku 8:34) dhe bëri një thirrje e cila solli qartësi në mendjet e tyre të turbulluara, thirrjen e kryqit.

Edhe një herë, Jezusi po i thërriste ndjekësit e Tij jo vetëm në nivelin më të thellë të përkushtimit, por në një qëllim krejtësisht të ri për jetën dhe ndjekja e kësaj thirrjeje është diçka e panegociueshme për çdo drejtues të krishterë sot.

E vetmja fuqi që mund të na ndryshojë neve

Ndërkohë që Zoti ynë po u jepte formën e duhur dishepujve të Tij për shërbesë, kishte identifikuar dy pengesat mes paaftësisë së tyre

dhe aftësisë së Tij, zemrave të tyre të ngurtësuara dhe mendjeve të tyre të turbulluara. Ne e diskutuam në kapitullin e fundit që dishepujt mendonin se me siguri Perëndia do të dërgonte të Vajosurin e Tij për të themeluar mbretërinë e Tij mbi tokë. Kur Jezusi iu tha dishepujve se: “...Birit të Njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, do të hidhet poshtë nga pleqtë, nga krerët e priftërinjve dhe nga skribët; se do të vritet...” (Marku 8:31), kjo gjë i trallisi ata tërësisht.

Pasi e qortoi Pjetrin se nuk e kishte vendosur mendjen tek “gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve” Jezusi dha një thirrje të mprehtë për të gjitha epokat:

“... Kushdo që don të vijë pas meje, të mohojë vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë . . .” (Marku 8:34).

Nëpërmjet kësaj lutjeje plot pasion, Jezusi po thoshte se vetëm kryqi mund të na çlirojë ne nga zemrat e ngurtësuara dhe mendjet e turbulluara. Pa e marrë kryqin dhe pa shkuar në ndjekje të njeriut që e mbajti kryqin mbi supet e Tij, ne jemi po aq të pafuqishëm sa edhe Pjetri, në momentin kur ai me aq verbëri u mburr për trimërinë e vet. Duke marrë secili prej nesh kryqin e tij, ne rrokim hirin e Tij të fuqishëm, i cili na çliron nga vetëvarësia jonë e pavlerë dhe na bën të aftë për varësinë e plotë tek Krishti.

Kjo gjë na çon tek realiteti i ardhshëm:

**Parimi numër 5:
Realiteti i kryqit të harruar**

‘Vdekja’ juaj nënkupton jetë për udhëheqjen tuaj.

Lidhja mes kryqit dhe udhëheqësisë

Kryqi është elementi që mungon në udhëheqësi për shkak se ne shpesh nuk e kuptojmë se vetëm ai (kryqi) ka fuqinë të ndryshojë zemrën e një drejtuesi. “Mesazhi i kryqit është e vetmja forcë, e cila mund ta ndryshojë për më mire botën dhe e vetmja forcë e cila, në fakt, e ka vërtetuar se mund ta bëjë një gjë të tillë.” Shkruan Piter Bolli (Peter Bolt). “Ka ardhur koha që kryqi i Krishtit të shpallet edhe një herë, me zë të lartë dhe fuqishëm”.⁴ Po nuk ndryshoi zemrën e drejtuesit, kryqi nuk mund ta ndryshojë asnjëherë botën.

Marrja e kryqit i transformon mendjet tona nga të qenët të përqendruara tek kurora, duke u bërë persona të cilët mbajnë mbi supë kryqin.

Marrja e kryqit i transformon mendjet tona nga të qenët të përqendruara tek kurora, duke u bërë persona të cilët mbajnë mbi supë kryqin. Kjo do të thotë se ne përballemi me shenjtërinë e Perëndisë, e rrëfejmë mëkatin tonë, e pranojmë mëshirën e Tij dhe e marrim fuqinë e Tij përmes hirit që Ai na fal. Është një proces progresiv në të cilin kryqi shkon gjithnjë e më thellë në zemrat tona, duke lëshuar dritën e të vërtetës së tij në palat e fshehura të jetës sonë, në mënyrë që mendjet tona të rifokusohen dhe duart tona të çlirohen.

4. Peter Bolt, “Kryqi nga një distancë” (The Cross from A Distance), InterVarsity Press, 2004, faqe 78.

Një transplantim identiteti

Është interesant fakti se ato fjalë: “Më ndiqni”, ishin pikërisht fjalët e para që përdori Jezusi kur thirri Pjetrin në bregun e Detit të Galilesë (Marku 16:17).

Jezusi po i thoshte Pjetrit, e gjithashtu edhe neve: “Në qoftë se e kishit me të vërtetë atë ditë kur zgjodhët të vinit pas meje, atëherë duhet të hiqni dorë nga identiteti juaj i vjetër dhe të gjeni një identitet të ri në mua. Ju duhet të mohoni çdo gjë që lidhet me veten tuaj të vjetër, të kontrolluar nga mëkati, dhe të më lejoni mua t’ju ndihmoj ta ripërqendroni mendjen dhe të transformoni zemrën tuaj, në mënyrë që të bëheni drejtues sipas kalibrit dhe llojit tim”.

Ne kalojmë nga të qenit drejtues me zemër të ngurtësuar dhe bëhemi drejtues i thyer nga kryqi, ky është identiteti ynë i ri. Në qoftë se kjo është ajo që duam, atëherë duhet ta mohojmë veten tonë të zgjatur drejt kurorës dhe t’i themi “po” kryqit.

Çfarë është kjo *vete* të cilën duhet ta mohojmë? Ajo esencë e lindur brenda nesh e cila kërkon pushtet dhe kontroll, ajo pjesë e qenies sonë e cila bërtet e çirret për të marrë përmbushjen dhe pranimin e një kurore. Ne duhet të largohemi nga të gjitha ambiciet egoiste, nga zemërimi, frika, mosfalja dhe çdo vepër tjetër e mishit, e cila lufton kundër Frymës së Shenjtë dhe na shtyn neve në drejtim të kurorës. Vetëm fuqia e kryqit e aftëson këtë mohim.

Për ta bërë këtë gjë, ne duhet të fitojmë fuqitë në dobësinë e Tij, në vendimin e Tij për të hequr dorë nga i gjithë kontrolli dhe ta dorëzoj Vetën krejtësisht ndaj Atit të Tij, pavarësisht se sa i kushtonte Atij kjo gjë. Ne duhet ta ndjekim Atë. Kjo do të thotë t’i çjerrim maskën

lavdisë sonë të vockël e të pavlerë, duke çliruar sovranitetin tonë të imagjinuar, duke vdekur në veten tonë të kotë dhe duke gjetur identitetin tonë të ri përmes kryqit.

Kur e humbasim veten tek Ai, ne mund ta gjejmë veten përmes Tij. Kjo do të thotë t'ia japim veten Atij pa mbajtur asgjë për vete, për çfarëdolloj gjëje që Ai të dojë. Ne shkojmë aty ku Ai do dhe jetojmë ashtu siç urdhëron Ai përgjatë gjithë jetës sonë, pavarësisht se çfarë kostoje ka kjo gjë.

Në qoftë se kjo nuk është dëshira jote e zjarrtë, ti nuk do të jesh kurrë ai lloj drejtuesi që do Krishti të jesh dhe mund të jesh i sigurt se pluhuri i vdekjes do të mbulojë gjithçka që bën.

Herët apo vonë, do të dalë në pah ajo që jemi në të vërtetë, pavarësisht se si e veshim a e paraqesim veten me fjalorin e dishepullizimit. Humbja e shkëlqimit të kurorës do t'i topitë shpresat e kota të përkushtimit që ne deklarojmë dhe pohojmë.

Asnjë detyrë në histori nuk është më kërkuese sesa kjo dhe asnjë detyrë mbi tokë nuk kërkon më tepër udhëheqësi.

Një nga gabimet më të mëdha që bën kisha moderne është që i trajton dishepullizimin dhe udhëheqësinë si dy disiplina të ndara. Shpesh, ne e reduktojmë dishepullizimin duke e përdorur atë për të mbushur hapësirat bosh në fletoret e shënimeve. Edhe pse këto mund të jenë mjete të dobishme, mbushja e hapësirave boshe nuk e ka bërë askënd një dishepull. Përtej kësaj, Jezusi bëri më tepër sesa “t’i dishepullizonte” njerëzit e Tij, sipas asaj që e përdorim ne sot

këtë term. Në fund të procesit të dishepullizimit, Ai iu dha atyre Porosinë e Madhe, detyrën më të lartë të udhëheqësisë në histori.

Jezusi po i formonte njerëzit e Tij që të bëheshin ata lloj drejtuesish, të cilët do të transformonin shoqëri të tëra me Lajmin e Tij të Mirë. Asnjë detyrë në histori nuk është më kërkuese sesa kjo dhe asnjë detyrë mbi tokë nuk kërkon më tepër udhëheqësi. Kush tjetër më tepër sesa të krishterët që kryejnë Porosinë e Madhe, kërkon të ndikojë çdo kulturë mbi tokë me qëllim që ato të shkojnë në një drejtim radikalisht të ndryshëm?

Udhëheqësia kulturore kundrejt udhëheqësisë biblike

Kudo që shkoj, shikoj një model të përbashkët: Udhëheqësia e krishterë, e cila është më tepër kulturore sesa biblike. Nuk ka rëndësi se çfarë roli zënë drejtuesit, qoftë ky biznesi, shërbese, arsimit apo ndonjë përgjegjësi tjetër, prirja është që të ndjekë kulturën dhe jo Biblën.

Nuk është habi që kjo është e vërtetë kur ti merr në konsideratë avantazhet e udhëheqësisë kulturore mbi udhëheqësinë biblike:

- Udhëheqësia kulturore është *e fuqishme*, udhëheqësia biblike është *e dobët*.
- Udhëheqësia kulturore është *e pavarur*, udhëheqësia biblike është *e varur*.

- Udhëheqësia kulturore është *rruga e urtësisë* në sytë e botës, udhëheqësia biblike është *rruga e marrëzisë* në sytë e botës.
- Udhëheqësia kulturore kërkon *famë*; udhëheqësia biblike kërkon *përrulësi*.
- Udhëheqësia kulturore i *dominon ndjekësit e saj*; udhëheqësia biblike u *shërben ndjekësve të saj*.
- Udhëheqësia kulturore e *ngre lart drejtuesin*; udhëheqësia biblike e *ul drejtuesin*.
- Udhëheqësia kulturore e *mbron* drejtuesin; udhëheqësia biblike e *sakrifikon* drejtuesin.
- Udhëheqësia kulturore *konformohet* me kulturën; udhëheqësia biblike ka *konflikt* me kulturën.
- Udhëheqësia kulturore ka të bëjë me *pushtetin, suksesin dhe kontrollin*; udhëheqësia biblike ka të bëjë me *shërbimin, përrulësinë dhe sakrificën*.

Edhe udhëheqësia kulturore, edhe ajo biblike kanë të bëjnë me dashurinë. Udhëheqësia kulturore ***dashuron veten dhe i shërben asaj***; udhëheqësia biblike ***do të tjerët dhe u shërben atyre***.

Kush nuk do të zgjidhte udhëheqësinë kulturore në vend të udhëheqësisë biblike kur merr parasysh të gjithë avantazhet e saj? Por ja ku është disavantazhi i madh i udhëheqësisë kulturore, ajo të çon në **vdekje**.

Të gjitha udhëheqësitë kulturore rezultojnë në vdekjen e një projekti, vdekjen e një mbretërie, vdekjen e një drejtuesi, vdekjen e një kishe.

Ne mund ta ndiejmë këtë vdekje në frikën tonë, në lakminë e brendshme, në shpirtin e garës, në ambiciet egoiste, në padurimin që kemi në zemër, në mosfaljen që nuk e largojmë dot së brendshmi, në fyerjet që shpërndajmë dhe në zemërimin që na bluan kockat. Ne arrijmë ta ndiejmë atë teksa përpiqemi të mbahemi pas asaj që kemi fituar dhe t'u rezistojmë të tjerëve që e kërcënojnë pozitën tonë. Ne e dimë që udhëheqësia kulturore do të thotë një lavdi që fishket me kalimin e kohës, lavdi që venitet prapa maskës së suksesit tonë.

Udhëheqësia kulturore ka të bëjë me kurorat, por çdo kurorë që kërkojmë e humbet shkëlqimin e saj në momentin që e prekim, kështu që ne vazhdojmë ndjekjen tonë të pandryshueshme për pushtet. Edhe kur ne e fitojmë kurorën që synojmë, ajo është plot zbrazëti.

Kryqi dhe udhëheqësia

Megjithatë, udhëheqësia biblike nënkupton një lavdi në rritje. Ajo nuk ka nevojë për maskë, është e hapur dhe e sigurt (shikoni tek 2 Korintasve 3:7 - 11). Kryqi na ofron shpresë, shpresën e vdekjes që rezulton në jetë. Është një vdekje ndryshe nga çdo gjë tjetër që kemi njohur ndonjëherë, vdekja e Krishtit që na ngre në jetë dhe na jep shpresën e vërtetë të lavdisë.

Ashtu siç u ngrit në lavdi krishti, kështu edhe ne hyjmë në lavdi përmes kryqit.

Ashtu siç u ngrit në lavdi Krishti, kështu edhe ne hyjmë në lavdi përmes kryqit, në lavdinë e Krishtit, që është shumë më e madhe sesa çdo lavdi tjetër që mund të kërkojmë ne.

Kryqi është deklarata më e madhe e udhëheqësisë në histori dhe asnjë udhëheqës nuk ka bërë më tepër për ndjekësit e Tij sesa Jezusi.

Shpesh në udhëheqësi kryqi është elementi i harruar, për shkak se ne nuk e lidhim atë me udhëheqjen. Dishepullizimi, po; udhëheqësia, jo. Ky është vendi ku ne e kemi humbur udhën dhe kjo është arsyeja pse Jezusi u bën thirrje ndjekësve të Tij të marrin secili kryqin e tij. Po nuk pati kryq, nuk ka udhëheqësi. Ky është mesazhi i Jezusit për Pjetrin dhe gjithashtu edhe për ne.

E megjithatë Jezusi ia bëri thirrjen e kryqit Pjetrit, njërit prej drejtuesve të Tij më të rëndësishëm. Ai po i përgatiste njerëzit e Tij që të shpërndanin mesazhin e kryqit në botë, por në qoftë se Pjetri dhe dishepujt e hidhnin poshtë kryqin, mesazhi i tij nuk do të kishte të ardhme. Kështu, Jezusi kërkoi që ata të bashkoheshin me Të për të marrë kryqin për hir të vetes së tyre, si edhe për hir të mesazhit të Tij.

Kur nuk kërkojnë kryqin, duart tona zgjaten që të marrin kurorën. Ndërsa me anë të kryqit, duart tona gjejnë hirin, të mbushura me fuqinë e Krishtit. Pse ndonjë drejtues do të kënaqej me më pak se kaq?

Karriera dhe kryqi

Qoftë kur je i angazhuar në një punë laike, qoftë kur je në një shërbesë, kryqi të bën thirrje që të heqësh dorë nga kontrolli i karrierës tënde. Shumë prej nesh ia japin veten Perëndisë, por mbahen tek karrierat tona si të ishin xhevahiri i kurorës së jetës dhe identitetit tonë.

Mendo për këtë çështje, gjëja e parë që bëri Jezusi kur thirri Pjetrin, ishte që t'i ndryshonte karrierën dhe në këtë mënyrë edhe identitetin e tij. Ai nuk e bën këtë gjë me të gjithë ne. Në rastet më të shpeshta Ai na le në të njëjtën karrierë, por e ndryshon identitetin tonë nga një njeri i biznesit, i arsimit apo pastor, në bërës dishepujsh apo zhvillues njerëzish. Si rezultat, profesioni ynë bëhet mjeti me anë të të cilit Ai i transformon të tjerët përmes nesh.

Ju lutem, kuptoni këtë gjë, kryqi kërkon që ne t'ia dorëzojmë karrierat tona Krishtit. Ndërkohë që mund të jeni duke vepruar në botën e biznesit, në të vërtetë ju jeni ambasadorë për Krishtin, duke sjellë fuqinë e mbretërisë së Tij të padukshme tek ata persona që luftojnë në errësirë.

Kush është përgjegjës?

Kryqi nuk ju bën drejtues të dobët ose pasivë. Përkundrazi, ai ju bën shërbëtorë të cilët e ndjekin Krishtin, jo kampionët e karrierave apo shërbësive tuaja. Zotëruesi juaj i ri është Ai që bën thirrjet. Edhe kur

jeni të bindur që Perëndia është një përgjegjës i tmerrshëm, i cili po ju drejton të bëni diçka që nuk do të funksionojë, bëjeni prapëseprapë për shkak se ju nuk e mbani më kurorën mbi kokë.

Kur e mora kryqin për herë të parë mbi supe, nuk dija asgjë për sa i përket të qenit burrë, bashkëshort, pastor, baba apo gjysh. Nuk dija asgjë për refuzimin apo vuajtjen, asgjë për frytin e krenarisë apo nevojën e vërtetë për pendesë.

Këto janë ato lloj gjërash, të cilat kryqi na i zbulon teksa bëhemi drejtues që i përkasim Krishtit. Kjo ndodh për arsye se pa këtë proces të dhimbshëm ne nuk kemi asgjë për t'u ofruar ndjekësve tanë, përveçse zgjidhje të thjeshtuara që japin krenarinë e teologjisë pa realitetin e përlësisë. Vetëm kryqi mund të na çlirojë nga krenaria.

Kryqi është hallka që mungon mes paaftësisë sonë dhe aftësisë së Krishtit. Sigurohuni mirë që ta keni përvetësuar këtë mësim.

Sëmundja e drejtuesit

Jezusi nuk ndaloi kurrë të thirruri dishepujt e Tij për tek kryqi pavarësisht se ata i rezistuan kësaj, por sa herë që Ai e hapi këtë temë dishepujt u përfshinë në një garë për të kapur kurorën. Ata nuk donin të dëgjonin për kryqin, kështu që u përpoqën t'i shuanin fjalët e Tij duke u zënë me njëri-tjetrin se kush mes tyre ishte më i madhi.

Ata po zgjateshin për të kapur një diademë me gurë të çmuar, por Jezusi po u jepte një dorë ashklash të shëmtuara nga kryqi.

Dishepujt vuanin nga ‘Sëmundja e Drejtuesit’. Udhëheqësit e sotëm janë po aq të prirur të preken nga kjo sëmundje vdekjeprurëse. Për fat të keq, kjo nuk është një gjendje e cila mund të çrrënjohet me kërkime mjekësore dhe me zbulimin e një vaksine.

Në Shkrimin e Shenjtë, ne shohim katër situata ku dishepujt qartësisht i zbulojnë simptomat e kësaj sëmundjeje. Këta shembuj na sfidojnë t’i shqyrtojmë jetët tona, për të parë se mos edhe ne mund ta kemi këtë sëmundje të fshehtë e tinëzare.

Rasti i parë ndodhi në Kapernaum, para se ata të fillonin udhëtimin e tyre të fundit për në Jerusalem (shikoni tek Marku 9:33 - 35). Tjetri në rrugën për në Jerusalem (shikoni tek Marku 10:32 - 34), më pas tek dhoma e sipërme gjatë Darkës së Fundit (shikoni tek Luka 24:14 - 24) dhe më në fund në rrugën për tek Mali i Ullinjve (shikoni tek Marku 14:27 - 32).

Një pamje konfuze e udhëheqësisë

Në Kapernaum, ata ishin mbledhur së bashku tek shtëpia e Pjetrit. Jezusi i pyeti se për çfarë kishin diskutuar gjatë rrugës, por ata heshtën, sepse u erdhi turp për bisedën që kishin bërë. Ndërkohë që Ai po u thoshte se duhej të vdiste në kryq, ata po diskutonin se kush ndër ta ishte më i madhi (shikoni tek Marku 9:34).

Përgjigjja e Jezusit ishte e habitshme. Ai nuk i qortoi për këtë pasion që kishte secili prej tyre për t'u bërë më i madhi. Ai donte që ata të bëheshin drejtuesit e Tij të mëdhenj dhe në vend të kësaj, i qortoi për konfuzionin që kishin në lidhje me madhështinë e vërtetë. Ai tha: “Nëse dikush don të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve.” (Marku 9:35) Madhështia e vërtetë është të jesh i fundit dhe më i parëndësishmi, në vend që të jesh numri një.

Në këtë incident ne shikojmë simptomën e parë të ‘Sëmundjes së Drejtuesit’:

Simptoma numër 1: Një garë e turpshme e shtyrë nga ambicia egoiste.

Këta ndjekës të Jezusit, njerëz të përzgjedhur prej Tij, treguan se në fund të fundit ata i ishin përkushtuar vetvetes, jo Jezusit. Ata prisnin që Jezusi të themelonte mbretërinë e Tij dhe ata donin të sundonin me Të. Ata as që kishin filluar të kuptonin se çfarë i priste përpara.

Në qoftë se ke në zemër një ndjenjë gare personale dhe ambicieje egoiste, ti ke ‘Sëmundjen e Drejtuesit’. Unë kam takuar shumë pak njerëz të cilët nuk mendojnë në këtë mënyrë, ose të paktën që të mos kenë menduar në këtë mënyrë në fillimet e tyre.

Të angazhuar për të qenë numri një

Gjatë rrugës për në Jerusalem, Jezusi sërish e solli në vëmendje kryqin, kësaj here duke e përshkruar kryqëzimin e Tij me detaje të hollësishme (Marku 10:32 -34).

Menjëherë, Jakobi dhe Gjoni, kaluan në veprim për të ndarë çështjen se kush ishte më i madhi duke bërë një lojë të paturpshme pushteti. Ata përdorën lidhjen e tyre familjare kundër dishepujve të tjerë.

**Në rast se ka lojëra pushteti në kishën apo punën tuaj,
ose në qoftë se ju jeni duke ndjekur vullnetin tuaj në
emër të Jezusit, ju keni ‘Sëmundjen e Drejtuesit’.**

Është e qartë që ata nuk kishin kuptuar asnjë fjalë nga ato që kishte thënë Jezusi. Ata ishin të angazhuar të fitonin për vete. Kjo është simptoma e dytë e ‘Sëmundjes së Udhëheqësit’:

*Simptoma numër 2: Një përdorim i paturpshëm i pushtetit për të marrë
atë që duam.*

Në rast se ka lojëra pushteti në kishën apo punën tuaj, ose në qoftë se ju jeni duke ndjekur vullnetin tuaj në emër të Jezusit, ju keni ‘Sëmundjen e Drejtuesit’.

Pandjeshmëri ndaj të tjerëve

Gjatë darkës së Pashkës që po hanin së bashku në Jerusalem, Jezusi dhe ndjekësit e Tij ishin mbledhur rreth tryezës. Jezusi ndau zemrën e Tij me ta dhe iu tha se personi që do ta tradhtonte ishte njëri prej tyre.

Ndërkohë që po shqyrtonin se kush mund të ishte ai, biseda e tyre sërish degjeneroi në një debat se kush ishte ndër ta më i madhi (shikoni Luka 22:14 - 24). Askush nuk mund të ishte më i lëndueshëm sesa Jezusi në këtë moment pikërisht para se të arrestohej dhe askush nuk mund të ishte më i pandjeshëm sesa dishepujt. Ata treguan simptomën e tretë:

Simptoma numër 3: Një shtysë e pandjeshme, e cila i verbon drejtuesit ndaj lëndimit të të tjerëve.

Të jesh i lëndueshëm do të thotë ta pranosh nevojën që ke dhe udhëheqësit nuk e bëjnë kollaj këtë gjë. Në rast se ti ose anëtarët e ekipit tënd keni frikë nga të qenit i lëndueshëm, atëherë ti ke ‘Sëmundjen e Drejtuesit’

I verbër ndaj dobësisë

Në këtë pikë, Jezusi dhe të dymbëdhjetët ecën për herë të fundit drejt kryqit, pasi mbaruan darkën e Pashkës dhe shkuan në Gjetsemani.

Jezusi u tha atyre se të gjithë do ta braktisnin për shkak të arrestimit të Tij.

Edhe një herë Pjetri e kundërshtoi Jezusin, duke thënë se ai ishte gati të jepte edhe jetën, por nuk do ta linte Atë. Pavarësisht se çfarë do të bënin të tjerët, ai nuk do ta mohonte kurrë Jezusin.

Ne pothuajse mund ta imagjinojmë Pjetrin duke bërë një gjest madhështor, teksa tregonte se gjithë të tjerët do ta mohonin Jezusin, por ai nuk do ta bënte kurrë. Jezusi e qortoi Pjetrin, duke i thënë se do të dështonte po atë natë, pavarësisht se sa fort ngulte këmbë ai për të kundërtën. Nga kjo, ne shikojmë simptomën e katërt të ‘Sëmundjes së Drejtuesit’.

Simptoma numër 4: Siguri e verbër tek vetja.

Pjetri ishte absolutisht i sigurt që kishte të drejtë, e megjithatë ai e kishte krejtësisht gabim. Madje më keq se kaq, ai ishte i verbër ndaj faktit sesa gabim e kishte. Me sa udhëheqës të tillë jemi takuar? Ju dhe ekipi juaj mund ta keni këtë simptomë, por ndoshta nuk arrini ta shikoni. Në fund të fundit, është verbëri.

Kura e vetmitarit

Që të rritemi në liri nga ‘Sëmundja e Drejtuesit’, ne duhet të bëjmë atë për të cilën i thirri Jezusi ndjekësit e Tij kur u tha:

“...Në qoftë se dikush don të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, ta marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë”.

Përmes të gjithë shpirtit të garës, ambicies komplotuese, vetëmbrojtjes së sëmurë dhe egocentrizmit të plotë, Perëndia po veprome për të ripërtërirë paaftësinë e dishepujve me anë të hirit të Tij, që t'i bënte të aftë në Krishtin.

Atë që bëri për dishepujt para kaq shumë kohësh, Ai po e bën edhe për ne pikërisht në këtë moment. Kur 'Sëmundja e Drejtuesit' e kthen jetën tënde në një rrënojë dhe udhëheqësia jote është fërtele, kur kështjellat e tua janë shkatërruar dhe shpresat që kishe gjenden poshtë gërmadhave, kur ndjekësit e tu të refuzojnë dhe siguria të ka lënë, kur ke rreth e rrotull vetëm kritizerë dhe madje edhe miqtë të braktisin, kur kurora jote gjendet e hedhur përtokë, e nxirë, e bërë petë para këmbëve të tua, shiko lart, shiko lart, shiko lart. Shiko lart tek e vetmja gjë që vazhdon të qëndrojë në këmbë, tek kryqi që shpesh harrohet.

Nxito për te kryqi! Rroke kryqin! Merre kryqin mbi supe dhe ndiq njeriun që e mbajti atë mbi supet e Tij. Për çudinë tënde, do ta gjesh veten të ulur në sferat qiellore me Të. Më në fund Perëndia të ka vendosur aty ku donte të ishte, gati për hirin e Tij, me qëllim që ta ripërtërinte paaftësinë dhe pamjaftueshmërinë tënde.

Mendime për reflektim

Mendoni për ato që kanë kaluar në stinën e fundit të jetës suaj.

- *A e keni pasur të vendosur mirë mbi supe kryqin ndërkohë që jeni përkulur për të dëgjuar udhëzimet e Tij në hapat tuaja të radhës?*
- *A i keni identifikuar simptomat e ‘Sëmundjes së Drejtuesit’ nga të cilat vuani zakonisht?*
 1. *Një garë e turpshme, e shtyrë nga ambicia egoiste.*
 2. *Një përdorim i paturp i pushtetit për të marrë atë që duam.*
 3. *Një shtysë e pandjeshme, e cila na verbon ne drejtuesit ndaj lëndimit të të tjerëve.*
 4. *Një siguri e verbër tek vetvetja.*
- *A mund ta shihni që, po qe se kryqi nuk ia ndryshon zemrën drejtuesit, kryqi nuk mund ta ndryshojë dot kurrë botën?*
- *A je i gatshëm të kryqëzosh udhëbëqësinë kulturore në jetën tënde dhe të vësh në jetë udhëbëqësinë e thyer në kryq në punën tënde, në shërbesën dhe në shtëpinë tënde?*
- *A gjendesh tek ajo pikë e jetës, në të cilën të jesh gati të dorëzohesh rishtas tek kryqi?*

Bëj që ajo ditë të jetë dita e sotme. Është e vetmja vdekje e cila sjell jetë me bollëk.

Merr kohë që t’i dorëzohesh Jezusit dhe kryqit në këtë moment.

KAPITULLI I TETË

E KE TI NË DORË

*“Por me hirin e Perëndisë jam ai që jam”
(1Korintasve 15:10)*

Deri tani, jemi fokusuar tek dishepujt. Kemi vënë re se, megjithëse ata kaluan një kohë të konsiderueshme me Jezusin, varësia totale ndaj Tij ishte diçka sfiduese. Shumë shpesh, ne si drejtues, mund ta shikojmë se edhe vetë gjendemi në situata të tilla.

Në fund të fundit, a duhet që ne vërtet të mbështetemi tek Jezusi pavarësisht arsimimit dhe zhvillimit tonë konstant në drejtim të aftësive? Për t’i dhënë përgjigje kësaj pyetjeje, le ta kalojmë vëmendjen tek një apostull, i cili pati një lloj tjetër takimi me Jezusin, tek apostulli Pal. Ndërkohë që pjesa më e madhe ishin pak të arsimuar, Pali ishte i njohur si një nga personat më të shkëlqyer të kohës kur jetonte. Ai kishte studiuar nën drejtimin e mësuesit të mirënjohur Gamaliel dhe ishte ekspert në ligjin e Perëndisë.

Pavarësisht gjithë kësaj njohurie, Pali kuptoi se ai ishte i papërshtatshëm dhe se kishte një nevojë të dëshpëruar për Zotin në çdo situatë. Pse? Pali kishte një perspektivë unike si një person jashtë grupit fillestar të dishepujve dhe ishte thyer përmes verbërisë dhe ëndrrave, me qëllim që të mbështetej vetëm tek Fryma e Shenjtë. Ai ishte në gjendje ta kuptonte paaftësinë e tij ndërsa dishepujt dukej se kishin nevojë që të kujtoheshin herë pas here.

Siç e demonstroi ky apostull legjendar, ne nuk mundemi kurrë ta përmbushim vullnetin e Perëndisë, pa marrë hirin përforcues të Tij. Le të shikojmë se çfarë mund të mësojmë nga shembulli i tij, duke u fokusuar tek shërbesa e tij në Korint.

I fuqizuar nga hiri

Pasi mbolli me sukses kisha ngado në Azinë e Vogël, Pali kaloi në një qytet tjetër të Perandorisë Romake, tek i cili kishte shumë pak gjasa që njerëzit t'i përgjigjeshin kryqit. Kush do ta kishte menduar se plani i Perëndisë ishte që Pali të themelonte një kishë në Korint, një qytet zotash të rremë paganë, ku idhujtaria mbretëronte e patrazuar, ku imoraliteti depërtonte edhe vetë atmosferën dhe ku ishte e pranishme çdo ligësi që mund të imagjinohej?

E pra, Pali dinte dy gjëra për veten teksa hyri në Korint.

Së pari, ai nuk i kishte burimet e nevojshme për të sjellë ndikim për Krishtin tek qyteti. Ai e thotë vetë këtë gjë kur u thotë korintasve që kishte shkuar tek ta “...me dobësi, me frikë dhe drithërimë të madhe.” (1 Korintasve 2:3).

Njeriu që kishte mbjellë kisha kudo nëpër botën romake dhe kishte pësuar një përndjekje të tmerrshme nga Filipia deri në Athinë, e dinte që ishte i dobët dhe kishte shumë gjëra të pasigurta teksa hynte në një prej qyteteve më të mëdha dhe më dekadentë në Perandori. Ai e dinte saktësisht se me çfarë po përballej. Nuk kishte asnjë mburrje, asnjë

krekosje të vetvetes, asnjë mohim që kishte një detyrë më të madhe sesa ishte ai vetë.

Pali e dinte se ndërkohë që po hynte në Korint, ai mbante një mesazh jete a vdekjeje për korintasit. Kjo është arsyeja pse ai pyeti veten dhe lexuesit e tij: “Dhe kush është i zoti për këto?” (2 Korintasve 2:16). Ai nuk kishte burimet për të depërtuar brenda Korintit me ungjillin, ai ishte thjesht i pamjaftueshëm për detyrën.

A ke qenë ndonjëherë në këtë pikë si drejtues?

Pali nuk u mundua asnjëherë ta fshihte një gjë të tillë. Ai nuk u përpoq kurrë t’i thoshte vetes e të fuste në mendje se ishte në gjendje ta ndryshonte qytetin, as nuk u orvat ndonjëherë t’i bënte të tjerët të mendonin se ai ishte personi që po prekte kaq shumë jetë. Përkundrazi, edhe kur po mbronte autoritetin e tij apostolik, siç bëri tek kapitulli i 2-të i Letrës së Dytë drejtuar Korintasve, ai nuk e bëri këtë gjë për të pohuar fuqinë e tij. Në vend që të vepronte kështu, ai me butësi shqyrtoi pamjaftueshmërinë e tij dhe nguli këmbë se nuk kishte burimet për ta transformuar Korintin.

Ai nuk kishte shkuar tek ata me shkëlqim fjalësh a diturie (shihni tek 1 Korintasve 2:1). Ai e dinte që aftësimi i tij vinte nga Perëndia dhe në atë pikë fitoi sigurinë për t’i kapërcyer frikën dhe dridhjet, dhe për të folur hapur e me çiltërsi për Krishtin.

Duke marrë atë që nuk e meritojmë

E vërteta e dytë që Pali dinte për veten ishte se ai nuk meritonte të kishte burimet që i nevojiteshin për të arritur Korintin. Ai kishte qenë një persekutues, një njeri i dhunshëm karshi të krishterëve, i cili kishte nxitur vrasjen e Stefanit. Si mund të meritonte ai të kishte ndikim mbi një qytet të tillë? Ai meritonte gjykim për mëkatin që kishte kryer, jo fuqi frymërore dhe as mirënjohjen e influencën që i solli shërbesa.

Pali ishte i ndërgjegjshëm se asgjë nga ato që kishte arritur, as kishat që kishte mbjellë dhe as persekutimi që kishte përballuar, nuk mund ta lanin atë që ai i kishte bërë Krishtit në kohën kur sulmonte të krishterët. Jezusi e përshkroi Vetën me fjalët “që ti e përndjek”, kur takoi Palin rrugës për në Damask.

Pali nuk kishte përndjekur thjesht të krishterët, ai kishte përndjekur *Krishtin* dhe nuk mund të bënte dot asgjë për ta kompensuar këtë.

Pali u mahnit që Jezusi iu shfaq dhe e caktoi apostull. Ai nuk e meritonte bekimin që mori për t’u përdorur nga Krishti. Megjithatë Perëndia ishte i hirshëm dhe Pali u përul nga kjo gjë.

Duke qenë besimtarë, secili prej nesh tundohet që ta marrë si të mirëqenë atë që bëri Krishti. Ne mund të jemi rritur në një shtëpi të krishterë dhe të jemi njohur me konceptin e dashurisë së Perëndisë teksa mësojmë të “jemi të mirë”. Ashtu siç kemi jetuar jetë ‘aq të mira sa duhet’, ne kemi tendencën që të mendojmë se mund ta bëjmë të shkojë në rregull udhëheqësinë duke bërë gjërat e duhura.

Ai e kuptoi mjerimin e tij të plotë e të skajshëm jashtë hirit të Perëndisë dhe si rezultat, varej në mënyrë të plotë tek ky hir.

Nuk ishte ky rasti i Palit. Ai e kuptoi mjerimin e tij të plotë e të skajshëm jashtë hirit të Perëndisë dhe si rezultat, varej në mënyrë të plotë tek ky hir.

Ne e dimë që kjo ishte perspektiva e Palit për shkak se ai na e thotë këtë në dy pasazhe. I pari është tek 1 Korintasve 15: 9 - 10. Ai mahnitet që Jezusi iu shfaq dhe që u caktua apostull, për shkak se nuk e meritonte atë privilegj pasi kishte përndjekur kishën. Ishte nëpërmjet hirit të Perëndisë që ai u bë personi që ishte, një hir të cilin ai nuk mund ta meritonte kurrë.

Kështu që ai ua kaloi të gjithë apostujve të tjerë, por nuk ishte Pali që e bëri këtë gjë. Hiri i Perëndisë ishte me të; hiri i Perëndisë dhe Pali ishin të lidhur në mënyrë të pazgjidhshme dhe hiri e ndihmoi dhe e mbështeti atë në gjithçka që bëri (shikoni tek 1 Korintasve 15:9 - 10).

Pali flet jo vetëm për meritën e pafituar të hirit të shpëtimit, por gjithashtu edhe për fuqinë e pakufizuar të hirit të shpëtimit. Hiri ishte fuqizimi i tij dhe ai nuk pati sukses me forcat e tij. Pali nuk e mendoj kurrë shërbesën e tij si kompania “Pali Shpk.”, sikur ajo të ishte suktesi i tij. Përkundrazi, e pa veten si pjesë të një shoqërie me shumë persona, të cilët ishin krejtësisht dhe dëshpërimisht të mbështetur tek burimet e hirit. Këto burime ishin fuqia e pamërituar e Perëndisë përmes dobësisë së tij.

Vetëm me anë të hirit

Virtualisht të gjithë ne që kemi një marrëdhënie me Jezusin e dimë se kemi ardhur tek Ai me anë të hirit, ashtu si edhe apostulli Pal, dhe se nuk kemi bërë asgjë për ta fituar jetën e përjetshme. Megjithatë, shumë prej nesh nuk e kuptojmë se ne i shërbejmë gjithashtu Atij me anë të hirit. Ne nuk kemi mësuar se jemi po aq të pazotë që t'i shërbejmë Krishtit përveçse përmes hirit, ashtu siç ishim të pazotë për ta marrë shpëtimin përveçse përmes hirit. Ne mendojmë se të shërbyerit ndaj Krishtit është diçka që varet nga ne.

Kur ndeshemi me murin e pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë, ne shpesh nuk e kuptojmë se çfarë po ndodh, kështu që gërmojmë brenda vetes dhe sforcohemi në mënyrë stoike për Jezusin.

Kjo është pikërisht gjëja e gabuar për t'u bërë dhe ne përfundojmë duke veshur mbi fytyrë buzëqeshjet tona të krishtera, duke luftuar në mohim, të dekurajuar në dështim, të dorëzuar ndaj mposhtjes.

Kjo gjë na çon në realitetin tonë të radhës, një realitet i cili mbështetet tek fuqia e Krishtit; që ajo fuqi të rrjedhë përmes dhuntive tona në mënyrë që ne të përmbushin thirrjen e Tij për ne si drejtues.

Parimi numër 6: Realiteti i mjaftueshmërisë së shpenguar

“Ju bëheni të aftë me anë të hirit fuqizues të Perëndisë.”

Sa më shumë që rritem si drejtues, aq më tepër kuptoj se nuk jam i përgatitur t'i shërbej Krishtit në ndonjë formë a mënyrë. Sa më shumë fuqi dhe aftësi grumbulloj, aq më e qartë më bëhet se është vetëm hiri i Perëndisë ai që mund ta kthejë pamjaftueshmërinë time në mjaftueshmërinë e Tij. Fakti është që e gjithë shërbesa vjen nga hiri. Ka ardhur koha që të heqim dorë së përpjekuri të bëjmë atë që vetëm hiri i Perëndisë mund ta bëjë nëpërmjet nesh.

Përçuesi i hirit

Hiri është mjeti i fuqisë së Perëndisë, përçuesi nëpërmjet të cilit fuqia e Tij rrjedh si një lumë që gjeneron energji elektrike për një qytet. Pa ujë nuk ka rrymë elektrike në një hidrocentral dhe pa hir nuk ka fuqi frymërore. Uji dhe hiri, të dy së bashku, duhet të rrjedhin përmes një përçuesi me qëllim që të gjenerojnë energji.

Përçuesi me anë të të cilit hiri i sillte Palit fuqinë e Perëndisë, ishte dobësia e tij, pamjaftueshmëria e tij frymërore, si edhe kufizimet e tij fizike, dhe po kështu vepron Ai edhe sot me ne. Dhe ne nuk duhet të harrojmë, Pali ishte nga një klasë e lartë dhe kishte marrë një arsimim shumë të zgjedhur. Pika kyç ishte se Pali i shikonte të gjitha këto si dobësi. Pa këto kufizime, Perëndia nuk ka asnjë mjet për ta fuqizuar Palin. Në momentin që e kuptoi këtë gjë, Pali e vlerësoi si një thesar dobësinë e tij, duke i quajtur elementet më të fuqishme në jetën e tij, e vetmja gjë për të cilën ia vlente që të mburrej.

Ai vendosi që të mos e pohonte autoritetin që kishte nëpërmjet fuqive të tij, siç bënin të tjerët, ngaqë fuqitë e tij nuk krahasoheshin me dobësinë e Perëndisë mbi kryq. Në qoftë se kjo është dobësia e

Perëndisë, mendoni se sa e madhe është fuqia e Perëndisë që e ngriti Krishtin nga të vdekurit.

Një gjemb në mish

Në Korint, autoriteti apostolik i Palit po sulmohej për shkak se predikimi i tij përqendrohej tek kryqi i Krishtit dhe jo tek urtësia njerëzore. Për korintasit, ai ishte një komunikues që nuk të linte shumë përshtypje dhe ata e hodhën poshtë udhëheqjen e tij.

Pali u shkroi letrën e tij të dytë për korintasit për të mbrojtur autoritetin e tij, por si e mbron ai? Me anë të dobësisë së tij. Kush tjetër do ta mbronte autoritetin e tij duke pohuar dobësinë që kishte?

Ai na e thotë arsyen përse e bëri këtë gjë tek 2 Korintasve 12:7. Aty tregohet se Perëndia i dha atij një gjemb në mish për të mos lejuar që t'i rritej mendja, me sa duket një sëmundje e vështirë fizike, për të cilën ai i ishte lutur tri herë Perëndisë që t'i hiqej.

Më në fund, ai mori një përgjigje, hiri i Perëndisë ishte i mjaftueshëm për të përmbushur qëllimet e Tij me anë të dobësisë së Palit (shikoni tek vargjet 8 - 9).

Pa gjembat dhe pa dobësitë që kemi, Perëndia nuk mund të përmbushë synimet e Tij në jetët tona dhe kur ne përpiqemi t'i mbulojmë dobësitë tona dhe të vendosim autoritetin me forcat tona, ne ndërtojmë pengesa, të cilat pengojnë rrjedhjen e hirit në zemrat

tona dhe që e ndërpresin fuqinë e Perëndisë përmes nesh. Kur Pali shkroi për të pohuar autoritetin e tij, ai e dinte që ishte mes dy zgjedhjesh, ose të mbështetej tek fuqitë korintase ose tek dobësia e Krishtit.

Ai zgjodhi dobësinë e Krishtit për shkak se ai, nga të gjithë njerëzit, e dinte se ajo ishte shumë më e fuqishme sesa fuqia e korintasve.

Ashtu si Pali, a e shihni edhe ju që, as i keni burimet e nevojshme për t'i shërbyer Krishtit dhe as i meritoni ato? A e kuptoni se pa dobësitë dhe pamjaftueshmërinë tuaj, nuk keni ndonjë përçues që hiri i Perëndisë t'ju sjellë fuqinë e Perëndisë? Është koha që të jeni mirënjohës për dobësitë tuaja. Ato janë përçuesi për hirin gjithëmjaftues të Perëndisë.

I rraskapitur dhe i thyer

Si drejtues, ne shpesh i kalojmë jetët duke kërkuar në mënyrë të dëshpëruar rëndësi, pa e ditur se sa të aftë jemi, duke u përpjekur dhe duke u zgjatur për të marrë atë që, në fakt, tashmë e kemi, aftësimin që na ka dhënë Krishti.

E di se për çfarë po flas sepse kam qenë në këtë pikë. Herët në shërbesën time mora një ftesë nga një person, të cilin e admiroja shumë, për të qenë pjesë e një skuadre prej pesë burrash që do të shkonin në Ishujt Filipine “për t'i dhënë mësim një kombi”. Ne

kishim në plan t'i binim kryq e tërthor të gjithë atij vendi duke dhënë mësim mbi parimet e pasazhit tek Letra drejtuar Efesianëve 4:7 - 16.

Atëherë nuk ma merrte mendja se kjo ftesë do të përfundonte me një rraskapitje të thellë nga ana ime, si edhe me shijimin e parë të thyerjes. Po ashtu, nuk mendoja se do të më duheshin vite që të kuptoja atë që Perëndia po më jepte si mësim përmes kësaj përvoje, që unë nuk e kuptoja hirin e Tij.

Isha tepër i ri për një detyrë të tillë kaq madhështore, tepër në nevojë për sukses dhe famë, tepër i pandërgjegjësuar se Perëndia më donte dhe se unë nuk kisha nevojë të bëja ndonjë gjë për ta fituar dashurinë e Tij. Kështu që, në vend që të shkoja atje për t'u shërbyer të tjerëve, shkova që t'i shërbeja vetes sime duke u treguar të gjithëve sa i rëndësishëm isha. Ndërkohë që isha në atë udhëtim dhe pasi u ktheva në shtëpi, u ndjeva i dështuar dhe jam i sigurt që këtë kisha bërë, megjithëse fjala e Perëndisë nuk kishte dështuar aspak.

Ngaqë e ndjeva kaq fort që kisha dështuar, ndjeva gjithashtu që Perëndia do të pushonte nga puna, se Ai kishte mbaruar punë me mua, se cilido që kishte dështuar si unë duhej të largohej nga detyra. Patjetër që këtë do të bëja unë me një njeri të dështuar: ta pushoja nga puna, t'i jepja duart, ta paketoja dhe ta nisja për në rrugën e vet. Unë nuk e kuptova që kisha nevojë për hirin e Perëndisë për të gjetur rrugën dhe për të dalë nga konfuzioni, dhe nuk e dija që Perëndia më në fund më kishte vendosur tek vendi ku do të më përdorte. Për habinë time të madhe, Perëndia nuk më pushoi nga puna. Në vend të kësaj, Ai hapi dyer të cilat unë nuk do t'i imagjinoja kurrë.

Kur isha në këtë stinë beteje, lexova veprën e C.S. Luisit (C. S. Lewis) "Thjesht Krishterim" (*Mere Christianity*) dhe kuptova për herë të parë

se nevoja për të qenë superior, duke u krahasuar me të tjerët dhe duke bërë garë me ta, i ka rrënjët e saj te krenaria. Kur ne përpiqemi t'i vërtetojmë vetes dhe të tjerëve se jemi të aftë dhe më pas na lëshon zemra për shkak se nuk jemi të tillë, ne jemi krenarë.

E vetmja gjë që më bëri krenaria, ishte të më sillte tek hiri i Perëndisë përmes procesit të thyerjes. Vini re, Perëndia nuk më largoi nga detyra e as më trajtoi siç do t'i trajtoja unë të tjerët. Në vend të kësaj, Ai më udhëhoqi që të pendohesha dhe të rindërtoja atë që kisha shembur përtokë, duke më treguar se Ai e kthen paaftësinë time në aftësinë e Tij, me anë të hirit që Ai ka për ne. Po, një hir i mahnitshëm jo vetëm për shpëtimin tonë, por edhe për shërbim dhe për liri nga prangat e vetes.

Duke jetuar përtej faktorit të frikës

Ngaqë Perëndia më do, unë nuk kam pse të kem frikë prej Tij. Patjetër që e kam frikë Atë ndërkohë që i afrohem në adhurim, por unë kam siguri tek dashuria e Tij dhe jam në gjendje t'i afrohem duke e ditur që jam krejtësisht i pranuar prej Tij. Ai asnjëherë nuk heq dorë nga vepra e Tij tek unë dhe kurrë

Unë jam krejtësisht i pranuar nga Perëndia. ai asnjëherë nuk heq dorë nga vepra e tij tek unë dhe kurrë nuk do të më pushojë nga puna.

Jam duke mësuar se nuk jam i përshtatshëm që t'i shërbej Krishtit në ndonjë mënyrë. Vetëm hiri i Perëndisë mund ta kthejë paaftësinë tonë në aftësinë e Tij. Perëndia do ta bëjë këtë gjë në rast se ne do

të pendohemi për kotësinë e përpjekjeve tona, për ta bërë dikushi veten tonë dhe të lejojmë hirin e Tij të rrjedhë lirisht përmes nesh, për të vënë në funksion fuqinë e Tij brenda nesh. Ne duhet të ndalemi së përpjekuri më kot që të bëjmë atë që vetëm hiri i Perëndisë mund ta bëjë përmes nesh.

Perëndia i do drejtuesit

Është një e vërtetë e thjeshtë, por e rëndësishme. Perëndia i do drejtuesit me një dashuri të pashtershme, edhe kur ne gabojmë, dhe ne nuk kemi pse t'i vërtetojmë asnjë gjë asnjë njeriu. Në rast se Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh? Në qoftë se ne do të kishim mundësi ose dëshirë, që ta vinim në jetë këtë të vërtetë, udhëheqësia jonë do të merrte një jetë krejt të re, jetën e vetë Krishtit.

Si mund të na dojë Perëndia ne? Ne nuk mund ta meritojmë një gjë të tillë, ne nuk mund ta fitojmë atë, kështu që nuk e besojmë pavarësisht nga ajo që na thotë teologjia jonë. Psikologjia jonë nuk do të na lejojë t'i besojmë mjaftueshëm Perëndisë sa që ta lejojmë. Atë që të na dojë, për shkak se ndjejmë se duhet të gjejmë një mënyrë për të qenë të denjë për dashurinë e Tij. Ne nuk e kuptojmë hirin e Perëndisë.

Kur shikojmë rrugët e mënyrat se si vepron Perëndia për të formuar një drejtues, ne zbulojmë se janë të pakuptueshmet e dashurisë dhe hirit të Tij ato që e bëjnë udhëheqësinë efektive, dhe se është shtegtimi gjatë gjithë jetës, të cilin drejtuesit e ndjekin për t'u rritur në këto realitete, ai që e bën udhëheqësinë e tyre gjithnjë e më të plotë. Dashuria dhe hiri i Perëndisë janë ato që i aftësojnë drejtuesit

që e dorëzojnë zemrën e tyre tek altari, për të ushtruar një udhëheqësi të jashtëzakonshme.

Fryma e Shenjtë, në mënyrë të vazhdueshme dhe këmbëngulëse, e flet të vërtetën në jetët tona me depërtueshmërinë më të thellë të mundshme. E megjithatë Fryma e Shenjtë është edhe ngushëlluesi ynë, Ai person i cili është dërguar për të zënë vendin personal të Krishtit në jetën tonë. Ne e shikojmë këtë veçanërisht si drejtues kur dështojmë dhe përfetojmë praninë e Tij inkurajuese brenda nesh.

Pse ndodh që shpesh kemi vështirësi dhe biem në dëshpërim kur ndihemi sikur kemi dështuar, apo në fakt dështojmë? Pse e matim veten me anë të suksesit të të tjerëve ose duke ndjekur një standard, të cilin ia imponojmë vetes për shkak se ai na bën të ndihemi që jemi më të mirët? A e kuptoni që fryma e garës është krenari dhe se krenaria jonë është një digë, një pengesë për hirin e Perëndisë?

Ai thjesht na do. Edhe kur ne e lëmë Atë në baltë, edhe kur ne presim gjëra nga vetvetja të cilat Ai kurrë nuk i ka pritur prej nesh, Ai sërish vazhdon të na dojë. Askush nuk e meriton atë dashuri, e prapëseprapë të gjithë e kanë, madje edhe ata që e refuzojnë atë.

“Në qoftë se Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh?” (Romakëve 8:31). Në qoftë se ne do të kishim mundësi ose dëshirë që ta vinim në jetë këtë të vërtetë, udhëheqësia jonë do të merrte një jetë krejt të re, jetën e vetë Krishtit.

Plotësi në Të

Ndërkohë që kalojmë përmes procesit të thyerjes, Perëndia sjell plotësi në jetët tona, duke derdhur shërimin e Tij dhe duke bërë të mundur që hiri të vijë tek ato vende ku ne jemi thyer. Sytë tanë janë të hapur, veshët tanë nuk ndalen, mendjet tona transformohen dhe duart tona çlirohen.

Pasi ju ta keni përjetuar hirin e Tij fuqizues, nuk do të kënaqeni më kurrë me më pak.

Tani ne udhëheqim sipas mënyrës që Jezusi udhëhoqi, për shkak se Ai udhëheq përmes nesh. Tani të tjerët na ndjekin si kurrë më parë, me përkushtim dhe bindje, për arsye se ata shikojnë Krishtin brenda nesh. Ne nuk jemi më drejtues të thyer sepse bëhemi të plotë me anë të hirit.

Hiri fuqizues i kryqit na çliron nga varësia e kotë tek vetja dhe na drejton për tek aftësimi i varësisë totale tek Krishti. Pasi ju ta keni përjetuar hirin e Tij fuqizues, nuk do të kënaqeni më kurrë me më pak.

Mendime për reflektim

Pali e shikon dobësinë e tij si një përçues të fuqisë së Perëndisë me anë të hirit të Tij.

- *Çfarë dobësisë ke ti që mund të jenë përçuesit e hirit të fuqishëm të Perëndisë përmes teje?*
- *A i ke parë dobësitë e tua në këtë mënyrë apo po lutesh akoma që Perëndia t'i largojë ato prej teje, siç bëri dikur Pali?*
- *Po sikur Ai të mos i largojë ato? Si mund të përlëvdosh në ato dobësi në mënyrë që hiri i Tij të mund të rrjedhë përmes teje tek jetët e të tjerëve? Tregohu specifik kur të jepni përgjigjen tuaj.*
- *A mund të thoni edhe ju se ky është “gjemb i juaj në mish”?*
- *Cilat janë ato dështime të cilat ke nevojë t'i rivlerësosh në dritën e hirit të Tij?*

Kaloni pak kohë dhe falënderojeni Perëndinë për dashurinë dhe hirin e Tij, të cilat ju nuk mund t'i fitoni kurrë, por që Ai jua jep falas. Kërkojini Atij t'ju falë që jeni përpjekur ta mbani vetë barrën tuaj të udhëheqësisë. Vendoseni atë tek këmbët e Tij. Pranoni hirin e Tij si burimin tuaj të vetëm të fuqisë, për të jetuar dhe për të udhëhequr për Të.

KAPITULLI I NËNTË

NUK KA TË BËJË ME TY

*“Kini në ju po atë ndjenjë që ishte në Jezus Krishtin . . .”
(Filipianëve 2:5)*

Ndërsa afrohet koha për kryqëzimin e Jezusit, Ai niset për në Gjetsemani së bashku me tre dishepujt e Tij më të afërt, për t’u lutur. Edhe në kohën kur Jezusi ka kryqin në mendje, mësimet e udhëheqësisë që Ai u jep nxënësve të Tij vazhdojnë me ritëm të plotë. Dishepujt, sigurisht, nuk e dinë se çfarë është fare pranë tyre dhe nuk mund të qëndrojnë zgjuar pas festës së Pashkës, pavarësisht fjalëve që Jezusi ka thënë më parë: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar bashkë me mua” (Mateu 27:38). Megjithatë, mungesa e empatisë së tyre nuk e frenon Jezusin. Ai e di natyrën kritike të kohës që kalohet me Atin e Tij.

Fakti që lutjet e Jezusit janë të regjistruara në Shkrim duhet të na bëjë ta kemi parasysh këtë gjë. Çfarë mund të kuptojmë ne prej tyre? Dhe si mundet Gjetsemania të na ndryshojë ne si drejtues të kohëve moderne?

“Në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë.”

Nuk ka fjalë që të përshkruajnë atë që mund të ketë ndjerë Jezusi teksa hante atë darkë Pashke me dishepujt e Tij. Pasi ndau bukën me ta dhe duke parathënë mohimin e Pjetrit, Jezusi bashkë me Pjetrin,

Jakobin dhe Gjonin shkuan në Gjetsemani, një kopsht i cili gjendej në këmbët e Malit të Ullinjve.

Ungjilli Sipas Mateut tregon se Jezusi ndjente “trishtim” dhe “ankth të madh” (26:37).

Në Gjetsemani, Jezusi kaloi kohë duke iu lutur Atit, duke qenë në dijeni të faktit se shumë shpejt Ai do të kryqëzohej. Tri herë Ai i kërkoi Perëndisë që, nëse ishte e mundur, t’a largonte atë kupë prej Tij (vargjet 39 - 42). Kjo nuk ishte një kohë lutjeje e zakonshme. Përgjatë historisë, një numër i madh artistësh e kanë ilustruar këtë skenë, duke iu referuar asaj me fjalët “Agonia në Kopsht”.

Gjatë kohës që Jezusi po lutej shqetësimi i tij ishte i papërballueshëm. Ai kishte nevojë për ndihmën e njerëzve tek të cilët mbështetej teksa kërkonte Atë që kishte qenë përkrahja e Tij përgjatë shtegtimin në tokë.

Ishte Ati i Tij, Ai që e kishte thirrur Jezusin për të bërë atë që po bënte, personi që do ta mbështeste në këtë moment. Megjithatë, me gjithë inkurajimin që i Ati mund t’i jepte, Jezusi prapëseprapë donte mbështetjen e tre miqve të Tij, Pjetrit, Jakobit dhe Gjonit. Kjo nuk ishte një farsë, as ndonjë performancë dramatike në të mirën tonë, as nuk ishte një skenë ku i forti bën sikur është i dobët, që fëmijët e vegjël të ndihen mirë. Kjo është diçka e vërtetë, po aq e vërtetë sa janë të vërteta edhe Gjetsemanitë tona kur thërrasim të tjerët të na ndihmojnë, kur ndihemi sikur e kemi vdekjen pranë. Asgjë nuk e tregon humanitetin e Tij më qartë sesa koha që Jezusi kalon në Gjetsemani.

Duke përqaftuar çmimin më të madh

Nga Gjetsemania, Jezusi shkoi në Golgota, nga lufta për të thënë 'po' tek realiteti i kryqit. Ai përjetoi një vuajtje që është përtej imajinatës sonë: fizikisht, frymërisht dhe emocionalisht.

Duhet të kemi parasysh që nuk ishte vetëm dhimbja fizike. Mbi Të ishte vendosur realiteti frymëror i të gjithë mëkatit të njerëzimit për të gjithë historinë. Ishte izolimi i përballjes krejt i vetëm me të gjithë këtë, pa ndihmën e Atit. Kjo ndodhte për shkak se as Fryma, as Ati nuk mund të qëndronin me Të në peshën e atij mëkati.

Thelbi i gjykimit është ndarja nga Perëndia. Ky është kuptimi i vdekjes për të gjithë ata që nuk i përgjigjen hirit të Perëndisë dhe këtë kuptim kishte kryqi për Jezusin kur u bë mëkat për ne (2 Korintasve 5:21).

Marrëdhënia e Tij e pathyer me Atin, e cila u thye në kryq, bëri që Ai të thërriste me zë të lartë:

“-Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?” (Mateu 27:46). Ai e dinte pse Perëndia ishte larguar, por dhimbja e izolimit që kishte, e detyroi atë thirrje të dilte prej buzëve të Tij.

Në çastet më të vështira të përballjes me veten, ne nuk mund të njohim ndonjë gjë më të turpshme se kryqin. Megjithatë Ai e pa me përçmim atë turp duke e parë si asgjë në krahasim me mendimin që të na kishte ne të gjithëve me Të. Çfarë dashurie e jashtëzakonshme e nxiti Jezusin që të pinte kupën prej së cilës donte të largohej? Në vend të kësaj, Ai e pranoi atë për hirin tonë. Çfarë lavdie kishte në

atë kupë vdekjeje? Çdo lloj lavdie të imagjinueshme në qiell e në tokë.

Në atë kryq, Perëndia nisi t'i përgjigjej lutjes së Birit të Tij që Ai të përlëvdohej me lavdinë që kishte pranë Atit para se të krijohet toka (shihni tek Gjoni 17:1 - 5). Ndërkohë që jeta tërhiqej prej Jezusit, lavdia e Tij e restauruar rrodhi brenda Birit. Në atë moment vdekjeje, kur Nikodemi dhe Jozefi nga Arimatea e zbritën nga kryqi, ata po mbanin lavdinë e Perëndisë.

Nga errësira e dëshpërimit tonë vjen një lavdi që ne kurrë nuk e kemi imagjinuar, lavdia e ringjalljes.

Ndërkohë që po e vendosnin trupin e Jezusit tek varri i ri, ku nuk ishte vënë akoma askush, teksa e mbështillnin me pëlhura liri me erëra të këndshme dhe e vinin tek sergjeni i vdekjes, ata menduan se po varrosnin trupin e vdekur të Jezusit. Nuk e dinin se në fakt sapo kishin marrë mbi krahë lavdinë e Perëndisë, se në tri ditë ai trup do të vinte sërish në jetë si trupi i përlëvduar i Shpëtimtarit. Nuk ua merrte mendja se sapo kishin mbajtur hirin e plotfuqishëm të Perëndisë, i cili ka një potencial të plotë ringjalljeje për të gjithë ata që i besojnë Atij.

Dhe po ashtu edhe neve nuk na e merr mendja se kur marrim kryqin tonë dhe përballemi me momentin kur lavdia jonë po venitet, ne po hyjmë në lavdinë më të madhe të mundshme. Nga errësira e dëshpërimit tonë vjen një lavdi që ne kurrë nuk e kemi imagjinuar, lavdia e ringjalljes. Ajo rrallëherë vjen në tri ditë apo tri javë apo

madje edhe tre muaj, por do të vijë dhe kur vjen është shumë më e madhe sesa mund ta imagjinojmë.

A mund të kemi shpresë më të madhe? Rruga për tek kjo shpresë gjithmonë kalon përmes Gjetsemanisë dhe kryqit. Kur ne e kemi frikë turpin e mëkatit dhe kryqin në jetët tona, ne jemi duke përjetuar frikën ndaj shpresës më të madhe që kemi, faljen dhe restaurimin që vjen kur e zbrazim vetveten, kur e përulim dhe e sakrifikojmë vetveten në vullnetin e Krishtit.

Dhe kjo na çon tek parimi i fundit i një drejtuesi që e dorëzon veten tek altari i Perëndisë:

**Parimi numër 7:
Realiteti i sakrificës radikale**

Ti duhet të bësh atë që bëri Jezusi: të zbrazësh veten, të përulesh dhe të sakrifikohesh.

Mendja e Krishtit

Kur Jezusi urdhëroi drejtuesit dhe ndjekësit e Tij që secili të merrte kryqin e vet dhe ta ndiqte, e kishte fjalën pikërisht për këtë gjë. Ai e dinte se po u kërkonte atyre të hiqnin dorë nga gjithçka. Ai nuk e bëri këtë gjë një mundësi për zgjedhje, përkundrazi, e bëri këtë pjesën qendrore të udhëheqësisë. Kjo ishte qendrore, jo vetëm për formimin e dishepujve të hershëm që do të drejtonin lëvizjen më të madhe në histori, por edhe për kishën e Tij përgjatë gjithë epokave. Ai na drejton që të jetojmë ashtu siç jetoi Ai dhe të marrim secili kryqin tonë ashtu siç e mori Ai.

Si mund ta bënte Ai këtë gjë dhe si mund të mësojmë ne të marrim secili kryqin tonë nga Ai? Vargjet tek Filipianëve 2:5 - 8 u japin përgjigje këtyre pyetjeve. Për të jetuar sipas Udhës së Tij, ne duhet të kemi mendjen e Tij dhe të marrim tre vendimet që mori edhe Jezusi duke marrë mbi supe kryqin.

Së pari, Ai e **zbrazti veten**, jo nga të qenit Perëndi, por nga shprehja e dukshme e lavdisë së Tij, dhe nga liria për të ndjekur vullnetin e Tij.

Ai, përkundrazi, ia nënshtroi veten Atit të Tij dhe hoqi dorë nga të gjitha të drejtat që kishte si Perëndi. Ai vendosi që të mos kishte vullnet të Vetin, por vetëm vullnetin e Atit të Tij për Të, që ishte marrja e kryqit.

Së dyti, Ai e **përruli vetveten** duke u bërë i bindur deri në vdekje. Jezusi, i cili kishte njohur vetëm sovranitet të bashkëbarabartë me Atin dhe Frymën, iu nënshtroi të dyve. Ai nuk bëri asgjë përveçse

atë që donte Ati dhe Fryma e drejtoi të vepronte në këtë mënyrë (shihni tek Gjoni 6:38).

Së treti, Ai **e dha veten si sakrificë** “deri në vdekje të kryqit” (Filipianëve 2:8). Në këto fjalë, Pali shprehu mahnitjen e tij që Jezusi, i barabarti me Perëndinë, vdiq në një mënyrë kaq të turpshme dhe poshtëruese, por Ai e bëri me vetëdije për shkak se ishte vullneti i Atit dhe po ashtu edhe zemra e Tij për ne.

Pra, të ndjekësh Jezusin do të thotë që ne bëjmë ashtu siç bëri Ai dhe ta bëjmë këtë gjë me anë të Tij. Ne e zbrazim veten, e përlulim veten dhe e sakrifikojmë veten. Kjo është mendja e Krishtit.

Si mund ta kemi mendjen e Krishtit? Sipas rrugës së Jezusit. Thjesht dhe qartë, nuk ka rrugë të tjera që i bien shkurt.

- *Së pari, ne e **zbrazim veten nga të drejtat tona**, sidomos nga të drejtat që përqendrohen tek vetja dhe janë të rrënjësura tek shtysat tona të brendshme si, e drejta jonë për sukses, për famë, për dinjitet, për të patur vlerë. Ne heqim dorë nga çdo e drejtë, e cila, kur nëpërkëmbet, na bën të ndjejmë mëri apo zemërim.*

... të ndjekësh Jezusin do të thotë të bëjmë ashtu siç bëri ai dhe ta bëjmë këtë gjë me anë të tij. ne e zbrazim veten, e përlulim veten dhe e sakrifikojmë veten.

Si drejtues, ne duhet që, me gatishmëri, ta zbrazim veten nga interesi ynë personal duke ushtruar një veprim besimi tek Jezusi. Ne e çlirojmë veten duke iu dorëzuar Atij, pikërisht ashtu siç bëri Ai

ndaj Frymës dhe Atit. Ne e zbrazim veten nga të gjitha shtysat për lavdi, të gjitha përpjekjet për vetëmbrojtje, të gjitha skemat për progres personal dhe nga çdo dimension i vetes që mund të dallojmë.

Duke bërë një gjë të tillë, ne do të zbulojmë se vetja (egoizmi) arrin shumë më thellë brenda nesh nga sa e kuptonim, se ky egoizëm është i padallueshëm në mënyra mashtruese, të cilat nuk i kishim imagjinuar kurrë dhe se çdo kthesë në jetë zbulon një dimension të ri të vetes për të cilin nuk ishim aspak të ndërgjegjësuar.

Ne kemi nevojë të pranojmë që shpesh shtyhem nga dëshira për sukses personal në emër të Jezusit, se dëndur kemi qenë të verbuar nga shtysa jonë e brendshme për pushtet dhe nuk e kemi parë fare një gjë të tillë. Ne zbulojmë se kemi qenë kërcënuar nga drejtues të tjerë dhe ‘u kemi gërmuar themelin’ atyre në emër të Jezusit, ndonjëherë pa e ditur dhe ndonjëherë duke e ditur shumë mirë se çfarë po bënim.

Mendja e Krishtit na thërret që ta zbrazim veten ashtu siç bëri Ai dhe të jemi ai lloj ndjekësi si Ai, në mënyrë që të bëhemi ai lloj drejtuesi që Ai është. Kjo është arsyeja pse ne duhet të kuptojmë që marrja e kryqit është një proces i vendosjes vazhdimisht të zemrave tona tek altari i Perëndisë.

- *Më pas, ne duhet **ta përrulim veten** duke u bërë të bindur.* Si e përrul veten një njeri krenar? Duke u bërë i bindur ndaj Perëndisë kundër vullnetit të tij personal.

Ndërkohë që Jezusi ishte Zot i gjithçkaje, Ai në mënyrë të vullnetshme u bë më i poshtëruari nga të gjithë. Si drejtues, gjëja e fundit që shumë prej nesh duan të bëjnë është të japim llogari.

Megjithatë, bindja ndaj Perëndisë praktikisht gjithmonë përfshin edhe dhënien llogari tek njerëzit. Një pjesë e marrjes së kryqit mbi supe kërkon nënshtrim ndaj një autoriteti që Perëndia na e vendos mbi krye, gjë që në mendjet tona mund të jetë diçka e papërshtatshme dhe e pakualifikuar. Megjithatë, Perëndia përdor mjetet e pamprehura dhe të dhimbshme të llogaridhënies për të na bërë mbajtës kryqesh.

- *Në fund, ne e **sakrifikojmë veten** me anë të vdekjes, madje vdekjes në kryq.* Për Jezusin ky ishte një veprim dashurie kundrejt nesh, për ne kjo është një betejë e dhimbshme. Ajo do të thotë se ne heqim dorë nga të gjitha ato gjëra që kanë rëndësi për ne, çdo gjë tek e cila mbështetemi për të marrë identitetin tonë: vizioni ynë, shpresat, planet, dhuratat, thesaret, koha, çdo gjë. Duhet të vijë një ditë kur ne t'i vendosim të gjitha në kryq dhe t'ia japim varrit e të lemë Atin që t'i japë jetë asaj që Ai do.

Në rast se nuk marrim kryqin tonë e të vdesim, ne do të jemi gjithmonë të vdekur në fuqinë e mëkatit dhe të vetes. Sakrifikimi i vetes sonë do të thotë se ne vdesim në pritshmëritë tona dhe në identitetet tona të rreme, vdesim ndaj maskave që veshim për ta fshehur veten nga të tjerët dhe për t'i mbajtur të tjerët në distancë prej nesh.

Me anë të kësaj sakrifice, ne kuptojmë identifikimin tonë me Krishtin dhe se, ndërkohë që Ai u var në kryq, ne ishim aty bashkë me Të. Ne zbulojmë se përmes marrjes së kryqit, ne hyjmë në lirinë për të drejtuar, gjë që e synojmë me aq dëshpërim.

Kur marrim mbi supe kryqin, ne përjetojmë vdekjen dhe gjejmë lindjen e jetës së udhëheqësisë sonë. Ne zbulojmë jetën e sakrificës radikale dhe kuptojmë se tashmë e kemi shkëmbyer atë, teksa kemi hequr dorë nga një jetë vdekjeje dhe egoizmi.

Si drejtues që jemi, kryqi e ripërtërin paaftësinë tonë dhe e transformon pamjaftueshmërinë tonë në mjaftueshmërinë e Krishtit. Kur ne bëjmë sakrificën radikale të të menduarit sipas mënyrës së Tij, ne marrim të vetmin vendim që i sjell kuptim jetës, sepse është i vetmi vendim që na çliron nga vdekja e udhëheqësisë së vërtetë, në jetën e udhëheqësisë.

Të jetosh në një mënyrë altruiste

Vendimi për ta zbrazur veten, për t'u përlulur dhe për ta sakrifikuar veten nuk është një vendim i cili merret një herë e përgjithmonë, por vendim të cilin e marrim shumë herë në jetë.

Në mënyrë të përsëritur, ne e gjejmë veten në Gjetsemani së bashku me Krishtin, ngaqë përmes kopshtit të betejës, ne kalojmë tek Golgota jonë personale. Gjetsemania nuk do të jetë një përvojë konstante për ne, por do të ketë stinë Gjetsemanie përgjatë jetëve tona kur ne përballemi me kupa tronditëse që nuk duam t'i pijmë. Kryqi lëviz gjithnjë e më thellë brenda zemrave tona, duke na çliruar nga pjesët e palosura e të fshehura brenda vetes sonë.

Kur ne vijmë në Gjetsemani me Zotin tonë, e shikojmë Atë teksa hyn në thellësi të reja të zbrazjes së vetvetes. Ai ishte i lëndueshëm në një mënyrë të pazakontë atë natë kur u foli dishepujve. Tani Ai u tregon atyre vetë shpirtin e Tij dhe u kërkon që të rrinë roje me Të dhe të luten bashkë.

Sa më tepër mund ta zbrazë veten Ai dhe më pas të kthehet për të kërkuar mbështetje tek personat që do ta braktisnin pikërisht atë natë? Selah.

Gjetsemania jonë

Do të ketë kohë kur ky do të jetë kuptimi që kemi ne për Gjetsemaninë: betejë, konfuzion, padrejtësi, dhimbje, ankth, izolim. Në këtë vend duhet të shkojmë që ta zbrazim veten nga egoizmi dhe të marrim kryqin në mënyra gjithnjë e më të thella. Ky është momenti kur duhet të themi “po”, ndërsa dëshira jonë është që të themi “jo”.

Vargu tek Letra Dërguar Hebrenjve 5:7 na thotë se për shkak të nënshtrimit, bashkuar me një nderim të thellë që Jezusi kishte ndaj Perëndisë, Ati e dëgjoji lutjen e Tij. Në mënyrë të veçantë, lutja që merrte përgjigje për Jezusin varej nga “nënshtrimi me një nderim të thellë” që Ai kishte ndaj Atit. Në rast se kjo ishte e nevojshme që Jezusit t’i dëgjoheshin lutjet e Tij, a është e nevojshme edhe për ne?

Vetëm me anë të Jezusit, ne mund të futemi në frymën e Tij të nënshtrimit dhe bindjes dhe vetëm Ai mund të na aftësojë që të lutemi e të përulim veten në mënyrë të tillë që lutjet tona të dëgjohen.

Vetëm drejtuesit që thonë “po”, kur së brendshmi duan të thonë “jo”, hyjnë në udhëheqësinë sipas kalibrit e modelit të Krishtit, pjesa tjetër bëjnë gjëra udhëheqësie ndërkohë që janë duke kënaqur dëshirat e tyre mishtore për pushtet, sukses dhe kontroll, dhe duke korrur frytet që sjell kjo gjë. Nuk është e habitshme që në fund fare Fryma ua çjerr atyre maskën për dështimet dhe hipokrizinë që kanë në të vërtetë.

Mbetet një aspekt i fundit i vendimit radikal që duhet të marrim përmes mendjes së Krishtit.

Duke e dhënë veten si sakrificë

Jezusi e përuli veten duke u bërë i bindur deri në vdekje, madje në një vdekje në kryq. Ai e sakrifikoi veten për ne. Pranimi dhe e thëna “po”, kur së brendshmi donte të thoshte “jo”, i kushtoi jetën Jezusit. Ai bëri sakrificën finale e më sublime për hirin tonë.

**Shpëtimi ynë nënkuptonte jetën e tij për jetët tona.
udhëheqësia e vërtetë nënkupton jetët tona për jetën e tij.**

Tani Ai na thërret që të bëjmë sakrificën finale për hir të Tij.
Shpëtimi ynë nënkuptonte jetën e Tij për jetët tona; udhëheqësia e vërtetë nënkupton jetët tona për jetën e Tij.

Që të udhëheqim sipas udhës së Tij, ne duhet të heqim dorë nga jetët tona, nga vullnetet tona, nga planet tona, nga pritshmëritë që kemi dhe nga vetja jonë, me qëllim që të marrim vullnetin e Tij, planin e Tij, pritshmëritë e Tij dhe veten e Tij për ne. Ne hyjmë në llojin e Tij të udhëheqësisë kur zgjedhim të marrim llojin e Tij të vendimit, për të bërë vullnetin e Tij pavarësisht se ç'kosto ka kjo gjë.

Pjesa më e madhe prej nesh e kanë marrë tashmë këtë vendim, kështu që ne e dimë se sa e padiskutueshme dhe e stërholluar mund të jetë vetja jonë, sa të pavërteta janë zemrat tona, sa me lehtësi e gjejmë veten duke bërë atë që nuk duam ta bëjmë. Ne kapemi rob si të burgosur lufte në betejën me mëkatin. E kuptojmë se kur mendojmë që e kemi bërë atë flijim, dhe mund ta kemi bërë, mishi ynë del vjedhurazi dhe na pengon edhe një herë.

Mendimet krenare i përmbysin mendjet tona teksa përgatitemi të komunikojmë për Krishtin. Shtysa e brendshme na nxit të zemërohemi kur rruga jonë bllokohet. Kriticizmi i padrejtë na dekurajon dhe na bën të duam të heqim dorë.

Gjetsemania na e bën me shenjë dhe na thërret tek kupa edhe një herë. Ka ardhur koha që ta marrim kryqin në mënyra që mendojmë se e kishim bërë tashmë. Por ka edhe një dimension tjetër të vetes të cilin duhet ta mohojmë, një kohë tjetër kur ne duhet t'i themi “po” Atit, teksa së brendshmi duam të themi “jo”.

A do të mbarojë ndonjëherë kjo gjë? Jo.

Gjetsemanitë tona do të mbarojnë vetëm kur ne të përballemi me “po”-në e fundit të vdekjes dhe të hyjmë në lavdinë e përjetshme të Krishtit. Kupa nuk është diçka konstante, por ne nuk do të ndalemi kurrë së hyri në kopsht për sa kohë që jetojmë. Dimensionet e vjetra të vdekjes nuk mbarojnë kurrë, ashtu si edhe janë gjithnjë duke filluar dimensionet e reja të jetës. Kjo është jeta e drejtuesit, udha për në udhëheqësi në Krishtin, rruga e cila të çon tek gëzimi final në Të.

Kur ndodh kjo

Stinët kur ne e gjejmë veten në Gjetsemani nuk janë kurrë sipas leverdisë sonë. Ky ishte rasti për një mik të dashur timin, jeta dhe biznesi i të cilit morën një dimension krejt të ri kur ia dorëzoi Perëndisë planet që kishte bërë, për të marrë planin e përsosur të Atit.

Pasi punoi për dekada me radhë që ta krijonte biznesin dhe stilin e jetës që kishte përfytyruar, ky biznesmen gradualisht humbi 90% të biznesit të tij. Një skuadër prej më shumë se 300 punonjësish shpejt u zvogëlua duke përfunduar në 30, ndërsa kostot e jashtëzakonshme të shpenzimeve të përgjithshme vazhdonin të qëndronin konstante.

Ai kërkoi Zotin dhe zbuloi se kishte nevojë që të merrej me tri çështje: së pari, kishte nevojë të çlirohej nga një mëkat i thellë për të cilin nuk ishte i vetëdijshëm; së dyti, Zoti donte që ai të përballej me disa frikëra të tijat; dhe së treti, duhet të merrte vendimin që ta drejtonte biznesin e tij sipas rrugës së Perëndisë dhe jo sipas rrugës së tij.

Ai u ballafaqua me mëkatin, duke luftuar dhe duke u ndeshur me të dhe gradualisht fitoi një liri të tillë saqë u bë shembull për burra të tjerë, të cilët tani kërkojnë ndihmën e tij për dishepullizim. Më pas, ai u fokusua në frikërat që kishte dhe gjeti çlirim prej tyre. Pasi u mor me këto çështje, biznesi i tij nisi të rritej sërish.

Megjithatë, rreth tetëmbëdhjetë muaj më vonë, ai erdhi sërish tek unë dhe më tha që kishte humbur 60% të biznesit. Kështu që u kthye sërish tek Zoti dhe bëri një zbulim sfidues. Ai kuptoi se nuk ia kishte dorëzuar tërësisht biznesin Zotit. Me gjithë zemër, i kërkoi Perëndisë që të merrte identitetin e tij, kontrollin që ai kishte, suksesin që kishte korrur dhe çdo gjë që kishte rëndësi për të.

Ai e zbrazti veten, e përfundoi veten dhe e sakrifikoi veten në altarin e kryqit. Në fakt, vendosi çdo gjë në varr dhe i tha Perëndisë që të sillte në jetë atë gjë që Ai donte. Cili ishte rezultati i këtij vendimi? Një ringjallje. Dhe kur Perëndia ringjall diçka në jetën tonë, Ai e sjell atë sërish të përlëvduar.

Sot, biznesi i tij po lulëzon. Ai ka ngritur një skuadër të fortë mbështetëse për organizatën e tij, e cila i jep një liri më të madhe se kurrë për t'u çlodhur dhe për të kontribuar në shërbesë. Ai është një nga dishepullizuesit më të mirë që kam parë. Është mentor i shumë personave dhe ka shumë kërkesa nga drejtues të tjerë të cilët duan të mësojnë prej tij. Transformimi i tij madje përkthehet në një rritje shumë të madhe frymërore në familjen e tij.

Kush nuk do të donte këtë lloj fryti në jetë? E prapëseprapë, ishte vdekja personale e këtij drejtuesi ajo që bëri të udhëhiqej në të vërtetë tek jeta e Krishtit përmes tij. Çfarë paradoksi!

Sigurisht, është e frikshme t'ia besosh të gjitha gjërat Perëndisë, por Ai që dërgoi Birin e Tij që të vdiste për ne “qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjërat bashkë me të?!” (Romakëve 8:32).

Ai lloj drejtuesi që kërkon Krishti

Ka ardhur koha që drejtuesit të bëjnë atë për të cilën na ka thirrur Jezusi, të mohojmë vetveten, të marrim secili mbi supe kryqin tonë dhe ta ndjekim Atë përmes Gjetsemanisë për tek kryqi.

Që ta ndjekim Atë ne duhet të kemi mendjen e Tij, në mënyrë që të ndërmarim ato që Ai zgjedh dhe të themi “po” kur së brendshmi duam të themi “jo”. Sa më shumë që të mbështetemi tek mjaftueshmëria e sakrificave që kemi bërë shumë kohë më parë, aq më të vetëmashtruar jemi. Sa më shumë të ndërgjegjësuar të jemi për nevojën për t'u kthyer sërish në Gjetsemani, aq më shumë gjasa ka që të bëhemi ai lloj drejtuesi që kërkon Krishti.

Në një kohë dhe epokë kur pjesa më e madhe e thirrjes për drejtuesit e krishterë është një thirrje që të udhëheqim ashtu siç bën bota, ne duhet të vendosim të bëjmë atë që bëri Jezusi, ta zbrazim veten, të përulemi dhe të sakrifikohemi në fuqinë e Krishtit. Ky është vendimi radikal që duhet të marrim dhe koha për ta marrë atë është tani.

“Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë... .”

Apostulli Pal, Letra drejtuar Efesianëve 3:20

Mendime për reflektim

I njëjti Jezus, i cili na tha që të japim jetën dhe të mbajmë secili kryqin e vet, na tha edhe që Ai erdhi për të na dhënë një jetë me bollëk, në të cilën kemi jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë a mendojmë.

- *A je i gatshtëm t'i besosh Atij, sepse Ai ka në mendje interesin tënd më të mirë?*
- *A je i gatshtëm të marrësh mendjen e Krishtit?*
- *A je i gatshtëm ta zbrazësh veten? Cilat janë ato gjëra prej të cilave duhet të shkëputesh?*
- *A je i gatshtëm ta përulësh veten? Cili është ai veprim bindjeje që po të kërkon Perëndia të bësh?*
- *A je i gatshtëm ta sakrifikosh veten teksa e ndjek Atë? Çfarë pasojash lidhen me këtë gjë?*
- *A je i gatshtëm ta vendosësh çdo gjë në varr dhe të shikosh se çfarë do të sjellë në jetë Perëndia?*

Marrja e kryqit mbi supe, ashtu siç urdhëroi Jezusi, nuk është thjesht barra e të quajturit besimtarë, po është sakrifica radikale e jetëve tona dhe e vullnetit tonë për këtë gjë. A je i gatshtëm që të marrësh kryqin? Kur ne i sakrifikojmë dëshirat tona për hir të Tij, vdekja e këtyre dëshirave prodhon një lavdi të pamatë.

Tani është koha. Besojini Perëndisë që t'ju tregojë se besimi radikal ndaj Tij mban në vetvete frytin më pozitiv të mundshëm. Në rast se ju keni vështirësi ta merrni këtë vendim, thirrreni Perëndinë që tani, që t'ju aftësojë për të bërë atë që Ai do që të bëni. Në rast se mundeni,

përfshini edhe të tjerë (ndoshta ata persona që drejtoni) në momentin tuaj të Gjetsemanisë. Me kalimin e kohës, ai do të prodhojë një fryt të lavdishëm brenda teje dhe tek jetët e personave që keni rreth e rrotull jush.

KAPITULLI I DHJETË

ÇFARË PO FORMON PERËNDIA BRENDË TEJE?

“... Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë.” (Gjoni 14:26)

Ç'rezultat do të shihnim në qoftë se do ta linim Krishtin të na formonte sipas mënyrës me të cilën Ai formoi dishepujt? Po sikur të ecnim sipas mendjes së Krishtit? Po sikur vërtet ta zbraznim veten, të përuleshim dhe ta jepnim veten si sakrificë?

Pikërisht për të bërë këtë gjë i thirri Jezusi drejtuesit e Tij. Kur ata vepruan kështu, ata patën një ndikim të jashtëzakonshëm në kombe dhe e ndezën botën me ungjillin e shenjtë.

Kjo nuk ishte një vepër e vogël. Jezusi iu dha formë 12 personave në tri vjet për ta ndryshuar botën. Dhe kur u largua nga kjo tokë, Ai i la ata dhe ne me Frymën e Shenjtë. Ashtu siç iu dha premtimi i Frymës së Shenjtë besimtarëve, edhe neve na vjen ndër mend se Fryma e Shenjtë do të na japë fuqi që të jetojmë si Krishti. Ai do na kujtojë ato gjëra që Jezusi na dha si mësim. Ato që mësoi Jezusi ishin shumë më tepër sesa lumturitë dhe mësimet e tij në vende publike. Ishin gjithashtu edhe mësimet reale të jetës dhe sfidat transformuese që u parashit dishepujt. Ai u mësoi dishepujt, dhe në fund të fundit edhe neve, shtatë realitetet e formimit të drejtuesit:

Parimi numër 1:

Realiteti i Pamjaftueshmërisë dhe Paaftësisë së udhëheqësit

Ti duhet të bësh atë që nuk mund ta bësh, me atë që nuk e zotëron, për pjesën tjetër të jetës sate.

Parimi numër 2:

Realiteti i mjaftueshmërisë e aftësisë së krishtit

Jezusi mund të bëjë atë që ti nuk mund ta bësh për pjesën tjetër të jetës sate.

Parimi numër 3:

Realiteti i zemrës së ngurtësuar

Zemra jote është pikërisht zemra e çështjes.

Parimi numër 4:

Realiteti i mendjes së turbulluar

Nëse libet në dorën tuaj, ju do të ndiqni vullnetin tuaj në emër të Jezusit.

Parimi numër 5:

Realiteti i kryqit të harruar

'Vdekja' juaj nënkupton jetë për udhëheqjen tuaj.

Parimi numër 6:

Realiteti i aftësimi të dhënë nga zoti

Ju bëheni të aftë me anë të hirit fuqizues të Perëndisë.

Parimi numër 7:

Realiteti i sakrificës radikale

Ti duhet të bësh atë që bëri Jezusi: të zbrazësh veten, të përulesh dhe të sakrifikohesh.

Realitetet që Krishti u përçoi dishepujve të Tij tani kalojnë tek ne, tek ju dhe unë në këtë epokë. A do të vdesim për Të ashtu siç vdiq Ai për ne? A do t'i besojmë Atij në vdekje, ashtu siç i besoi Ai Atit të Tij në vdekje?

**...ti duhet t'i marrësh pritshmëritë e tua dhe me vetëdije
t'ia dorëzosh ato atij, duke marrë mbi supe kryqin dhe
ndjekur atë.**

A do t'i marrim të gjitha pritshmëritë që kemi, ato që na japin identitetin, si edhe të gjitha arritjet që na sjellin siguri përveç Tij dhe t'i dorëzojmë ato në duart e Perëndisë? A do ta pranojmë se ajo që nuk vjen nga fuqia e Tij është vetja jonë (egoizmi) dhe se vetja jonë duhet të mohohet në rast se duam të gjejmë identitetin dhe sigurinë tonë të vërtetë? A do ta ndjekim në të vërtetë Atë si drejtues?

Cilën të ardhme doni të keni? Atë në të cilën ju po bëheni skllëvër dhe po luftoni që të ngriheni lart për t'i treguar gjithkujt se e meritoni një kurorë, apo atë që do t'ju sjellë kryqi, atë të cilën jua ofron Jezusi përmes vdekjes suaj në jetën e Tij?

Në qoftë se do llojin e Tij të së ardhmes, një të ardhme ku ti kalon nga lavdia në lavdi, një të ardhme që e lartëson Atë dhe i transformon të tjerët, atëherë ti duhet t'i marrësh pritshmëritë e tua dhe me vetëdije t'ia dorëzosh ato Atij, duke e marrë mbi supe kryqin dhe ndjekur Atë.

Merr çdo pritshmëri, çdo mendim, qoftë ai i qëllimshëm ose jo dhe dorëzoja Atij. Vendosi të gjitha ëndrrat, vizionet, shtysat dhe dëshirat që të bëjnë ai që je dhe të shtynë përpara, ato që të japin shpresë për të ardhmen, dhe dorëzoja ato Atij.

Bëni dishepuj nga të gjitha kombet

Kjo sakrificë radikale është po aq pjesë e Porosisë së Madhe të Jezusit, sa edhe të shkuarit dhe të folurit me njerëzit. Të bësh dishepuj do të thotë t'i udhëheqësh të tjerët të heqin dorë nga çdo gjë për hir të Krishtit. Ne shpesh dështojmë dhe nuk arrijmë dot ta përmbushim Porosinë e Madhe, duke mohuar totalitetin që ngërthen në vetvete kjo kërkesë. Porosia e Madhe kushton më shumë nga ajo që ne jemi të gatshëm të paguajmë. Ne shpesh e kemi të vështirë të shohim që Jezusi na e vuri përpara rrugën tejet jomadhështore dhe të dhimbshme të kryqit si rruga e vetme me të cilën të mund të depërtojmë tek bota jonë. Kjo udhë është po aq e ngadaltë sa llava dhe po aq e pandalshme sa ajo.

Në këtë pikë ne ndeshemi me murin e pamjaftueshmërisë dhe të paaftësisë ngaqë, edhe pse ne nuk mundemi të formojmë drejtues të tillë, Jezusi na urdhëroi që të bënim tamam këtë gjë. Dështimi në këtë gjë do të thotë të mos i bindemi Atij. Është e vërtetë që ne nuk mundemi, por Ai mundet, ndërkohë që vepron përmes nesh kur ne kemi besim tek Ai dhe gjithashtu Ai na ka lënë një proces, të cilin ne mund ta vëmë në zbatim teksa qëndrojmë të rrënjosur tek Ai.

Vini re që Jezusi nuk i ndryshoi njerëzit e Tij. Ai krijoi një mjedis në të cilin mund të ndodhte ndryshimi, por njerëzit e Tij zgjodhën që të ndryshonin dhe këtë gjë nuk e bënë të gjithë. Edhe ne mund të ndërtojmë përmes Tij një mjedis, në të cilin zemrat mund të dorëzohen në altar dhe jetët mund të transformohen.

Më poshtë unë po paraqes dhjetë veprime për ndryshim, të cilat do t'ju ndihmojnë të krijoni një mjedis për formimin e drejtuesve tek personat që ju udhëhiqni.

1. Përkushtohuni që t'i bindeni Krishtit dhe të formoni drejtues që qëndrojnë në dorën e Krishtit.

Ky mund të jetë vendimi më i frikshëm që mund të ndërmerrni ndonjëherë. Ju mund të jeni një drejtues i cili ka frikë të njihet, kështu që i mbani njerëzit në një distancë, por procesi i formimit të drejtuesit nuk mund të bëhet dot me telefon. Jezusi bën thirrje që ju t'i bindeni Atij dhe ju nuk mund të lejoni që frika nga ndjekësit tuaj t'ju ndalë së ndjekuri Zotin.

Nga ana tjetër, ju mund të jeni një njeri biznesi, i cili kurrë nuk e kishte menduar se mund të ishte formues drejtuesish. Duhet të kuptoni se masa finale e jetës suaj qëndron tek drejtuesit të cilët arrin të formosh, jo tek paratë që u jep të tjerëve. Merrni në sy rrezikun e ringjalljes duke i besuar Jezusit që të bëjë atë që mund të bëjë Ai përmes teje.

2. E vini theksin tek Perëndia, jo tek vetja.

Kur vjen fjala për formimin e drejtuesve, asnjëherë nuk jemi në çështja. Jezusi e dinte këtë gjë dhe e shqiptoi pastër kur shpalli se e kishte përmbushur vullnetin e Perëndisë duke e bërë Atë të njohur para dishepujve (shihni tek Gjoni 17:1 - 10). Detyra jonë është që ta kthejmë vëmendjen e të gjithë ndjekësve tanë tek Perëndia, tek premtimet e Tij, prania e Tij, qëllimi i Tij dhe fuqia e Tij. Mos u shqetësoni për veten tuaj, as për atë që mundeni ose nuk mundeni të bëni, as nga ajo që keni frikë apo ndjeheni të sigurt se mund ta bëni. Ne vërtet që nuk kemi rëndësi në këtë proces. Kërkoni Perëndinë dhe do ta gjeni Atë.

Mos u shqetësoni për veten tuaj: as nga ajo që mundeni ose nuk mundeni të bëni, as nga ajo që keni frikë apo ndiheni të sigurt se mund ta bëni. ne vërtet që nuk kemi rëndësi në këtë proces.

Më pas tregojani atë që po mësoni përmes procesit të formimit të drejtuesit atyre personave të cilëve po u shërbeni dhe do ta shikoni Perëndinë tek do nisë t'i formojë ata në drejtues, tamam para syve tuaj. Çfarë mund të jetë më e madhe se kaq? Dhe mbani mend, kur të përqendrohuni tek Perëndia fokusohuni tek hiri i Tij. Sigurohuni që ata ta njohin Perëndinë e hirit që ua ofron burimet e Tij të gjithëve dhe ta dinë se do të jetë Ai që do t'i udhëheqë në rrugën e Tij.

3. Përqendrohuni tek Fjala e Perëndisë.

Të gjitha gjërat që bëri Jezusi, bazoheshin tek Fjala e Perëndisë, nga vetëndërgjegjësimi që Atij i duhej të përmbushte të gjithë drejtësinë për të qenë Mesia, tek reagimet që bëri kur u tundua, tek përgjigjet në lidhje me vdekjen e Tij dhe më vonë në ringjalljen e Tij. Jezusi krijoi një mjedis në të cilin dishepujt e Tij e jetuan dhe e shprehën Fjalën e Perëndisë. Kjo është një prej gjërave që i tërhoqi ata drejt Tij, teksa ishin fare të qartë për të vërtetën e Perëndisë dhe donin që ta njihnin më mirë atë.

4. Zhyteni në lutje veten si edhe drejtuesit tuaj të ardhshëm.

Nga personat e përmendur në Shkrimin e Shenjtë, askush nuk lutej më shumë se Jezusi dhe megjithëse ne nuk i kemi të regjistruara të gjitha lutjet e tij, e dimë nga kapitulli i 17-të i Gjonit se Ai u lut për dy gjëra, për veten dhe për dishepujt e Tij.

Teologu Hadon Robinson (Haddon Robinson) ka thënë: “Lutja është beteja dhe shërbesa është marrja e përfitimit prej saj”. Në udhëheqësinë e Krishtit, asgjë nuk ndodhte pa u përfshirë në lutje. A mund të ndodhë ndryshe në udhëheqësinë tonë? Unë jam i bindur që lutja ishte mjeti më i madh i transformimit në formimin e drejtuesit sipas mënyrës së Krishtit, ai element i cili kontribuoi më shumë për mjedisin e Tij të zemrës së dorëzuar tek altari i Perëndisë.

5. Ndërtoni mbi themelin e marrëdhënieve në zhvillim.

Jezusi kishte vetëm tri vjet kohë që të përmbushte detyrën që i kishte caktuar Perëndia, e megjithatë Ai kaloi një vit për të përzgjedhur njerëzit që kishte takuar përpara se të ndërmernte zgjedhjen finale të Tij. Atij i duhej që të zgjidhte disa syresh nga një shumicë personash dhe Ai e peshoi vendimin e Tij me shumë kujdes. Po kështu duhet të veprojmë edhe ne.

Kur të vijë koha që t'i ftoni të tjerët për t'u bashkuar me ju në shtegëtimin tuaj së bashku, mendoni me kujdes, lutuni me besnikëri dhe zgjidhni me urtësi. Mund të mos ju pëlqejnë disa prej ndjekësve që ndihen të detyruar që të përzgjidhni, por kjo nuk ka rëndësi. I merrni drejtuesit tuaj potencialë nga marrëdhëniet që keni krijuar me të tjerët ashtu siç bëri edhe Jezusi.

6. Siguroni mundësi për rritjen e drejtuesve.

Jezusi i mori me vete nxënësit e Tij kudo ku pati mundësi, në situata mësimdhënieje, në kundërshti, në përgjigje miratuese dhe në refuzimin që pati nga njerëzit, në stres, në tension, në reaksion, dhe u tregoi atyre se si të udhëhiqnin në çdo rrethanë ku mund të viheshin. Nuk ka asnjë

gjë të shkruar në Bibël që të tregojë se Ai u dha leksione të gjata për udhëheqësinë nxënësve të Tij, më së tepërmi tregohet se Ai ua dha me shembuj se si të përgjigjeshin qoftë ndaj mundësive, qoftë ndaj kundërshtive. Ne mund ta japim si mësim të vërtetën dhe t'i trajnojmë njerëzit për aftësi të ndryshme, por e vetmja mënyrë se si ndjekësit bëhen drejtues është në rast se ata e shikojnë drejtuesin në veprim.

Njohja e teorisë ndihmon, por vetëm në një mënyrë të kufizuar. Drejtuesit, të cilët njohin vetëm teorinë, bëhen liderë teorikë dhe liderat teorikë nuk mund t'i plotësojnë kërkesat e realitetit. Merreni në sy rrezikun e të formuarit të drejtuesve të vërtetë.

7. Bëhuni i lëndueshëm.

Cënueshmëria është kërkesa më e nevojshme për formuesit e drejtuesve dhe ajo nuk mund të shmanget. Ajo e transporton udhëheqësinë nga teoria në realitet dhe e bën drejtuesin të vërtetë ndaj ndjekësve.

Cënueshmëria është kërkesa më e nevojshme për formuesit e drejtuesve dhe ajo nuk mund të shmanget.

Nga ajo që shikojmë në Shkrimin e Shenjtë, askush nuk ishte më i lëndueshëm sesa Jezusi natën kur u arrestua, kur ishin tek Dhoma e Sipërme, në

Gjetsemani apo në kryq. Pak studime janë më përndritëse sesa studimi i thënieve autobiografike të Palit, të cilat e tregojnë qartë faktin se ai ishte i përlur, një njeri i cili ishte në nevojë të mbështetjes së të tjerëve, si edhe një njeri i cili, në mënyra shumë të thella frymërore, luftonte me mëkatën në jetën e tij. Ai asnjëherë nuk arriti që ta kapërcente plotësisht faktin që e kishte persekutuar kishën; ai kurrë nuk ndaloj së mahnituri për faktin që Jezusi e kishte shpëtuar dhe e kishte bërë apostull. Pa dyshim, lëndueshmëria e tij ishte ajo që e kishte bërë aq tërheqës për ndjekësit e tij dhe e aftësoi që të ndërtonte skuadra vitale dhe të tërhiqte aq shumë drejtues të fortë.

Në rast se doni që të tërhiqni ndjekës të përkushtuar për t'u bashkuar me ju në shërbimin ndaj Krishtit, ju duhet të ndiqni drejtimin e Zotit tonë dhe të apostullit të tij kryesor.

8. Modelojeni kryqin.

Thelbi i këtij libri ka të bëjë me kapërcimin e murit të pamjaftueshmërisë dhe paaftësisë duke marrë mbi supë kryqin, dhe me zbulimin e tërësisë përmes thyerjes. Cilido që e bën një gjë të tillë do të bëhet një njeri i cili ka ndikim mbi të tjerët, një drejtues, për shkak se udhëheqësia është fryti i lëndueshmërisë.

Tregojni dishepujve të tu si i thuhet “jo” turmës dhe “po” kryqit, dhe ti do t'u kesh treguar atyre si të udhëheqin. Në qoftë se kanë dhunti udhëheqësie, ata do t'i zbulojnë dhe do t'i përdorin këto, madje ashtu siç bëri Pjetri, Jakobi dhe Gjoni, secili sipas mënyrës së tij.

Sigurisht, ju mund t'u tregoni atyre se si t'i përdorin aftësitë që kanë apo t'i dërgoni tek dikush, i cili për ta është një mentor më i mirë aftësish sesa ju, por ju jeni modeli i tyre për thyerjen dhe për kryqin, kërkesa më e rëndësishme nga të gjitha për sa i përket udhëheqësisë.

9. Udhëhiqni përmes vdekjes në jetë.

Marrja mbi supe e kryqit është vdekje për veten. Egoizmi ynë do që të vërë në dukje vetveten dhe jo të vdesë. Vetja (egoizmi) do që të thotë të sajën, jo ta mohojë veteveten. Vdekja, në cilëndo formë, është e dhimbshme dhe e errët dhe ne kemi një nevojë të dëshpëruar për ndihmë kur kalojmë përmes saj.

Njerëzit që po vuajnë, shpesh u sjellin dhimbje të tjerëve dhe ju duhet t'i ndihmoni ata që të kuptojnë se përse po vuajnë, pse është normale që të ndjesh dhimbje dhe të vajtosh, si mund ta lënë të shkojë vdekjen që kanë mbartur për kaq shumë kohë, ç'pamje ka lavdia e tyre e re, si do të zgjasë në përjetësi ajo dhe ç'e ardhme e jashtëzakonshme shtrihet përpara tyre teksa heqin dorë nga e vjetra dhe marrin të renë me anë të hirit. Por ju mund ta bëni këtë vetëm po të keni kaluar edhe vetë nga vdekja në jetë dhe ta dini që duhet ta bëni këtë shumë herë në jetën tuaj. Në rast se nuk jeni i lëndueshëm dhe i gatshëm që t'i merrni ata me vete në udhëtimin tuaj, ata nuk do t'ju ftojnë kurrë të merrni pjesë në udhëtimin e tyre.

10. Tregohuni i duruar edhe kur ndjekësit tuaj janë të lodhshëm.

Jezusi vuri re se ndjekësit e Tij ishin të lodhshëm herë pas here, duke debatuar se kush ishte më i madhi ndër ta apo duke degjeneruar në ndonjë grindje me farisenjtë për nxjerrjen jashtë të demonëve. “-Edhe sa kohë duhet të jem me ju e t’ju duroj?”- i pyeti një ditë Ai. E megjithatë, Ai qëndroi me ta, madje edhe me Judën, deri në minutën e fundit, duke bërë çdo gjë që mundej, për ta transformuar tradhtarin para se ta linte të lirë që të bënte të ligën që bëri.

Formimi i drejtuesve është një proces i gjatë e i ngadaltë. Pikërisht atëherë kur mendon se e ke kryer, kandidati yt më i mirë dështon. Ti heq dorë i mbytur nga dekurajimi, vetëm për ta parë atë disa vite më vonë, teksa ai lulëzon, duke u bërë një drejtues shumë më i suksesshëm nga sa ke menduar. Ose kandidati që ti ke menduar se ka më pak gjasa, bëhet një drejtues i mahnitshëm ndërkohë që ti nuk e ke pasur mendjen.

Asnjëherë mos hiq dorë nga një drejtues, deri në çastin kur, si Juda, ai nuk të jep më asnjë zgjidhje tjetër.

Mendime për reflektim

Zemra e udhëheqësit është zemra e udhëheqësisë. Vetëm një zemër e cila e lejon Perëndinë ta formojë në mënyrë aktive atë, mund ta kapërcejë murin e pamjaftueshmërisë dhe

paaftësisë, ta ulë përtokë kurorën, të marrë kryqin dhe të zbulojë hirin e papritur e shpengues të Perëndisë.

Kjo është udhëheqësia që e dorëzon zemrën tek altari i Perëndisë, e vetmja lloj udhëheqësie që na çliron ne nga të vdekurit dhe na sjell në fuqinë e ringjalljes.

Ky është ai lloj drejtuesi, të cilin Jezusi do që ta formojë përmes teje, madje ndërkohë që po të formon edhe ty duke të bërë këtë lloj drejtuesi.

“Në qoftë se dikush dëshiron të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë” (Mateu 16:24).

Tani e kemi radhën ne. Është radha jonë që të përballemi rishtas me udhëheqësinë tonë duke e parë atë me sy të rinj dhe me një zemër të re. E kemi ne radhën që të marrim kryqin mbi supe.

- *Çfarë do të prodhojë brenda teje jeta si drejtues, i cili dorëzohet tek altari i Perëndisë? Po tek jetët e atyre personave që ti po drejton?*
- *Çfarë kuptimi do të ketë në jetën tënde besimi tek Perëndia, jo vetëm në vdekjen fizike, por edhe në humbjen e kontrollit të saj?*
- *Po sikur Perëndia të ketë një të ardhme tjetër për ty, të ndryshme nga ajo që ti ke ndërtuar dhe të ndryshme nga ajo mbi të cilën ke vendosur identitetin tënd final? A ke frikë nga humbja e mundshme e identitetit apo e rëndësisë?*

- *Cilat janë ato gjëra që Perëndia dëshiron t'i vendosësh në varr dhe t'i besosh Atij që t'i sjellë në jetë, sipas vullnetit dhe kohës që Ai cakton? Si ndihesh ndërkohë që ia lë plotësisht në dorë suksesin tënd Atij?*
- *Çfarë kuptimi do të ketë për ty të heqësh dorë nga pritshmëritë që ke dhe të pranosh pritshmëritë e Tij? Mbaj mend këtë gjë: Çfarëdolloj gjëje që Perëndia të dojë në jetët tona, ajo është për lavdinë e Tij dhe për të mirën tonë, kështu që, të paturit e mendjes së Krishtit në veprim brenda nesh është gjëja më e mira që mundet të na ndodhë.*
- *Në qoftë se je drejtues më i madh në moshë, që e di se po mbabesh fort pas pushtetit për ndjenjën tënde të identitetit dhe se po e bën këtë gjë në emër të Jezusit, kur do të jetë koha që ta hedhësh në varr atë shtysë të brendshme tënden? Apo mos do që ta marrësh me vete në varr?*
- *Si do të ndërtosh në jetët e njerëzve të tjerë? Si mund ta ndash me ata udhëtimin tënd të formimit të drejtuesit? Cilin person duhet të mentorosh përgjatë këtij procesi?*

Planifiko dhe ndërmerr hapa të përcaktuar për ta çliruar udhëheqësinë tënde tek persona të tjerë dhe për t'i mentoruar ata që të bëhen udhëheqës më të mëdhenj sesa mund të jesh ndonjëherë ti.

Faleminderit që i përgjigjesh thirrjes për të qenë një drejtues për Krishtin dhe që e ke hapur zemrën për ta nisur këtë udhëtim!

Lutja ime është që ti do të futesh plotësisht në procesin e formimit të udhëheqësit, duke e pranuar se ajo që Krishti dëshiron të formojë brenda teje është gjithmonë çështja më e rëndësishme. Lutem që ti të gjesh fuqinë tënde tek dobësia e Perëndisë dhe përlujt e Krishtit përmes fuqisë së Frymës, për hir të atyre që po udhëheq, drejt brezave që vijnë pas.